குலபாயெ ராஷிதீன்—4.

ஹஜ்ரத் அலீ-றலி

"தாருல் இஸ்லாம்" ஆசிரியரும்
குர்ஆன் மொழிபெயர்ப் பாசிரியரு மாகிய
அல்ஹாஜ், பா. தாவூத்ஷா, பீ. ஏ.,
அவர்களால் தயாரிக்கப் பட்டது.

ஷாஜஹான் புக் டெப்போ
460, ஹைரோட், :: சென்னை-5.

First Edition - March 1946
Second ,, June 1952

விலை ரூ. 2—4—0

All Rights Reserved

M. I. P. PROJECT
Microfilmed.

Sadhu Press, Royapettah, Madras-14

M. I. P. PROJECT
Microfilmed.

முகவுரை

முஹம்மத் நபி(சல்அம்) நிர்யாண மடைந்த பிறகு இஸ்லாமிய குடியாட்சிக்குப் பிரதிநிதியாய்—(கலீபாவாய்) விளங்கிய ஹஜ்ரத் அபூபக்ர் (றலி)யும், அவர்களை அடுத்து வந்த மூன்று கலீபாக்களாகிய ஹஜ்ரத் உமர் (றலி), ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி), ஹஜ்ரத் அலீ (றலி)யும் "குலபாயெ ராஷிதீன்"— (நேரான மார்க்கத்திலே மிகவும் சீராக நடந்து ஒழுகிக்கொண்ட உத்தமமானகலீபாக்கள்) என்றே மெச்சிப் புகழப்பட்டு வருகின்ருர்கள். அத் தன்மைத்தாய உத்தமோத்தம முதல் நான்கு கலீபாக்களின் சரியான சரித்திரத்தைக் கூடியவரை ஒழுங்காகவும், குணதோஷ விவாதங்க ளுடனும் தமிழ் நாட்டினர்க்கு வெளியிட வேண்டுமென்னும் நோக்கத் துடனேயே "குலபாயெ ராஷிதீன்" என்னும் நூலைத் தயாரித்தோம். அப் பெரிய நூலை ஒரே கிரந்தமாக அச்சிட்டு வெளியிட்டால், உருவத்தில் அது மிகப்பெரிதாகத் தோன்றும். எனவே, அந் நான்கு கலீபாக்களின் தனித்தனிச் சரிதையையும் தனித்தனியே வெளியிடுவதென்று முடிவு செய்து, முதலில் அபூபக்ர் சித்தீக் (றலி) என்னும் நூலையும், அப்பால் உமரெபாருக் (றலி) என்னும் நூலையும் வெளியிட்டோம்.

அவ்வாறு ஒவ்வொன்ருக வெளியிட்டுக் கொண்டே வரும்போது, சென்ற உலக மஹாயுத்தம் வந்து குறுக்கிட்டு விட்டது. அதுபோது காகிதத்துக்கும், அச்சுக்கும் எதிர் பாராத நெருக்கடியும் கிராக்கியும் ஏற்பட்டு விட்டமையால், சென்ற 1946 ஷ மார்ச் மாதத்தில், எஞ்சியிருந்த இரு கலீபாக்களின் சரித்திரங்களையும் ஒன்று சேர்த்து, உதுமான் (றலி), அலீ (றலி) சரிதை என்னும் நாமத்துடன், அப்போதிருந்த அவசர நிலைமைக் கேற்றபடி ஒரே நூலாக

வெளியிட்டோம். தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம்களின் ஆதரவு நாம் எதிர்பார்த்த அளவுக்குக் கிடைக்காமையால், இத்தனை ஆண்டுகள் சென்று அந்த இரு கலீபாக்களின் சரிதையின் முதற் பதிப்பு விற்று முடிந்தது. எனவே, மறுபதிப்பு அச்சிட வேண்டிய அவசியம் வந்துற்றது.

இப்போது யுத்த நெருக்கடி யொன்று மில்லை யாகை யாலும், முதலிரண்டு கலீபாக்களின் சரிதைகளைத் தனித் தனி நூலாகப் பிரசுரித்தது போன்றே பின்னிரு கலீபாக் களின் சரிதைகளையும் தனித்தனி நூல்களாகப் பிரசுரிக்க வேண்டு மென்று நாம் கருதுகின்றமையாலும், "குலபாயெ ராஷிதீன்" கிரந்தத்தின் மூன்றுவது வரிசையாகிய அந்த ஹஜ்ரத் "உதுமான்(றலி)" என்னும் புஸ்தகம் முன்னரே அச்சிட்டு வெளியிடப்பட் டுள்ளது. இறுதி வரிசையாகிய "ஹஜ்ரத் அலீ (றலி)" என்னும் புஸ்தகமும் இப்பொழுது வெளியிடப் படுகிறது.

சென்ற பதிப்பில் இருந்ததைவிட இன்னம் அனுபந்த மாக அலீ(றலி) அவர்களின் அரிய மொழிகள் 240. இப் புதிய 2-ஆம் பதிப்பில் தோற்றமளிப்பதைக் கண்டு கொள் வீர்கள். நாம் முன்னமே விவரித்தபடி சென்ற "கதம்ப"ப் பதிப்பு யுத்தகால அவசரத்தில் வெளிவந்ததாகையால், இப் பதிப்புத் தனக்கேற்ற தனி அழகுடன் சோபிக்கிறது. மூவர்ண ஆர்ட்ஜாக்கெட்டும் போர்த்தப்பட்டுளது.

நபிகட் டிலகத்தின் (சல்) சரியான, மெய்யான சரிதை யையேகூட எதிர்மத வாதிகள் பொய்யுடன் கலந்து துர்ப் பிரசாரம் செய்துவரும்போது, குலபாயெ ராஷிதீன்களான முதல் நான்கு கலீபாக்களின் சரிதையையும் அவர்கள் தத்தம் மனம் போனபடி திரித்துச் சித்திரித்து, இஸ்லாத் தைத் தாக்க வரிந்துகட்டி நிற்பதில் வியப் பில்லை. அப்படி மெய்யுடன் பொய்யைக் கலந்து முனுபிக்தனமான விஷம பிரசாரம் புரிகின்ற நேர்மை யற்றவர்களுக்குச் சரியான சவுக்கடி கொடுக்க வேண்டுமென்னும் கருத்துடனும், அந்த

கலீபாக்களைப் பற்றி ஒன்றுமே தெரிந்திராத மற்ற மக்களுக்கு உண்மையை உணர்த்த வேண்டுமென்னும் நோக்குடனுமே "குலபாயெ ராஷிதீன்" சரிதை எம்மால் வெளியிடப்பட்டிருப்பதால், இதில் எல்லா உண்மைகளும் ஆராய்ச்சி பூர்வமாய்த் தொகுத்து எடுத்துக் காட்டப்பட்டிருப்பதை உணர்வீர்கள்.

தமிழ் நாட்டினர் அனைவர் கரத்திடையேயும் இந்த உத்தமோத்தம உன்னத கலீபாக்களின் உண்மையான சரித்திர நூல்கள் சென்று சேருமென்று நாம் மெய்ந்நம்பிக்கை கொண்டுள்ளோம்.

சென்னை- 5.
6–6–1952

பதிப்பாசிரியர்

விஷய அட்டவணை

			பக்கம்
1.	ஆரம்ப கால வாழ்க்கை	...	1
2.	இவர் இஸ்லாத்தைத் தழுவலும் இதற்குழைக்கத் துணிவு கொள்ளலும்	...	2
3.	மதீனா நகருக்கு ஹிஜ்ரத் செல்லல்	...	4
4.	பாத்திமாவுடன்(றலி) திருமணம்	...	7
5.	"அபூத்துராப்" பட்டம் பெற்ற விவரம்	...	8
6.	அலீயின்(றலி) தீரம்	...	9
7.	யுத்தங்களில் அலீ(றலி) காட்டிய தீரம்	...	9
8.	அகம்பாவ வீரனை அழித்த வீரர்	...	10
9.	காமூஸ் கோட்டை பிடிபட்ட வரலாறு	...	12
10.	இஸ்லாத்தின் தூதும் போதனையும்	...	14
11.	நபிபெருமான் (சல்) நிர்யாணத்தின் பொழுது	...	16
12.	கலீபாவுக்கு ராஜ விசுவாசப் பிரமாணம்	...	17
13.	அலீ(றலி) கலீபாவாக நியமனம் பெறுதல்	...	20
14.	கோட்டைக் குள்ளே கத்தி வீச்சு	...	23
15.	உதமான்(றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்கள் மீது பழிவாங்க வேண்டுமென்ற பெருங் கிளர்ச்சி	...	25
16.	புதிய கவர்னர்கள் நியமனம்	...	28
17.	முஆவியாவுக்கு விரோதமாய் யுத்த முஸ்தீப்	...	32
18.	உதமான்(றலி) கொலைக்குக் கொலை பழிவாங்க வேண்டுமென்று ஆயிஷாவும் (றலி) தல்ஹாவும் (றலி) ஜுபைரும் (றலி) வற்புறுத்தல்	...	34
19.	அன்னாரது நோக்கப் பரிசுத்தம்	...	38
20.	ஆயிஷா(றலி) பஸராவைக் கைப்பற்றல் ஹி 36, ரபீஉல் ஆகிர்	...	44

21. முஸ்லிம்களிடை சமாதானத்தை உண்டு பண்ணுவதே கடமை ... 44
22. ஆயிஷா(றலி) பிராட்டியார் பிரசங்கம் ... 46
23. இராவேளையில் சைன்யத்தைத் தாக்குவதா ... 47
24. ஆயிஷாவுக்கு(றலி) யுத்தம் நிகழ்த்த விருப்பமில்லை ... 49
25. ஆயிஷா பிராட்டியாரின் அழகிய திருமுகம் ... 50
26. ஆயிஷா(றலி) பிராட்டியாரின் மற்றொரு திருமுகம்... 52
27. அலீ(றலி) பஸ்ராவைத் தாக்குதலும் தல்ஹாவுடனும், ஜுபைருடனும் சமாதானப் பேச்சு நிகழ்த்தலும் ... 52
28. ஜங்கெஜமல் - ஹி 36, ஜமாதுல் ஆகிர் ... 54
29. தல்ஹாவும்(றலி) கொல்லப்படுதல் ... 57
30. யுத்தகாலத்திலும் உள்ளன்புக்குக் குறைவில்லை ... 59
31. கூபா தலைநகராதலும் முஆவியா கீழ்ப்படியக் கோரப்படுதலும் ... 61
32. அலீக்கும்(றலி) முஆவியாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தா சம்பந்தம் ... 63
33. ஸிஃப்ஃபீன் யுத்தம்—ஹி. 36 துல்கஃதா ... 66
34. பொய்யான வீண்பழி ... 67
35. மத்தியஸ்த முயற்சி ... 69
36. அலீ(றலி)யின் சேனையுள் பிளவு ... 71
37. மத்தியஸ்தர் தீர்ப்பு - ஹி. 37, ஷஃபான் மாதம் ... 72
38. காரிஜீகளுடன் நிகழ்ந்த போர் ஹி. 37, ஷவ்வால் மாதம் ... 75
39. காரிஜீகள் மேற் கொண்டும் தொந்தரை செய்கின்றனர் ... 77
40. முஆவியா எகிப்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறார்— ஹி 38, சபர் மீ ... 79
41. அலீ(றலி)யின் இறுதிக்கால ஆட்சி ... 80
42. அலீ(றலி) கொல்லப்படல் ஹி. 40, ரமலான் ... 82

43. அலீ(றலி)யின் ஆட்சி ... 84
44. இவர்களை யல்லது வேறொரு பெரியவர் 4-ஆவது கலீபாவாய் இருந்திருப்பது முடியாது ... 90
45. அலீ(றலி)யின் கல்விப் பெருக்கம் ... 94
46. அலீ(றலி)யின் பக்தி விசுவாசம் ... 97
47. நாயகத்தின் புத்திரி பாத்திமா(றலி) ... 101
48. குடியாட்சி முறையின் முடிவு ... 101

அனுபந்தம் :

அலீ(றலி)யின் அரிய மொழிகள் (240) ... 103

எமது

ஷாஜஹான் புக் டெப்போவின்

நூல்கள் எப்பொழுதும்
கீழ்க்கண்ட விலாசங்களில்
கிடைக்கும் :

1. **ஓரியண்டல் நியூஸ் மார்ட்,**
166, கெய்ஸர் வீதி, கொழும்பு.

2. **சவுத் இந்தியா புக் டெப்போ,**
326, மொகல் தெரு, இரெங்கூன்.

3. *M. R.* **ஜயினுல் ஆபிதீன்,**
153, கிங் ஸ்டிரீட், பினங்கு.

4. **இந்தியா நாவல் டெப்போ,**
3, கிருபோ ரோடு, சிங்கப்பூர்.

بسم الله الرحمن الرحيم
نحمده ونصلي على محمد رسوله الكريم خاتم النبيين

ஹஜ்ரத் அலீ றலி

நபிபெருமானுர் (சல்) அவர்கட்குப் பின்னே நான்காவது கலீபாவாய் உயர்ந்து விளங்கிய மகான் அலீ(றலி) அவர்களாவார்கள்; இவர்களது குன்யத் "அபுல்ஹஸன்" என்பதாகும். இப் பெரியாரின் தந்தையர் அபூத்தாலிப் என்னும் நாமமுடைய, நபிகள் திலகத்தின் (சல்) பெரிய தந்தையராவர். பாட்டனுராகிய (பிதாமகர்) அப்துல் முத்தலிப் வயோதிகத்தால் தேக வியோக மாய்விட்ட பின்னர் நபி பெருமா னவர்கள் அப் பெரிய தந்தையராலேயே பல்லாண்டுகள் வரை பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தார்கள். அலீ (றலி) அவர்களுடைய தாயார் பேர் பாத்திமா என்பதாகும். குறைஷி குலத்தின் மிகச்சிறந்த கோத்திரமாகிய பனூ ஹாஷிம் என்னும் சாகையிலே இப் பெரியார் ஜனன மாயினுர்கள். நபிகட் டிலகமும் (சல்) இந்தக்

ஆரம்ப கால வாழ்க்கை

கௌரவமிக்க கண்ணிய கோத்திரத்திலேதான் திருவவ தாரம் புரிந்தார்கள். அல்லா(ஹ்)வின் பரிசுத்த ஆலய மாகிய கஃபாவைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பு இந்தச் சிரேஷ்டமிக்க கோத்திரத்தா ரிடமே ஒப்படைக்கப்பட் டிருந்தது ; இக் காரணத்தினுலேயே பனூ ஹாஷிம் கிளை யார் அந்த அரப்நாடு முழுவதுமே இணையில்லாச் செல் வாக்கனைத்தும் பெற்று விளங்கிவந்தார்கள்.

அலீ(றலி) அவர்கள் 'ஆமுல் 'பீல்' என்றழைக்கப் படும் யானையாண்டின் முப்பதாவ தாண்டிலே, அஃதா வது, நபிகள்நாதருக்கு அந்த நபிப்பட்டம் அருளப் பெறு தற்குப் பத்து வருடங்களுக்கு முன்னே ஜனன மாயினுர் கள். அபூத்தாலிபின் குடும்பம் ஒரு பெரிய குடும்பம் ; அதனுடனே சேர்த்துத்தான் அப் பெரியார் நபிபெரு மானையும் உடன் வளர்த்துவந்தார். ஆனுல், பின்னுல் அப் பெரியவர் மரித்துக் குடும்பம் நொடித்துப்போய் விட்டமையான், நபிகள்நாயகரே 20 பிராயம் பெற்று நின்ற அலீ (றலி) அவர்களைத் தங்கள்பால் வைத்து வளர்த்துவர லாயினுர்கள். ஆகவே, அலீ (றலி) அவர்கள் நபிபிரானுடைய பெரியதந்தையின் புத்திரரா யிருந்த துடன், அப் பெருமானுரின் இல்லத்திலேயே யிருந்து வளர்ந்த பெருமையையும் பெற்றுக் கொண்டார்கள்.

இவர் இஸ்லாத் தைத் தழுவலும் இதற்குழைக்கத் துணிவு கொள்ளலும்

நபிபெருமான்(சல்) அவர்கட்கு நபிப்பட்டம் அருளப் பட்டக்கால், அலீ(றலி) அவர்களுக்கு வயது பத்துத்தான் ஆகியிருந்தது ; சிறு பிராய முதற்கொண்டே இவர் நபிகள் நாயகத்தின் இல்லத்தி லிருந்தே வளர்ந்து வந்தமையான், இன்னுருக்கு நபிகணுயக ரின் (சல்) குணுதிசயங்க ளெல்லாம் மிக நன்ருய் அறியப்பட்டே கிடந்தன வென்னலாம் ; எனவே

தான், இப்பெரியார் முதன் முதலாய் இஸ்லாத்தைத் தழுவிய ஒருசில முக்கியஸ்தர்க ளுள்ளே ஒருவராய் விளங்கி வருகின்ருர்கள். அலீ (றலி) அவர்களே தீனுல் இஸ்லாத்தைத் தழுவிய முதல்முஸ்லி மென்று ஒருசிலர் கூறுவ துண்டு. ஆனுல், முதன்முதலாய் இஸ்லாத்தைத் தழுவிய பெருமை பீபீகதீஜாபிராட்டியா ரவர்கட்கே(றலி) உரியதென்பது சரித்திரச் சான்ருகும். அப் பெருமாட்டி யாருக்குப் பின்னரே ஹஜ்ரத் அபூபக்ர் (றலி) ஜைத் பின் ஹாரித் (றலி) அலீ (றலி) வருகின்ருர்கள் : இம் மூவ ருள்ளே எவர் முதல்வர், எவர் இரண்டாமவர், எவர் மூன்ருமவர் என்று நிச்சயித்துக் கூறுவது முடியாமற் போயினும், கதீஜா (றலி) அவர்கட்குப் பின்னே இஸ் லாத்தைத் தழுவியவர் ஹஜ்ரத் அபூபக்ர் (றலி) என்றே தான் கொள்ள வேண்டுவதா யிருக்கிறது. அலீ (றலி) அவர்கள் தீனுல் இஸ்லாத்தைத் தழுவிய பொழுது ஓர் இளஞ்சிருரா யிருந்தும், இதன் பிரசாரத்திலே இனி யில்லா ஊக்கமும் உற்சாகமும் காட்டிவந்ததாய் நாம் நன்கறிகிருேம். இஸ்லாத்தைத் தழுவிய இளவல்களில் அலீ(றலி)யே முதல்வராயிருக்கிருர்.

ஆதியில் ஒருமுறை நபிபெருமான் (சல்) தங் குலப் பந்துக்களை ஒரு விருந்துக்கு அழைத்தார்கள் ; அவ் விருந்தின் போது இஸ்லாத்தின் விஷயத்தை அவர்களுக்கு அறிவிக்கவேண்டு மென்பதே நபிகட்டிலகத்தின் ஆர்வமா யிருந்துவந்தது. ஆகவே, அவ் விருந்து முடிந்ததன் பின்னர் நபிபிரான் (சல்) எழுந்துநின்று, “உங்களுள் எவரே என்னை நபியென்று ஏற்றுக்கொண்டு, அதனுல் என்னுடைய நண்பரும் சகோதரரும் ஆகப் போகின் ருர் ?” என்று அங்கு வந்திருந்தவர்களை வினவினுர்கள். அதுகேட்டு, அனைவரும் மௌனமாகவே இருந்தார்கள் ;

ஆனால், அதுசமயம் இளவல் அலீ (றலி) அவர்களே எழுந்து நின்று, நபிபெருமானா ருடன் முழுவதும் ஒத்துழைப்பதாய் உறுதிசெய்து கொடுத்தார்கள். நபிகள் நாயகம் மூன்றுமுறை மேற்கூறிய வினாவினை விடுத்தார்கள் ; அம் மூன்றுமுறையும் அலீ (றலி) அவர்கள் மேற்கூறிய விடையினையே யிறுத்தார்கள். அப்பொழுது இப் பெரியார் பத்து வயதையே யடைந்துள்ள ஒரு சிறியரா யிருந்துவந்தார். ஆனால், பிற்காலத்தில் இவர் ஒரு பெரிய மகானாகவும் தீனுல் இஸ்லாத்தின் ஒரு பெரிய தூணாகவுமே உயர்ந்து விளங்கக் கூடுமென்று எவரே முற்கூட்டி யுரைத்திருத்தல் சாலும் ?

மக்காவிலே நபிகள் பிரானும் (சல்) மற்றுமுள்ள முஸ்லிம்களும் இஸ்லாத்தின் ஆரம்பகாலத்தில் பட்டுவந்த கஷ்டநிஷ்டூரங்களுக் கெல்லாம் அலீ (றலி) அவர்களும் ஆளாகியே வந்தார்கள் ; ஆனால், அப்பொழு தெல்லாம் இவர்கள் ஓரிளம் பிராயத்தினரா யிருந்து வந்தமையின், அவ் வாரம்பகால சம்பவங்குறித்துச் சரித்திராசிரியர்கள் இவரது அத்தியாயத்தில் விவரமான செய்தி யொன்றனையும் வரைந்து வைத்தன ரில்லை. நபிப்பட்டம் அருளப்பட்டுப் பன்னிரண்டாண்டுகள் முடிந்தபின்னர், மக்கத்து மறமாக்கள் செய்யத் துணிந்துவிட்ட அடாத அக்கிரமச் செயல்க ளெல்லாம் எல்லைகடந்து முகடு முட்டிவிட்டபடியால், முஸ்லிம்கள் சிறுசிறு தொகுதியின ராய்ச் சேர்ந்து, மக்கமாநகரைத் துறந்து மதீனாவை (யதுரிபை) நோக்கி ஹிஜ்ரத் சென்றுகொண் டிருந்தார்கள். அந்த ஹிஜ்ரத்தின் போது ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் செய்த காரியம் மிகவும் பொறுப்பு வாய்ந்த— உயிருக்கே ஆபத்தை விளைக்கத்தக்க— மகாதுணிகரமுள்ள செய்

மதீனா நகருக்கு ஹிஜ்ரத் செல்லல்

கையா யிருந்துவந்தது : மற்றெல்லா முஸ்லிம்களும் மதீனுவுக்குப் புறப்பட்டுச் சென்றதன் பின்னர் நபி பெருமானுர் (சல்) ஹஜ்ரத் அபூபக்ரைத் தங்களுடனே மக்காவி லிருக்குமாறு நிறுத்திக்கொண்டார்க ளென் பதை நீங்க ளறிவீர்கள் ; அவ்வண்ணமே ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்களையும் நபிகட்டிலகம் தங்களுடன்கூடத் தங்கியிருக்குமாறு கட்டளை யிட்டுவிட்டார்கள். நபி பெருமான் (சல்) மக்காவை விட்டு ஹஜ்ரத் அபூபக் ருடனே புறப்பட்டுச் சென்றதன் பின்னுல் அலீ(றலி) அவர்கள் அந்த நகரிலே தங்கி, நபிகள் நாயகத்தின்பால் அதற்கு முன்பு அம் மக்கா வாசிகளால் அமானத்தாய் வைக்கப்பட் டிருந்த அடைக்கலப் பொருள்க ளனைத் தையும் அவரவர்பாலே திருப்பி ஒப்புக் கொடுத்துவிட்ட பிறகே மதீனுவுக்குப் புறப்படவேண்டு மென்று ஆஞ்ஞா பிக்கப் பெற்றுர்கள். இங்கோர் ஆச்சரியகரமான விஷ யத்தை நாம் நன்கு கவனிக்கக் கடமைப்பட் டிருக்கி ருேம் : மக்காவாசிகள் ஒருபக்கல் நபிபெருமானுரையும் ஏனை முஸ்லிம்களையும் எல்லைகடந்து இம்சித்துவந்தார் கள் ; மற்ருெருபக்கல் அவர்கள் தங்களுடைய உடைமை களை யெல்லாம் "அல் அமீ"னுகிய அப் பெருமானுர் வயமே பத்திரத்துக்காக ஒப்படைத்து வைத்திருந்தார் கள். அந்தக் குறைஷியர் அம் மஹானுபாவரின் நாண யத்தின்பால் அத்துணைப் பெரிய நம்பிக்கை வைத்திருந் தார்க ளென்று நாம் நன்கு தெரிந்து கொள்ளுகிருேம்.

ஹிஜ்ரத்தின் காலத்தில் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர் கட்கு வயது இருபத்துமூன்றே ஆகியிருந்தது ; அன்றிர வில், எதிரிக ளெல்லாம் நபிகள் நாயகத்தின் விடுதியைச் சூழ்ந்து முற்றுகையிட்டு, அப் பெருமானுர் விடியற்காலை யிலே வெளியில் வருங்கால் மேலே தாவி வீழ்ந்து குத்

திக் கொலைசெய்து விடுவதென ஆவலுடனே காத்துக் கிடந்தனர். ஆனால், நபிபெருமான் (சல்) அப்பொழுது தங்கள் படுக்கையிலே ஹஜ்ரத் அலீ(றலி)யை உறங்க வைத்துவிட்டு, அந்த எதிரிகள் கண்ணிலே மண்ணை யள்ளிப் போட்டுவிட்டு, அல்லா(ஹ்)வி னருளால் அவர்கள் நடுவிலே புகுந்து, அந் நள்ளிரவிலே வெளிப்புறப்பட்டு விட்டார்கள். அப்பால் அலீ (றலி) அவர்களே விடியு மட்டும் அப் படுக்கையில் படுத்துக் கண்படை கொண்டிருந்தார்கள்; பின்னர்ப் பொழுது புலர்ந்து இப்பெரியார் துயிலுணர்ந் தெழுந்த பொழுது, எதிரிக ளனைவரும், இவர்கள் முஹம்மதாக (சல்) இல்லாது போய், அலீ(றலி)யா யிருந்தது கண்டு, பெரிதும் வியப்புற்று ஏமாந்து விட்டார்கள். எனவே, இவர்கள்மீது அவர்கட்கு வர்மமொன்றும் இல்லாமை யாலும், இவர்கட்கு இன்னல் விளைப்பதால் தங்கள் காரியமொன்றும் பலப்பிராப்தி யடையப்போவ தில்லை யென்று அறிந்தமையாலும், இப் பெரியாரை அவர்கள் வாளா விட்டு விட்டனர்கள். அந்தக் குறைஷிகுல மற மாக்கள் நபிபெருமானைக் கொன்று, தீனுல் இஸ்லாத்தை மூலவேர் கல்லி யெறியப் பார்த்தார்கள்; அது பலிக் காது போய் விடவே, அன்னார் அலீயை (றலி) ஒன்றுந் துன்புறுத்தத் துணிய வில்லை. ஆகலான், இப் பெரியார் அம் மக்காவிலே தங்கி, அமானத்துக் குடையவ ரிடத்தே அவரவர் அடைக்கலப் பொருளை அவரவர்பால் ஒப் படைத்துவிட்டு, அப்பா லுடனே மதீனு நோக்கிப் புறப் பட்டு விட்டார்கள். ஆங்குச் சென்று அலீ (றலி) அவர் கள் நபிபெருமானுர் (சல்) விடுதியிலே தங்கினுர்கள் பின்னர் ஒவ்வொரு முஹாஜிரும் — (மக்காவிலிருந்து ஹிஜ்ரத் சென்றவர்) ஒவ்வோர் அன்ஸாருடன் — (மதீ

னுவில் உதவிபுரிய முன்வந்தவ ருடன்) சகோதரமுறை யிலே தோழர்களாய்ப் பிணைக்கப்பட்ட பொழுது, ஹஜ்ரத் அலீ(றலி)யவர்கள் நபிகள் நாயகத்துடனேயே மேற்கூறிய தோழமை முறையில் சகோதரராய்ச் சேர்க்கப் பட்டார்கள். வேறோர் ஆதாரத்தின் பிரகாரம், அலீ (றலி) அவர்கள் ஸஹ்ல் பின் ஹுனைப் பென்னும் அன்ஸாருடன் சகோதர முறையில் பிணைக்கப்பட்டார்கள் என்று நாம் அறிந்துகொள்ளுகிறோம்.

ஹிஜ்ரத் சென்று முதலாவது, இல்லை, இரண்டாவது ஆண்டிலே, நபிபெருமானார் (சல்) தங்கள் இளைய, பிரிய குமாரியான பாத்திமத்துஜ் ஜொஹ்ரா (றலி) அவர்களை அலீ (றலி) அவர்கட்கு எளிய திருமணம் முடித்து வைத்தார்கள். அவ்வைபவத்தின் பொழுது அலீ (றலி) அவர்களுக்குப் பிராயம் 24 அல்லது 25 ஆகி யிருந்தது. பாத்திமா (றலி) அவர்களது பிராயம் 19 அல்லது 20 ஆகத்தான் இருந்துவந்தது. ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) ஓர் எளிய வாழ்க்கையே வாழ்ந்து வந்தார்கள். மணமகளுக்கு 'மஹ்ர்' (திருமணக் கட்டணம்) கொடுப்பதற்கும் வேறு விவாக சம்மானங்கள் செய்வதற்கும் அலீ(றலி) அவர்கள் தங்கள்பா லிருந்த ஒட்டகம், கேடகம், மற்றுஞ்சில பண்டங்கள் ஆகியவற்றை விற்று, 480 திர்ஹம்* கொணர்ந்தார்கள். அந்தத் திருமணத்தின் பயனாய், ஹஸன், ஹுஸைன், முஹ்ஸின் என்னும் நாமமுடைய மூன்று குமாரர்களும், ஜைனப் உம்முகுல்தூம் என்னும் பெயர் புனைந்த இரு குமாரிகளும் ஜனிக்க லாயினார்கள். அவ்வைவருள் முஹ்ஸின் இளம் பிராயத்திலே இறந்து

பாத்திமாவுடன் (றலி) திருமணம்

---

*ஒரு திர்ஹம் உத்தேசம கால்ரூபாய் மதிப்புள்ள நாணயம்

போயினர். நபிகள் நாயகத்தின் மற்றக் குமாரிகள் வயிற்றிற் பிறந்த குழந்தைகள் எவரும் நபிபெருமானுக்குப் பிறகு பிழைத்திருக்க வில்லை. ஆகவே, ஹஸன் (றலி) ஹுஸைன் (றலி) ஆகிய இவ்விரு பேரர்கள் வம்சத்தில் தோன்றிய சந்ததியார்களே ஸையித் (தலைவர்கள்) என்னும் கௌரவப்பட்டத்திற்கு உரியவராகின்றார்கள்.

அலீ (றலி) அவர்களும், பாத்திமாவும் (றலி) நகமும் சதையும் போலவும், உயிரும் உடலும் போலவும், மணியும் ஒளியும் போலவும் ஒன்றித்து வாழ்ந்து வந்தார்கள்.

"அபூத்துராப்" பட்டம் பெற்ற விவரம்

ஆனாலும், ஒரு சமயம் அவர்க ளிருவரும் ஏதோ ஒரு சிறு விஷயங் குறித்துப் பிணங்கிக்கொண் டிருந்தார்கள்; ஆகையினால், அலீ (றலி) அவர்கள் வேகத்துடன் வீட்டைவிட்டு வெளியிற்சென்று, மஸ்ஜிதின் தரையிலே படுத்துக் கொண்டார்கள்; அதுபொழுது நபிகள் திலகம் (சல்) தங் குமாரியின் இல்லம் சென்றார்கள். அங்கு அலீ (றலி) அவர்கள் இல்லாமையைக் கண்டு, நபிபெருமானார் இவர்களைப் பற்றி விசாரித்தார்கள்; அதுபொழுது பாத்திமா (றலி) நடந்த விருத்தாந்தத்தை விளக்கிக் கூறினார்கள்; அக்கணமே நபிகள்நாயகர் மஸ்ஜித் சென்று, அங்கே அலீ (றலி) தரையில் வெறும் புழுதியில் படுத்துக் கிடந்ததைப் பார்த்து, "ஏ அபூத்துராப்!— 'புழுதியில் புரண்டு கிடப்பவரே!' எழுந்திரும்," என்று கூறி, எழுப்பினார்கள். அன்று முதற்கொண்டு அலீ (றலி) அவர்கட்கு "அபூத்துராப்" என்னும் அழகிய பட்டப்பெயரொன்று வழங்கத் துவங்கிவிட்டது. பின்னால் பாத்திமத்துஜ் ஜொஹ்றா (றலி) தமது 29-ஆவது இளம்பிராயத்திலே ஆயுள்வியோகம் அடைந்துபோய் விட்டார்கள். அப்பால், அலீ (றலி) வேறு மனைவியரை மணந்து

கொண்டு, அன்னூர் வழியே மற்றும் பல குழந்தைகளே யும் பெற்றூர்கள்.

இப் பெரியார் இஸ்லாத்தைத் தழுவிய பொழுது பத்துவயதே யடைந்திருந்த பச்சிளம் பால்யராய் இருந்து வந்தமையான், ஹஜ்ரத் அபூபக்ர், உமர், உதுமான் போலே ஆரம்ப காலத்தில் இஸ்லாத்தின் பிரசாரத்திற்காக அலீ (றலி) என்ன செய்துவந்தார்க ளென்று நுணுகி அறிந்து கொள்ளக் கூடவில்லை. அதுவேயு மின்றி, இப் பெரியார் மேற்கூறியவர்களைப் போலச் செல்வராகவும் இருந்த தில்லை; எனவே, அம்மூன்று பெரியார்களைப் போல இவர்களால் இஷாஅத்தெ இஸ்லாத்திற் கென்று தனசகாயமும் செய்ய முடிய வில்லை. ஆனால், அல்லாஹூத் தஆலா, இவர்கட்கு இணையில்லாத் தேகபலமும் அதற்கேற்ற மனோதைரியமும் அளித்தருளி யிருந்தான்; எனவே, இவ்விரண்டையும் இஸ்லாத்திற்காகத் தத்தம் செய்தற்கு இப்பெரியார் எப்பொழுதுமே பின்வாங்கிய தில்லை. தங்கள் தேகபலத்தைக் கொண்டும் மனோதிடத்தைக் கொண்டும் இவர்கள் செய்துகாட்டிய அற்புதங்கள் அனந்தமாகும்.

அலீயின்(றலி) தீரம்

பத்ர் யுத்தத்தின் போதும், ஏனைய யுத்தங்களின் போதும் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்களே இஸ்லாத்தின் துவஜத்தைத் தாங்கிச் சென்றூர்கள். அந்த முதல் தற்காப்புப் போராகிய பத்ர்யுத்தம் நிகழ்த்தப்பட்ட இடத்திலே மூன்று குறைஷி குல மறவாலிபர்கள் முன்வந்து, அக்கால அரபிகட்குரிய வழக்கத்திற் கேற்ப முஸ்லிம் படையிலிருந்து மூன்று வீரர்களைக் கைகலந்த தொந்தச் சண்டைக்கு அறைகூவி யழைத்தனர்; அது

யுத்தங்களில் அலீ(றலி) காட்டிய தீரம்

கேட்டு, நபிகட்டிலகம் (சல்) அலீ (றலி) ஹம்ஜா (றலி) உபைதா(றலி) ஆகிய மூவரையும் பொறுக்கி விட்டார்கள். அந்தத் தொந்தச் சண்டையில் இந்த மூன்று முஸ்லிம் வீரர்களும் அந்த மூன்று வீரக் குறைஷியரையும் தகைந்து விட்டார்கள். அப்பால் பொதுச் சண்டை ஆரம்பமாயிற்று; அதிலும் அலீ(றலி) தமக்குரிய சாமர்த்திய முழுதையும் செவ்வனம் காண்பித்தார்கள். பிறகு ஹி. 3-ஆவது ஆண்டில் நடைபெற்ற உஹத் யுத்தத்தின் போழ்து இஸ்லாத்தின் கொடியைத் தாங்கிநின்ற முஸ்அப் பின் உமைர் இறந்துபட்ட பொழுது, அலீ (றலி) அவர்கள் சட்டென அந்தப் பதாகையைப் பற்றி முன்னேறிச் சென்று, எதிரிகளின் (குறைஷியரின்) துவஜந் தாங்கிநின்ற மனிதனை ஓரே வீச்சில் எமலோகம் அனுப்பி விட்டார்கள்.

அலீ (றலி) அவர்கள் அவ்வாறாக வெல்லாம் காட்டி வந்த, எதற்குமஞ்சாத தீரச்செயல்களைக் கண்ணுற்ற அந்த ஆதிகால முஸ்லிம்கள், லாப(த்)தா இல்லா அலீ— "அலீ(றலி)யைத் தவிர்த்து(ச் சிறந்த) வாலிப னில்லை" என்று கூறத் தலைப்பட்டு விட்டார்கள்; இவ்வாக்கியம் ஒரு முஸ்லிம் வீரரால் உஹத்யுத்தத்தில் முதன் முதலாக உபயோகிக்கப் பட்டதென்று அறியக் கிடக்கின்றது. ஹி. 5-ஆவது ஆண்டில் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள், அம்ர் பின் அப்துவுத் என்னும், அக்கால அரபநாட்டில் மிக்க பெயர் பெற்று விளங்கிய ஒரு சிறந்த போர் வீரனைத் தொந்தச் சண்டையில் சந்தித்தார்கள். அவ்வீரன் தனது தீரத்தின்மீதும் வீரத்தின்மீதும் அளவிலா அகம்பாவம் கொண்டிருந்தமையான், அலீ (றலி) அவர்களுடனே அந்த மல் யுத்தத்தில் சந்தித்தபொழுது, இவ்வாறு இறுமாப்

அகம்பாவவீரனை அழித்த வீரர்

புடன் கூறலுற்றான் : "நீ ஒரு சாதாரண மனிதன் ; ஆதலால், உன்னை நான் கொல்ல விழைய வில்லை." ஆனால், அலீ (றலி) அவனை நோக்கி, "ஆயின், நான் உன்னைக் கொல்ல விழைகின்றேன்," என்று எதிர்த்துக் கூறினார்கள். அப்பால் நிகழ்ந்த அந்த மல்யுத்தத்தில் அலீ (றலி) அவர்கள், அம்ர் பின் அப்துவுத் என்பானை அடித்துக் கொன்று வீழ்த்தி விட்டார்கள். பனூ குறைளாக்கள் முஸ்லிம்களால் முற்றுகை யிடப்பட்ட பொழுதும் இஸ்லாத்தின் துவஜத்தை அலீ (றலி) அவர்களே சுமந்து சென்றார்கள். ஹி. 6-ஆவது ஆண்டில், கைபரிலிருந்து யூதர்களுக்கு உதவிபுரிவான் வேண்டி அங்குவந்து குழுமிய பனூ ஸஅத் கூட்டத்தினரை அலீ (றலி) நன்கு முறியடித்துத் துரத்தினார்கள். ஹுதைபிய்யா உடன்படிக்கை ஹி. 6-இல் வரையப்பட்ட பொழுது, அலீ(றலி) அவர்களே அதற்குரிய இலேககராய்— ("நெட்டெழுத்துக் கார"ராய்) விளங்கினார்கள். அந்த உடன்படிக்கையில், "ரஸூலுல்லா(ஹ்)"— ஆண்டவனுடைய தூதர்— என்னும் அடைமொழி "முஹம்மது"க்குப் பின்னால் சேர்க்கப்படக் கூடாதென்று குறைஷியர் வீண்வாது புரிந்தனர். அப்பொழுது நபிகட்டிலகம் தங்களது திருநாமத்துக்குப் பின்னே "அப்துல்லா(ஹ்)வின் குமாரர்" என்று மட்டுமே வரைய இசைந்தார்கள். ஆனால், அலீ (றலி) அவர்கள் அதற்கு முன்பே "ரஸூலுல்லா(ஹ்)" என்னும் சொற்றொடரை எழுதிவிட்டமையான், அதனை அழிக்க மறுத்து விட்டார்கள் ; அப்பால் நபிகள் நாதரே தங்கள் கரங்கொண்டு அந்த அடைமொழியை அதிலிருந்து அடித்துவிட்டார்கள்.

அலீ (றலி) அவர்கள் செய்து காண்பித்த எல்லா வகைத் தீரச்செயல்களுள்ளும் மிகத் தலைசிறந்து விளங்கு

வது, கைபரிலிருந்த "காமூஸ்" என்னும் பெயர்போன கோட்டையைக் கைப்பற்றியதேயாகும். யூதர்கள் இந்தக் கோட்டையை மிக்க வன்மையுடனே பத்திரப்படுத்தி வைத்திருந்தார்கள் ; அதனை முற்றுகையிட்ட பொழுது, முதலில் நபிபெருமான் (சல்) முஸ்லிம்களின் துவஜத்தை ஹஜ்ரத் அபூபக்ரிடம் (றலி) ஒப்படைத் திருந்தார்கள் ; அன்று யூதர்களும் முஸ்லிம்களும் கடும் போர் புரிந்தும், அக்கோட்டை முஸ்லிம்கள் கைவயம் வந்து சிக்க வில்லை. அப்பால் நபிகள் திலகம் அந்தப் பதாகையை வாங்கி ஹஜ்ரத் உமர் (றலி) அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்கள் ; அப்பொழுது முன்னையைப் பார்க்கினும் மிகக் கடுமையான போர் நிகழ்த்தப்பட்டும், அந்தக் கோட்டை ஒரு சிறிதும் அசைய வில்லை. அது கண்டு, நபிபெருமானார், "நாளைத்தினம் இந்தக் கொடி, இக்கோட்டையைக் கைப்பற்றக் கூடியவரும் ஆண்டவனையும் அவனுடைய தூதரையும் அதிகம் விசுவசிக்கக் கூடியவரு மாய — அவரையே ஆண்டவனும் அவனுடைய தூதரும் நேசிக்கின்றனர்— ஒருவரது கரத்திலே ஒப்படைக்கப் படும்," என்று கூறினார்கள். அவ்வாறே மறுநாட்காலையில் நபிபிரான் (சல்) வந்து, அலீ(றலி)யைத் தேடினார்கள். அதுபொழுது அலீ (றலி) அவர்கட்குக் கண்ணில் ஏதோ உபத்திரவமென்று அறிவிக்கப்பெற்றார்கள். உடனே நம்பெருமானார் (சல்) அன்னாரை அழைப்பித்து, அவர்களுடைய நேத்திரங்களில் தங்கள் எச்சிலைச் சிறிது எடுத்துத் தடவி, அல்லா(ஹ்)வின்பால் பிரார்த்தனையும் புரிந்தார்கள். அக்கணமே அலீ (றலி) அவர்களது கண்ணோய் நீங்கிற்று. அதுபொழுது நபிகள்நாயகர் இஸ்லாத்தின் துவஜத்தை அன்னரது கரத்திலே கொடுத்

காமூஸ்கோட்டை பிடிபட்ட வரலாறு

தார்கள் ; அப்பால் அந்த யூதர்களது கோட்டையும் முஸ்லிம்கள் கைவய மாயிற்று.

மக்கமாநகர் முஸ்லிம்கள் கைவய மாயபொழுது (ஹி. 8) நபிபெருமானுர் (சல்) பதினுயிரம் முஸ்லிம்களுடனே அந் நகரத்துள்ளே பிரவேசித்தார்கள். அதுபொழுது, இஸ்லாத்தின் பதாகை ஸஅத் பின் உபாதா என்பாரது கரத்திலே கொடுக்கப்பட் டிருந்தது ; அன்னூர் தமக்கு அதுசமயம் இருந்துவந்த உற்சாக மிகுதியால், "இன்று மக்காவுக்கு உதிரக்களரியாகும் ஒரு தினமாயிருக்கிறது !" என்று உரக்கக் கூச்சலிட்ட வண்ணம் நடந்து சென்ருர் ; இது, நபிகள் நாயகத்தின் விருப்பத்துக்கு நேர்முரணு யிருந்துவந்தமையான், அம் மஹானுபாவர் உதிரஞ் சிந்தலை ஒரு சிறிதும் விரும்பாது, அந்தப் பதாகையை வாங்கி, அலீ(றலி) அவர்களது கரத்திலே கொடுத்தார்கள். ஹுனைனில் நிகழ்ந்த யுத்தத்தின் போது, முஸ்லிம் சைன்யத்தின் முக்கியப்பகுதி, எதிரிகளின் கொடிய பாணவர்ஷத்தைச் சகிக்க முடியாது, பின்னிடையத் தொடங்கி விட்டது. ஆனுல், அதுபொழுது அலீ(றலி) அளவற்ற துணிச்சலுடனே அந்த யுத்தகளத்தை விட்டு அப்பாலிப்பால் அகன்று செல்லாது, அங்கேயே தங்கிநின்று அரும்போர் புரிந்தார்கள். ஆயின், தபூக்படையெடுப்பின் போதுமட்டுமே அலீ(றலி) அவர்கள் அதில் கலந்துகொள்ள முடியாது பின்தங்கி விட்டார்கள் ; நபிபெருமானது கட்டளைக் கிணங்கியே அலீ (றலி) அதுபொழுது அவ்வாறு மதீனுவிலே தங்கி விட்டார்கள். அவ் வண்ணம் பின்தங்குவதில் அலீ(றலி)க்கு விருப்பமில்லா திருந்தும், நபிபெருமானுரே, "எனக்குப் பின்னுல் நபியெவரும் வரமாட்டார் என்பதைத் தவிர்த்து, மற்றெல்லா விஷயத்திலும் மூஸாவுக்கு

ஹாரூன் இருந்துவந்ததே போலத்தான் நீர் எனக்கு இருக்கின்றீர்," என்று வற்புறுத்திக் கூறித் தடுத்து நிறுத்திவிட்டார்கள்.

தபூக்கிலிருந்து திரும்பி வந்தவுடன் நபிகள் திலகம் (சல்) மக்காவுக்கு ஹஜ்ஜாஜ்களின் கூட்ட மொன்றை ஹஜ்ரத் அபூபக்கரின்(றலி) தலைமையின் கீழே ஹி. 9-இல் அனுப்பிவைத்தார்கள். அதுசமயம் அப் பெருமானுக்கு ஆண்டவன்பா லிருந்து அறிவிப்பொன்று — வ'ஹீ — வந்து சேர்ந்தது: மக்கத்து மறமாக்களாய

இஸ்லாத்தின் தூதும் போதனையும்

குறைஷியரும் ஏனை அரபிகளும் முஸ்லிம்களுடன் செய்து கொண்டிருந்த பரிசுத்த உடன்படிக்கையின் நிபந்தனைகளை மீறி, அம் முஸ்லிம்களை யெல்லாம் துன்புறுத்தத் துணிந்துவிட்டமையான், அன்னாருடன் இனி நட்புரிமை வைத்துக் கொள்வது அத்துணை உசிதமா யிராதென்று அந்த 'வ'ஹீ' அறிவித்தது; அதுதான் அல் ப'ராஅத், அல்லது "அத் தௌபா" என்னும் அத்தியாய மாகும். எனவே, இவ் விஷயத்தை அம் மக்காவின்கண் அதுபொழுது குழுமும் எல்லாத் திக்கு அரபிகள்பாலும் அறிவித்துவிட வேண்டுவது அத்தியாவசியமாய்க் காணப் பட்டது. இதனைச் செய்யத் தக்க பெரியார் அலீ (றலி) அவர்களாகவே காணப்பட்டனர்; எனவே, இவர்கள் அந்த ஹஜ்ஜின்காலத்தில், தங்கள்பால் ஒப்படைக்கப்பட் டிருந்த கடமையை நன்கு நிறைவேற்றி, அரபிகளுடன் அம் முஸ்லிம்கள் செய்துகொண்டிருந்த பழைய உடன் படிக்கை ரத்தாய்விட்டதென்று பகிரங்கமாய்க் கூறினார் கள். ஹி. 10–ஆவ தாண்டில் அலீ (றலி) அவர்கள் எமன் வாசிகட்கு இஸ்லாத்தின் சற்போதனையைக் கொண்டு செல்லுமாறு அனுப்பிவைக்கப் பட்டார்கள். இப்

பெரியார் அந்த மாகாணத்துக்குப் புறப்படு முன்னே நபிபெருமான் (சல்) ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை இவர்பால் அறிவுறுத்தி வைத்தார்கள்; அஃதாவது, எதிரிகள் வலியச் சண்டைக்கு வந்தா லல்லது, அலீ(றலி) அவர்கள் எவர்மாட்டும் சுயமே எவ்விதச் சண்டையையும் கிளப்புவது கூடாது. இதனுல் அறியக்கிடக்கும் உண்மை யாதெனின் "அல் ப'ராஅத்" என்னும் அத்தியாயம் அருளப்பட்ட பின்னரும், தங்களுடன் முதன்முதலாய் எதிர்த்து வலியச் சண்டைக்குக் கிளம்பும் மனிதர்களுடன் மட்டுமே தற்காப்பி னிமித்தம் முஸ்லிம்கள் சண்டை செய்ய வாளை யுருவலா மென்னும் குர்ஆன்ஷரீபி லுள்ள மூலக்கொள்கையினையே நபிகணுயகர் (சல்) இன்னமும் கடைப்பிடித் தொழுகினுர்கள் என்பதுதா ணுகும். ஆகவே, அந்தத் தூதில் அலீ (றலி) அவர்கள் அபரிமிதமான வெற்றியையே பெற்று வந்தார்கள். இப் பெரியாரது பிரசாரத்தால் ஓரேநாளில் ஹம்தான் என்னும் வர்க்கத்தினர் தீனுல் இஸ்லாத்தைத் தழுவிக்கொள்ளத் துணிந்துவிட்டனர். உடனே அலீ (றலி) அவர்கள் அந்தச் சந்தோஷ சமாசாரத்தை நபிபெருமானுக்கு அறிவித்து வைத்தார்கள்; அதுகேட்டு, நபி கட்டிலகம் (சல்) அக்கணமே அல்லா(ஹ்)வுக்கு நன்றி செலுத்து முகத்தான் ஸுஜூத்செய்து, சென்னி தரையிற்படியச் சிரம் வணங்கினுர்கள்; அப்பால் சிறுகச் சிறுக அந்த எமன் பகுதியிலிருந்த அனைவரும் இஸ்லாத்தில் வந்து சேர்ந்துகொண்டார்கள்.

நபிகள்நாயகர் (சல்) தங்களுடைய இறுதிஹஜ்ஜை நிறைவேற்றிக் கொள்ளப் புறப்படு முன்பே ஹஜ்ரத்

நபிபெருமான்(சல்) நிர்யாணத்தின் பொழுது

அலீ (றலி) அவர்கள் எமனிலிருந்து திரும்பிவந்து, அந்த ஹஜ்ஜாஜ்களுடன் கலந்து கொண்டார்கள். அந்த இறுதி ஹஜ்ஜிலிருந்து திரும்பிவந்து அநேக தினங்க ளாகா முன்னே நபிபெருமான் (சல்) வியாதியுற்று விட்டார்கள். அவ் வியாதியின்போ தெல்லாம் அலீ (றலி) அவர்கள் தங்கள் மாதுலராய குருநாதருக்கு வேண்டிய சிசுரூஷைக ளனைத்தையும் சாலச் செய்து வந்தார்கள். அதுபொழு தொருநாள் அப்பாஸ் (றலி) அலீ (றலி) அவர்களை நோக்கி, "நபி பிரானுக்குப் பிறகு அப் பட்டத்துக்கு வர உமக்கே உரிமையுண் டென்று ஒரு மரணசாஸனம் செய்துவைக்குமாறு நீர் அப் பெருமானார்பால் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுமே," என்று கூறித் தூண்டினார்கள்; ஆனால், இப் பெரியார் அதற்குச் செவிசாய்க்க வில்லை. அப்பால் நபிபெருமான்(சல்) ஆயுள்வியோகம் ஆய்ப்போய் விட்ட பின்பு, அந்த நிர்யாணத்தின் பயனாய் அந்தப் பால்ய முஸ்லிம் குடியரசுக்கு ஆபத்தொன்றும் வாராதவாறு அவ்வரசாங்கக் காரியத்தை அக்கணமே கவனிப்பான் வேண்டி ஹஜ்ரத் அபூபக்ர் (றலி) உமர் (றலி) முதலிய முதன்மையான முக்கியஸ்தர்கள் அந்தக் காரியத்தில் ஈடுபட் டிருந்தக்கால், மையித் தில்லத்தில் நபிபெருமானது அபரகிரியைகளுக் குரிய விஷயாதிகளை யெல்லாம் அலீ (றலி) அவர்களே கவனித்து வந்தார்கள்; அந்தப் பெருமையனைத்தும் இந்தப் பெரியாரையே பெரிதும் சாரும்.

ஹஜ்ரத் அபூபக்ர் (றலி) அவர்கள் கலீபாவாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பின்னர் ஆறுமாத காலம்வரை

அலீ (றலி) அவர்கள் அந்த கலீபாவிடம் ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் பண்ணிக்கொடுக்க வில்லையென்று சில சரித்திரங்களில் ஒரு செய்தி காணப் படாநின்றது. அது மெய்யேயென்று கொள்ளப்படக் கூடுமாயின், அதற்குக் காரணம் அநேகமாய் இவ்வாறுகத்தான் இருந்திடுதல் வேண்டும் : நபிபெருமானது நிர்யாணத்தினால் ஏற்பட்ட திடுக்கத்தாலும் துக்கத்துயரத்தாலும் மனங் கலங்கிப்போய்விட்ட பீபீ பாத்திமத்துஜ் ஜொஹரா(றலி) அவர்கட்குத் தேறுதலும் ஆறுதலும் சொல்லிச் சமனப் படுத்துதற்காக ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் அத்தனை மாதங்கள்மட்டும் இல்லத்துள்ளே இருந்திருத்தல் வேண்டும். அதுவேயு மன்றி, வேறொரு காரணமும் இல்லாது போக வில்லை : நபிகள்திலகத்துக்குச் சொந்தமாயிருந்து, அன்னாரின் ஜீவனோபாயத்திற்கு உதவி புரிந்துவந்த ஒருசிறு தோட்டம் கைபரில் இருந்து வந்தது ; அதில் தங்களுக் குரிய பாகத்தை ஹஜ்ரத் பாத்திமா(றலி) அவர்கள் முதல் கலீபாவிடம் கேட்டார்கள் : அதற்கு ஹஜ்ரத் அபூபக்ர் (றலி) நபிமார்கள் தங்கள் வாரிஸ்களுக் கென்று எத்தகைய சொத்தையும் விட்டுச்செல்வது வழக்க மில்லையெனக் கூறி, பீபீ பாத்திமாவின் (றலி) தஃவாவைத் தள்ளிவிட்டார்கள். இதனாலும் அந்தப் பெருமாட்டிக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டு விட்டது. அந்த வருத்தத்தைத் துடைத்து, மனச் சாந்தியை யுண்டுபண்ணும் பொருட்டும் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் வீட்டை விட்டு வெளியில் வராமலே இருந்துவிட்டமையான், சில மாதகாலம்வரை இன்னார் அபூபக்ர் (றலி) அவர்கள்பால் ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் செய்துகொடுக்கத் தாமதம் ஏற்பட்டிருத்தல் கூடும்.

கலீபாவுக்கு ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம்

ஒருசமயம் ஹஜ்ரத் பாத்திமா (றலி) நோய்வாய்ப் பட்டக் கால், ஹஜ்ரத் அபூபக்ர் (றலி) யோகக்ஷேமம் விசாரித்து வர அன்னவர்பால் சென்றிருந்தார்கள். இதனுல், பாத்திமாவின்(றலி) மனத்தாங்கல் சிறிதுபொழுதே இருந் திருத்தல் கூடுமென்று நாம் தெரிந்து கொள்கிருேம். அல்லது மற்ருெரு காரணமும் இருந்திருக்கலாம்: நபி கள் நாயகர் (சல்) தேகவியோகமாயிய பின்னர் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் குர்ஆன் ஷரீபின் அத்தியாயங்களைக் கால அடைவின் (அஃதாவது, அந்த அந்த ஸூராவும் அருளப்பட்ட தேதியின்) முறையைப் பின்பற்றி அடுக்கி வரிசைப் படுத்திவந்த காரியத்தில் ஒரு சில மாதங்களைச் செலவிட் டிருத்தல் கூடும். பாத்திமா (றலி) அவர்க ளுடனே கூடியிருந்து அன்னுரின் துக்கத்தைத் துடைத்து வந்த காரணத்தினுலோ, அல்லது குர்ஆன்ஷரீபின் அத்தி யாயங்களைக் காலக்கிரம முறைப்படி வரிசைப்படுத்தி அடுக்கி வந்த காரணத்தினுலோ, அலீ (றலி) அவர்கள் சில மாத காலம்வரை அபூபக்ர் (றலி) அவர்கள் கரத்தில் ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் செய்துகொடுக்க முடியாது போயிருக்கலாம்; ஆனுல், அபூபக்ர்(றலி) அவர்கள்மாட்டு ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கட்கு மனக்குரோதம் இருந்த தென்று சொல்வதற் கொன்றும் ஆதாரமில்லை. எதிரி கள் வந்து மதீனுவைத் தாக்கிய பொழுது, அலீ (றலி) அவர்கள் அந்தத் தலைநகரைக் காப்பதில் முக்கியப் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பாத்திமா (றலி) காலமாய பின்பு, ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் அரசாங் கத்தின் எல்லாவிதக் காரியங்களிலும் பரியாலோசனைகளி லும் சர்வசாதாரணமாயே கலந்துகொண்டு வந்தார்கள்.

ஹஜ்ரத் அபூபக்ரவர்கள் (றலி) இறந்துபோய் விட்ட பின்பு, உமர்(றலி) அவர்கட்கு ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம்

செய்துகொடுத்து, அலீ (றலி) அவர்கள் அந்த இரண்டாவது கலீபாவின் ஆட்சியின் போழ்து அரசாங்க மந்திராலோசனைச் சபையிலும் அங்கம் வகித்து, ஆக வேண்டிய காரியங்களை அதிகம் கவனித்துவந்தார்கள். எனவே, எந்தவித அரசாங்கக் காரியமும் இந்தப் பெரியாரின் ஆலோசனை யில்லாது நடைபெறுவது வழக்க மில்லை. மேலும் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்களுடைய குமாரியாம் உம்முகுல்தூம். பீபீயை ஹஜ்ரத் உமர் (றலி) அவர்கள் மணமுடித்துக் கொண்டமையால், அவ் விருவருக் கிடையி லிருந்த நட்பு இன்னம் பன் மடங்கில் நன்கு முதிர்ந்துவிட்டது. ஆகவே, உமர் (றலி) அவர்களது மரணத்துக்குப் பின்னே கலீபாவின் பட்டத்துக்கு வரவேண்டிய பெரியார்கள் அறுவருள் அலீ (றலி) அவர்களும் ஒருவரா யிருந்தார்கள். ஆயின், அதுபொழுது பெரும்பான்மையான வாக்கு ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்கட்குக் கிடைத்து விட்டமையால், ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் ஒருசிறிதும் மனக்கசப் பில்லாது அக்கணமே தங்கள் கரத்தை நீட்டி, அந்தப் புதிய மூன்றாவது கலீபாவுக்கு ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் செய்து கொடுத்தார்கள். ஆனால், அந்த உதுமான் (றலி) அவர்களது ஆட்சியின் இறுதியிலே, கிலாபத்விஷயத்தை ஒருசில விஷமிகள் சேர்ந்து பிரமாதமான காரியமாய்ப் பெருக்கி, அவ் விருவருக் கிடையே அதையொரு பெரிய மனஸ்தாபத்துக் குரிய விஷயமாய்ப் பண்ணிவிட முயன்று பார்த்தனர். ஆயின், அலீ(றலி) தங்களுக்குரிய கூரிய நுண்ணறிவாலும் பெருந் தன்மையாலும் அந்த விஷமிகளின் பொறியுள்ளே வீழாது தப்பிக் கொண்டார்கள். அப்பால் கலகக்காரர் மதீனாவந்து கலீபாவின் இல்லத்தைச் சூழ்ந்து முற்றுகை

யிட்ட பொழுது, ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அவர்கள் தங்கள் மூத்தகுமாரராய ஹஸன்(றலி) அவர்களை அவ்வில்லத்தின் கடைத் தலையில் காவல்காத்தற் பொருட்டுக் கொண்டு போய் நிறுத்தினார்கள்.

உதுமான் (றலி) அவர்களுடைய இறுதிநாட்களில், எதிரிகள்— அந்தக் கலகக்காரர்கள்— மதீனாவுள் வந்து நுழைந்த தினம் முதற்கொண்டே அத் தலைநகரைத் தங்கள் கைவயம் மடக்கிக்கொண்டார்கள்; அதுபொழுது கலீபாவின் ஆட்சியே அந்நகரில் அஸ்தமித்து விட்டதே போலத்தான் காணப்பட்டது. ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்கள் படுகொலை புரியப்பட்டுப் போய்விட்டார்களென்னும் செய்தியைக் கேட்டு, அவரவரும் வெளியிலே தலைகாட்டாது தத்தம் வீட்டுக் குள்ளேயே தலைமறைவாய்ப் பதுங்கி ஒளிந்து விட்டனர்; அதுபொழுது அந்த ராஜதானி நகரில் அராஜகக் கொள்கையே எங்கும் தலைவிரித்துத் தாண்டவமாடிற்று. அவ் வேளையில் அந்நகரில் வந்திருந்த மூன்று மாகாணக் கலகக்காரருள், இப்னு ஸபாவின் தீய இரகசியச் சூழ்ச்சிக்கு மிகவும் இலக்காய்க் கிடந்த எகிப்து நாட்டிலிருந்து வந்திருந்த மக்களே மிகப் பெரிய செல்வாக் குள்ளவர்களா யிருந்துவந்தனர். அம் மனிதர்களின் தலைவனாய் விளங்கிய மா கொடியவனே மதீனாவின் மஸ்ஜிதில் "பேஷ் இமா"மாய் நின்று, தினமும் ஐங் காலத் தொழுகையை நடாத்திவந்தான். இத் தன்மைத்தாய அராஜகக் கிளர்ச்சிநிலைமை அம் மதீனாவின்கண் ஐந்து தினங்கள்வரை நடைபெற்றுவந்தது. ஆனால், அந்த மூன்றுமாகாண மக்களும் தமக்குள்ளே, உதுமான்(றலி) அவர்களுக்குப் பின்னால் எவரை கலீபாவாய் நியமிப்ப

அலீ(றலீ) கலீபாவாக நியமனம் பெறுதல்

தென்னும் விஷயத்தில் அபிப்பிராயபேத முள்ளவர்களா யிருந்துவந்தனர். எனினும், எகிப்தின் மக்களே ஏனை இரண்டு மாகாணவாசிகளைப் பார்க்கினும் செல்வாக்கு மிக்கிருந்தவர்களா யிருந்துவந்தமையால்,— அன்னாரின் தலைவனும் இன்னும் இப்னு ஸபாவே விளங்கி வந்தான்— அவர்கள் முன்வந்து, அலீ (றலி) அவர் களையே கலீபாவாக ஏற்படுத்தி விட்டார்கள். நபிகள் நாயகமும் (சல்) தங்கள் மரணப்படுக்கையி லிருந்த பொழுது, ஹஜ்ரத் அலீ யவர்களையே தங்களுக்குப் பின்னே கலீபாவாய் நியமிக்க வேண்டுமென்று தெரிவித் திருந்ததாய் ஒரு விஷயம் அதுபொழுது கூறப்பட்டது. ஆகவே, ஹி. 35-ஆம் ஆண்டு, துல்ஹஜ் மாதம் 24-ஆந் தேதியன்று அந்தக் கலகக்காரர்கள் அலீ (றலி) அவர் களையே 4-ஆவது கலீபாவாக நியமித்து வைத்துவிட்டார் கள். அக்கணமே அனைவரும் இப்பெரியார் கரத்தில் ராஜவிசுவாசப் பிரமாணமும் செய்து கொடுத்தார்கள் ; அப்பால் மதீனாவாசிக ளுள்ளிருந்தும்அநேகர் எவ்வித ஆக்ஷேபமு மில்லாது அவ்வாறே ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் செய்துகொடுத்து விட்டார்கள். எனினும், அந்தத் தேர்தலை ஓர் எதேச்சாப்பிரியத் தேர்தலென்று கூறுவதற் கில்லை. எதேச்சாப்பிரியத் தேர்தலுக்கு விரும்பி யிருப்பினும், அதுபொழுது அங்நகரில் அதற்குரிய முழு வசதியும் இருந்திருக்க முடியாது. என்னெனின், மதீனா நகர் முழுதுமே அதுசமயம் அவ் வெதிரிகள் கைவயமே சிக்குண்டு கிடந்தது. ஆனாலும், அதுபொழுது அங்நகரில் எதேச்சாப்பிரியத் தேர்தல் நடைபெற் றிருப்பினும், அப்பொழுதும் அலீ (றலி) அவர்களே கலீபாவாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப்பட் டிருப்பார்க ளென்பது ஒருதலை. முன்பு மூன்றாவது கலீபாவாய் ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி)

அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டபொழுதும், இறுதிப் போட்டி இவ்விருவருக் கிடையேதான் இருந்துவந்தது. அதுபொழுது மூன்றாவது கலீபாவாய் நியமனம் பெறு தற்குத் தகுதிவாய்ந்தவர். அலீ(றலி) அவர்களே யென்று ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) இப் பெரியாருக்குத் தங்கள் வாக்கைக் கொடுத்தார்கள்; அவ்வாறே ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) உதுமான்(றலி) அவர்களுக்குத் தங்கள் வாக்கை யளித்தார்கள்.

அந்தத் தேர்தலின் காலத்தில் தல்ஹா (றலி) ஜுபைர் (றலி) ஆகிய இருவரைப் பார்க்கினும் அலீ (றலி) அவர்களே அதிகப்படியான வாக்கைப் பெற்றார்கள். தல்ஹாவும் ஜுபைரும் தீனுல் இஸ்லாத்திற்கு எண் ணற்கரிய உதவி புரிந்தவர்களே; ஆயினும், அலீ (றலி) அவர்களே உதுமான் (றலி) அவர்களுக்கு அடுத்தாற் போல் நின்றார்கள். ஹஜ்ரத் உமர் (றலி) அவர்களுக்குப் பின்னால் கலீபாவாய் வருதற்குரிய அருகதை வாய்ந் தவர் அப்துர்ரஹ்மான் பின் அவ் பென்னும் மற்றொரு பெரியாராவர். உமர் (றலி) அவர்களும், அன்னாரையே தங்களுக்குப்பின் கலீபாவாய் உயரத்தக்க யோக்கியதை வாய்ந்தவ ரென்று மதித்திருந்தார்கள். ஆகவே, அன்னார் உயிருடன் இருந்திருப்பின், இப்பொழுது ஹஜ்ரத் அலீ(றலி)யுடன் அப்பெரியார் போட்டியாய்க் கருதப்பட் டிருக்கலாம்; ஆனால், இதற்கு முன்பே அன்னார் வியோக மாய்ப் போய்விட்டார். பாரசீக தேசத்தை இஸ்லாத் தின் கொடியின்கீழ்க் கொண்டுவந்து சேர்த்த ஸஅ தென்பார் இஸ்லாமிய சேவையை விட்டு ஓய்வெடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டார். எனவே, இப்பால் அலீ (றலி) அவர்கள் மட்டுமே எஞ்சி யிருந்தார்கள். ஆதலால், மதீனாநகர் கலகக்காரர் கைவயமே சிக்கிவிட்டிருந்தும்,

அதுபொழுது எதாச்சாப்பிரியத்தேர்தல் நடைபெறுதற்கு இடமில்லா திருந்தும், ஒருவரும் அலீ (றலி) அவர்களது நியமனத்தை ஆக்ஷேபிக்க வில்லை ; தல்ஹா, ஜுபைர், முஆவியா போன்றவர்களும் ஒன்றும் ஆக்ஷேபங் கிளப்ப வில்லை. எனினும், பின்னால் நிகழ்வுற்ற சம்பவங்களி லிருந்து, தல்ஹாவும் ஜுபைரும், அலீ(றலி) அவர்களது கரத்தில் ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் செய்துகொடுக்க விருப்பங் கொள்ளவில்லை யென்றும், அப்பால் அவர்கள் அவ்வாறு செய்து கொடுத்தது நிர்ப்பந்தத்தினால்தா னென்றும் நாம் நன்கு தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். அவ் விருவரும் முதலில் ஆக்ஷேபித்ததற்குக் காரணம், வேறுகாரியம் எதுவும் கவனிக்கப்படு முன்னே ஹஜ்ரத் உதுமான்(றலி) அவர்களைக் கொன்றொழித்த குற்றவாளி கள் கண்டுபிடிக்கப் பட்டுத் தண்டிக்கப்பட வேண்டு மென்று வற்புறுத்தியதுதானாகும். அவர்கட்கு அலீ(றலி) அவர்கள்மீது சொந்தக் குரோதம் ஒன்று மில்லை ; இன் னார்பால் அன்னவர்கள் விசுவாசம் மிக்கவர்களாகவே யிருந்து வந்தார்கள் ; இவர் கலீபாவாய் நியமனம் பெற்றதில் அவர்களுக்கு ஆக்ஷேபம் ஒன்றுமே யில்லை.

அலீ (றலி) அவர்கள் கலீபாவாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டதன் பின்னர், இஸ்லாத்தின் சரிதையில் ஒருபுதிய அத்தியாயம் ஆரம்பமாகின்றது. இப் பெரியார் அரசு செலுத்திவந்த அந்த நாலரை யாண்டு களும், இஸ்லாமிய இல்லத்தி னுள்ளே உள்நாட்டுக் கலகங்கள் நிகழ்ந்துவந்த காலமாகவே காணப்படலாயின. அத் தகைய உள்நாட்டுக் கலகங்களில் பல பெரிய முக்கி யஸ்தர்க ளெல்லாம் பங்கெடுத்துக் கொள்ள வேண்டிய ஆவசியகம் ஏற்பட்டு விட்ட தென்னலாம். இதைக்

கோட்டைக் குள்ளே கத்திவீச்சு

குறித்துத்தான் ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்கள் தங்களைக் கொல்ல முனைந்துவந்த அந்தக் கலககோஷ்டியினருக்கு அதுசமயம் மீட்டும் மீட்டும் அறிவுறுத்தி வற்புறுத்தினூர்கள் : “நீங்கள் எனக்கு விரோதமாய் ஒருமுறை வாளை உருவிவிடுவீர்க ளாயின், அப்பால் முஸ்லிம்களுக் குள்ளே பிளவென்னும் ஓட்டையை உண்டு பண்ணியவ ராவீர்கள் ; அப்பால் அவ் வோட்டை அடைபடாது.” அம் மஹான் அவ்வாறு தீர்க்கதிருஷ்டியுடன் கூறியது இப்பொழுது நிதர்சனமாய் வந்து விளையத் தொடங்கிவிட்டது. உதுமான் (றலி) அவர்களது ஆட்சிவரை இஸ்லாத்துள்ளே பிளவு ஏற்பட்ட தில்லை. இப்னு ஸபா கிளப்பிவிட்ட குழப்பங்க ளெல்லாம், இஸ்லாத்தின் செல்வாக்கைத் தகர்த்தெறியச் சதியாலோசனைக்காரர்கள் இஸ்லாமியர் வேஷந் தாங்கிச் செய்யத்துணிந்த தீய காரியங்களே யாகும். அத் தகைய கொடிய எண்ண முடையவர்கள் வலையிலே வேறுசில சுயநல எண்ண முடையவர்களும் — முஸ்லிம் முனபிக்கீன்கள்— வீழ்ந்துவிட்டார்கள்.

ஆகவே, ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் கலீபாவாய் உயர்ந்ததும் இஸ்லாத்தில் பிளவென்பது பகிரங்க உருக்கொண்டு கிளம்பிவிட்டது. ஆதலினூல், முதல் மூன்று கலீபாக்களின் காலத்தில் காணப்பட்ட சங்கடங்களைவிட எளிதாய்க் காணப்பட வில்லை, இந்த நான்காவது கலீபாவின் ஆட்சியின்போது தோன்றிய பிளவும், ஹஜ்ரத் அபூபக்ரின் (றலி) காலத்தில் அரப் நாடு முழுதிலும் கலகம் கிளம்பிற்று ; ஹஜ்ரத் உமரின் (றலி) காலத்தில் பாரசீகநாடும் ரோமராஜ்யமும் பகைத்துக் கிளம்பின ; ஹஜ்ரத் உதுமானவர்கள் (றலி) நயவஞ்சக முஸ்லிம் கலககோஷ்டியாருடன் மல்லாட

வேண்டியவ ராஞர்கள். அந்த மூன்று கலீபாக்களும், அவரவர் காலத்தில் முளைத்தெழுந்த சங்கடங்களை அவரவருக்குரிய மனவுறுதியுடனும் ராஜதந்திரத்துடனும் அழித்து ஒழித்து விட்டார்கள். அவ்வாறே இந்த அலீ (றலி) அவர்களும், தங்கள் காலத்தில் தோன்றிய சங்கடத்தை அதிக தைரியத்துடனும் தந்திரத்துடனுமே சமாளித்துக் கொண்டார்கள்.

உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்கள் மீது பழிவாங்க வேண்டுமென்ற பெருங்கிளர்ச்சி

மதீனுவுள் வந்து கூடிய கலக கோஷ்டியினர், தாங்கள் செய்ய நாடிய காரியத்தைச் செய்துமுடித்து, அலீ (றலி) அவர்களையும் பட்டத்தில் ஏற்றி வைத்து விட்டு, அவரவரும் தத்தம் ஊருக்குத் திரும்பிச் சென்று விட்டார்கள்; ஆங்காங்கே சென்று தாங்கள் செய்த பராக்கிரமத்தின் பிரக்கியாதியைத் தங்கள் தங்கள் மக்களிடம் சொல்லிச் சந்தோஷமடையச் செய்வான் வேண்டித் துரிதமாய்ப் புறப்பட்டு விட்டனர். அதற்குள்ளே ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்கள் படுகொலை புரியப்பட்டவிஷயம் நாடெங்கும்துரிதமாய்ப்பரந்தோடத் தொடங்கி விட்டது. அவர்களுடைய உதிரந் தோய்ந்து கிடந்த உடைகளும், அப் பெரியாரின் மனைவிக்குரிய (நபிபிரான் புதல்வியின்) நறுக்குண்ட விரல்களும் அப்படியே திமஷ்கில் இருந்து வந்த முஆவியாவுக்கு அனுப்பி வைக்கப் பட்டன. இஸ்லாமிய ராஜ்யத்தின் ஒவ்வொரு மூலையிலிருந்தும், கலீபாவைக் கொன்ற கொலைஞர்களைக் கண்டுபிடித்துப் பழிவாங்க வேண்டுமென்ற கூக்குரல் கிளம்பிற்று; மதீனுவிலும், அதனைச் சூழ்ந்துள்ள பகுதிகளிலும் அதே விதமான கிளர்ச்சியே கிளம்பி விட்டது. ஆனுல், அவ்வாறு கண்டுபிடித்துத் தண்டிப்

பது எளிய காரியமாய்க் காணப்படவில்லை. என்னெனின், அந்த மூன்றுவது கலீபாவைக் கொன்றொழித்தவர் ஒருசில தனிமனிதர்களா யிருந்திருப்பின், அவர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிப்பது எளியகாரியமா யிருந்திருக்கும். ஆனால், அந்தக் கொலைசெய்த ஆசாமிகளுக்குப் பின்னால் பெருந்திரளான பொதுமக்களே பக்கபலமாய் நின்றுகொண் டிருந்தனர் ; பஸரா, கூபா, புஸ்தாத் ஆகிய மூன்று முக்கிய ஸ்தலங்களிலும் வசித்து வந்த அநேக மனிதர் அந்தச் சதியாலோசனையில் கலந்தே காணப்பட்டனர். ஆகவே, அப்பெருந் தொகையான மக்களைத் திரட்டிக்கொண்டுவந்து தண்டிப்ப தென்பது ஒரு சாமான்யமான காரிமா யில்லை.

ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களே அந்தக் குழாத்தினர்மீது தங்களது வாளையோச்சத் தயங்கிநின்றார்கள். என்னெனின், அவ்வாறு செய்யத் துணிவது, தேசமெங்கணும் கலகத்தைத் தூண்டிவிடுவ தாயே வந்துமுடியும். அப் பெரியாரின் கொலைக்குப் பின்னே கொந்தளிப்புச் சிறிது தணிய லாயிற்று. குற்றவாளிகளும் பொதுஜனப் பார்வையில் பெரிதும் லஜ்ஜையுற்றுக்காண ப்பட்டனர் : எற்றுக்கெனின், அரசாங்க அலுவலில் சில சீர்திருத்தங்களைச் செய்துவைக்க வேண்டுமென்னும் வியாஜத்துடன் கிளம்பியதாய்த் தங்களைக் கூறிக்கொண்ட அம்மனிதர் இப்பால் தங்களுக்குரிய சொந்த சுபாவத்தில் சுயமே ஒளிர்ந்து நின்றனர். அவர்கள் தங்களுடைய கரங்களை இரத்தக் கறை யாக்கிக்கொண்டு விட்டார்கள் ; எவருடைய இரத்தம்? ஒருவித குற்றமுமற்ற ஓர் உத்தமரின் உதிரம்! ஒரு விலையேறப்பெற்ற மஹானது உதிரம்! ஆகவே, இஸ்லாமிய மதச்சட்டம் ஆசாரக்கட்டுப்பாடு ஆகிய இரண்டன் வாயிலாய்ப் பார்க்கு மிடத்தும், அக்

கொலை பாதகர்கள் தூக்குமேடைக்கு அனுப்பப்படற்குரியவர்க ளென்பது வெள்ளிடை விலங்க லாகும். ஆனால், அக் குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்து இழுத்துக் கொண்டுவந்து, நியாய விசாரணைக்கு உட்படுத்துவ தென்பது ஓர் அபாயகரமான செய்கை யாகவே அதுபொழுது காணப்பட்டு வந்தது ; என்னெனின், அவ் வாறு செய்வதா யிருந்தால், அக்கால இஸ்லாமிய ராஜ்யத்தின் நாலுதிக்குக்களிலும் ஏககாலத்தில் எல்லையற்ற தொல்லைகளை வலிய வருவித்துக் கொள்வதாகவே வந்துவிளைந்திடுதல் சாலும். அதனால் ராஜ்யமுழுதும் பிளவுகளும் பெரும்பெருங் குழப்பங்களுமே மூண்டுவிட்டிருக்கு மென்பது திண்ணம். எனவேதான், ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் பெரிதும் நிதானித்துப் பார்த்துத் தயங்கிக்கொண்டே யிருந்தார்கள். இப் பெரியார் பட்டத்துக்கு வந்தபின்பு ஜுபைரும் தல்ஹாவும் முன்வந்து, உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க வேண்டு மென்று வற்புறுத்தியக்கால், ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் கூறியவிடை இதுவாகும்: " அவ் விஷயத்தில் யான் ஏதோ கவலையில்லா திருப்பதாக நீங்கள் கருதிவிட வேண்டாம்; ஆனால், அதனைச் செய்ய இயலாதவனாகவே யான் இது சமயம் இருந்துவருகிறேன் ; இஃதொரு சோதனைக்குரிய காலமா யிருந்து வருகிறது. எனவே, இதுபொழுது ஏதேனும் ஒரு சிறிது சமாதான பங்கம் ஏற்படக் கூடுமாயின், பதவீகளும் அயல்நாட்டு மக்களும் கலகஞ் செய்து கிளம்பி விடுவார்கள் ; அப்பால் அரபுநாடு முழுமையுமே மீண்டும் அஞ்ஞான அந்தகாரத் துள்ளே போய் ஆழ்ந்துவிடுதல் கூடும். அம் மக்க ளெல்லாம் இன்னம் நம் கையின்கீழே வந்து நன்கமைய வில்லை.

ஆதலால், இந்தச் சங்கடத்தினின்று மீட்சிபெற ஆண்டவன் எந்த விதமான வழியையும் காண்பிக்கும் வரையில் நீங்கள் பொறுத்திருங்கள்.''

ராஜீய விஷயங்களில் அடிக்கடி சிலவிதமான சிக்கல்கள் தோற்றுவ துண்டு. சிற்சில பிரச்சினைகள் அரசாங்க விஷயத்தில் எழுந்துவிடுங்கால், அவ்வரசாங்கக் காரியத்தில் மிகவும் நல்லெண்ணங் குடிகொண்ட இரண்டு பெரியமனிதருக் கிடையே ஓரேவித அபிப்பிராயம் தோன்றுவதற்கு இடமில்லாது போய்விடும். அப்படிப் பட்ட தர்மசங்கடமான நிலைமையே ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அவர்கள் முன்னேயும் முளைத்துவிட்ட தென்னலாம்.

புதிய கவர்னர்கள் நியமனம்

ஒருபக்கல் பெருந் தொகுதியான மக்கள், ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்ற கொலைபாதகர்களைச் செவ்வனே சிக்ஷிக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொண் டிருந்தார்கள். ஆனால், மற்றொருபக்கல் ராஜீய விஷயம் அம் முஸ்லிம்குடியரசில் அதிகமான சிக்கல்களில் அகப்பட்டுச் சுழன்றுகொண் டிருந்தமையால், அத்தகைய கொலை பாதகர்மீது வாளையோச்சுவ தென்பது அக்கால முஸ்லிம் உலகின் சமாதான நிலைமையையே குலைத்துவிடும்போல் திண்ணிதாய்க் காணப்பட்டு வந்தது. உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்களைச் சட்ட நியதிப்படி செவ்விதாய்த் தண்டிக்க வேண்டுமென்று அலீ (றலி) அவர்கள் அதிகம் கவலைகொண் டிருந்தார்க ளென்பதில் கிஞ்சித்தும் சந்தேகம் இருக்கத் தேவை யில்லை. ஆனால், அதனைச் செய்யத் துணியுமுன்னர் இஸ்லாமிய ராஜ்யத்தின் ஒற்றுமையைப் பலப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டுவது ஆவசியக மென்று இப்பெரியார் எண்ணி யிருந்தார்கள். இதற்காகச் செய்ய வேண்டி

யிருந்த முதற்காரியம், உதுமான் (றலி) அவர்களால் நியமிக்கப் பெற்றிருந்த மாகாணுதிபதிகளுக்கு விரோத மாய்க் கிளப்பப்பட்டுக் கிடந்த ஆக்ஷேபங்களைச் சமா தானத்துடன் சமனப்படுத்தி வைக்க வேண்டுவ தாகவே காணப்பட்டு வந்தது. அதுவேயு மன்றி, முஆவியா (றலி) திமஷ்கிலிருந்து ஏதேனும் குதர்க்கம் கிளப்பக் கூடுமென் றும் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) ஐயப்பாட்டினைக் கொண்டிருந் தார்கள். ஆதலினுல், இப்பெரியார் எல்லா மாகாணுதி பதிகளையும் மாற்றிவிடுவ தென்றே தீர்மானம் செய்து கொண்டு விட்டார். ஆனுல், முகைரா (றலி) கலீபாவை நோக்கி, அவ்வாறு செய்யவேண்டா மென்று ஆலோசனை கூறினுர். முதன்முதலாய் எல்லா. மக்களும் ஏகோபித்து நான்காவது கலீபாவாய் அலீ (றலி)யை ஏற்றுக்கொள் ளும் வரைக்கும் பொறுத்திருப்பது சாலச் சிறந்த தென்பதுதான் அன்னுர் கூறிய அறிவுறுத்த லாகும். ஒருவாறு குடிமக்க ளெல்லாம் இந்த கலீபாவை ஆமோதித்துக் கொண்ட பின்னே அலீ (றலி) அம் மாகா ணுதிபதிகளைத் தமது விருப்பம்போலே நடாத்திக் கொள்ளலா மென்றும் அந்த முகைரா (றலி) சுட்டிக் காட்டினுர். ஹஜ்ஜு செய்வான் வேண்டி மக்காவுக்குச் சென்றிருந்த இப்னு அப்பாஸ் (றலி) அவர்களும், மதீனு வுக்குத் திரும்பிவந்தவுடன், முகைரா (றலி) கூறியவாறே ஆலோசனை கூறினுர்கள். அதுவேயுமன்றி, முஆவியா சம்பந்தப்பட்டவரை அன்னுரை எவ்வாற்ருனும் சீண்டி விட வேண்டா மென்றும் குறிப்பாய்ச் சுட்டிக்காட்டி ணுர்கள். என்னெனின், முஆவியா (றலி) ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களால் அவ் வுத்தியோகத்தில் அமர்த்தப் பெற்றவ ரில்லை; அன்னுர் ஹஜ்ரத் உமர் (றலி) அவர்களது காலத்திருந்தே அந்தச் சிரியா நாட்டின்

மாகாணுதிபதியாய் நியமிக்கப் பெற்றிருந்தார். ஆகவே, அன்னாரை வாளா விட்டுவிட வேண்டு மென்பது இப்னு அப்பாஸின் (றலி) ஆழ்ந்த அபிப்பிராய மாகும்.

ஆனால், ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் துரதிருஷ்ட வசமாய் மீக்கூறிய ஆலோசனைகளை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்து விட்டார்கள்; இதற்குக் காரணம் இப் பெரியாருக்குத்தாம் தெரிந்திருக்குமென்று யாம் எண்ணுகிறோம். ஒருகால் முஆவியாவினால் ஏதேனும் அபாயம் விளையக்கூடுமென்று இப் பெரியார் ஐயங்கொண்டு, அத் தகைய ஆபத்தை முளையிலே கிள்ளியெறிய எண்ணியிருக்கலாம்; அல்லது எல்லா மகாணுதிபதிகளும் மாற்றப்பட வேண்டுவதுதான் அதுபொழுது சாலச் சிறந்ததென்று கொண்டு விட்டபடியால், அவர்களுள் ஒருவரை மட்டும் நீக்கிவிடுவ தென்பது அனுவசியமான குறைபாட்டிற்கு இடமுண்டாய் விடுமென்று அலீ (றலி) அவர்கள் எண்ணி யிருக்கலாம். எனவே, இப்னு ஆமிர் என்பார் திருப்பி யழைக்கப்பட்டு, அவரது ஸ்தானத்தில் உதுமான் பின் ஹனீப் என்பார் பஸராவின் கவர்னராக நியமிக்கப் பெற்றார். அவ்வாறே கைஸென்பார் எகிப்திற்குப் புதிய மாகாணுதிபதியாக அனுப்பப்பட்டு, அன்னார் அங்குள்ள நிலைமையைச் சமனப்படுத்தி வைத்தார். எனினும், கூபாவிலும் திமஷ்கிலும் கவர்னரா யிருந்தவர்கள் கலீபாவின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய அறவே மறுத்துவிட்டார்கள். மீட்டும் அலீ (றலி) அவ்விரு மாகாணுதிபதிகளுக்கும் தாக்கீ தனுப்பி, கலீபாவுக்குக் கீழ்ப்படியுமாறு வேண்டிக்கொண்டார்கள். அப்பால் கூபாவின் கவர்னரா யிருந்த அபூ மூஸாமட்டும் அதற் கிணங்கினர்; ஆனால், சிறிதுகாலந் தாழ்த்தி முஆவியா வென்பார் மதீனாவிற்கு ஒரு தூதரை அனுப்பி வைத்தார்; அவர்வயம் ஒரு

கடிதத்தைக் கொடுத்தனுப்பி யிருந்தார்; அஃது ஒன்றும் வரையப்படாமல் வெறுங் காகிதமாகவே காணப்பட்டது. கலீபா அவர்கள் அந்தத் தூதரை வினவியக்கால், அன்னார் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்களுக்குக் கொடுத்த விடையாவது: "ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களது உதிரந்தோய்ந்த அங்கியைக் கண்டு திமஷ்க் நகரில் 60,000 மக்கள் கண்ணீர் வடித்துக் குழுமிவிட்டனர்; அதற்குச் சரியான பழிக்குப்பழி வாங்கவேண்டு மென்றும் அன்னார் ஆர்ப்பரித்து நிற்கின்றனர். அவர்க ளெல்லாரும், நீங்களே அக் கொடுங்கொலைக்குக் காரணபூத ரென்றும் குற்றம் சாட்டுகின்றனர்." அதுகேட்டு, அலீ (றலி) அவர்கள் ஆச்சரிய மடைந்தவர்களாய். "அன்னார் என்னையா அதற்குக் காரணஸ்தனென்று குற்றஞ் சாட்டுகின்றனர்? அந்தக் கொலை பாதகர்களைக் கண்டுபிடித்து அவர்களுக் குரிய சிக்ஷையை அளிப்பதற்குப் போதியபலம் இன்னம் என் கைக்குக் கிட்டவில்லை யென்பதை நீர் பார்க்கவில்லையா?" என்று கூறினர்கள். அந்தத் தூதர், தாம் கொணர்ந்த செய்தியை அறிவித்துவிட்டு வெளியிற் சென்றபோது, அன்னாரைக் கொன்றுவிட வேண்டு மென்று சிலர் ஆரவாரம் செய்தார்கள். அதுபொழுது அத்தூதர், தம்மைத் தற்காக்க வந்திருக்கும் சைன்யம் சமீபத்திலேயே வந்து பாசறை இறங்கி யிருப்பதாய்ப் பயமுறுத்தாட்டினர்.

உதுமான் (றலி) அவர்களைப் போலவே, அலீ (றலி) அவர்களும் தங்கள் உறவின் முறையாளர்களுக்கே மாகாணாதிபதி உத்தியோகம் அளித்துவந்தார்க ளென்ற ஒரு குற்றச்சாட்டுக் கிளம்பிற்று. இதற்குக் காரணம், இந்தப் பெரியார் தங்களுக்குப் பிடித்தமில்லாத உத்தியோகஸ்தர்களை வைத்துக்கொண்டு நல்ல நம்பிக்கையுடனே திறமை

யான நிர்வாகம் நடத்தமுடியா தென்று ஒருகால் ஆசங்கை கொண்டுவிட்ட தாகவே இருக்கலாம். இப் பெரியாரின் கலீபா நியமன விஷயமே ஒருவாறு ஊசலாடிக்கொண் டிருந்தமையால், இவ்வாறு இன்னூர் ஐயுற்றதில் அதிசயம் ஒன்றுமில்லை; அல்லது அதற்குக் காரணம் இவ்வாருகவும் இருக்கலாம்: இப்னு ஸபாவால் தூண்டி விடப்பட்ட கலககோஷ்டியார் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள்மீதே அபிமானம் பாராட்டி வந்தமையால், அத்தகைய கலகக் கூட்டத்தாரின் ஆத்திரத்தை அமுக்கிவைப்பான் வேண்டி அவ்வாறு அலீ (றலி) தங்கள் பந்துமித்திரர்களையே கவர்னராய் நியமித்திருத்தல் கூடும்.

முஆவியாவுக்கு (றலி) ஷாம் தேசத்தில் மிக்க செல்வாக்கு இருந்துவந்தமையால், அன்னூர் தமது உத்தியோகத்தைத் துறக்கமுடியா தென்று மறுத்துவிட்ட பாவனையிலே ஒழுகிக்கொண்டார். இத்தகைய கீழ்ப்படியா மனப்பான்மையை ஹஜ்ரத் அலீ (ரலி) வாளா விட்டுக்கொண்டு சும்மா இருத்தல் சாலாதன்ருே? தரைப்படை, கடற்படை, ஆகிய வெல்லாம் தமது கைவயம் இருந்துவந்ததே அன்னூருக்குப் பெரிய தைரியத்தை ஊட்டிக்கொண் டிருந்தது. உதுமான் (றலி) அவர்களது கொலைக்குப் பதில் பழிவாங்க 60,000 மனிதர்கள் ஆர்ப்பரித்து நிற்பதாய் முன்னமே செய்தியனுப்பி விட்டார். கலீபாவை அணுத்துணையும் மதியாது, முஆவியா ஒரு வெறுங் காகிதத்தையே இந்த இஸ்லாத்தின் தலைவரது சன்னிதானத்திற்கு அனுப்பி, அவமானமும் செய்துவிட்டார். ஆகவே, அத்தகைய அறைகூவலையும் அகம்பாவத்தையும் கண்டு, அலீ (றலி) அவர்கள் வாளா இருப்பது முடியாதே. சிரியாநா

முஆவியாவுக்கு விரோதமாய் யுத்தமுஸ்தீப்

டென்னப்படும் சீரிய ஷாம்தேசம் அவ்வாறு கலகஞ் செய்து கிளம்புவதை எந்த இஸ்லாத்தின் நண்பனும் அதுகாலை விரும்பியிருக்க மாட்டான். எனவே, அந்தக் கலகத்தை அடக்கியொடுக்க வேண்டுவது கலீபாவின் முதற்காரியமாய்க் காணப்பட்டு வந்தது. முஆவியா அவ்வாறு கலீபாவுக்கு விரோதமாய் முறைத்து நிற்பது இஸ்லாத்தின் ஒற்றுமைக்கே உலைவைப்பதாய் முடியுமென்று கலீபா அவர்கள் ஓர் அரிய சொற்பொழிவு ஆற்றி வைத்தார்கள். கலகவித்து ஒருமுறை ஒரு மாகாணத்தில் முளைகண்டு விடுமாயின், அது மற்ற மாகாணங்களுக்கும் வெகு சீக்கிரம் கொடிபடர்ந்து சென்றுவிடுமென்று இப்பெரியார் நன்கு தெரிந்துகொண்டார்கள்; அவ்வாறே ஒவ்வொரு மாகாணமும் கலகம் செய்து சுயேச்சையை அடைந்து விட்டால், அப்பால் இஸ்லாத்தின் விசுவ ஒற்றுமைக் குரிய வல்லமை அஸ்தமித்துப் போகுமென்பது கண்கூடாய்க் காணப்பட்டது. எனவே, ஷாம்தேசக் கலகம் உறையினின்று உடைவாளை யுருவாமல் ஒருவித சுமுக முடிபுக்கு வருமென்று எண்ணுதற்கு இடமில்லை. யுத்த சன்னைகத்துக் குரிய இறுதி மிரட்டலும் முஆவியாவி னிடத்திருந்து கலீபாவிடம் வந்து சேர்ந்துவிட்டது. ஆதலால், இனி அம்மாகாணாதிபதியுடன் யுத்தத்தைக் கிளப்ப வேண்டுவ தன்றி வேறுவழி யொன்றும் மதீனாவில் அதுகாலைக் காணப்படவில்லை. எனவேதான், யுத்தமுஸ்தீபுகள் அத் தலைநகரின் கண்ணே அதிவிமரிசையாய் ஆரம்பிக்கப்பட்டு விட்டன.

ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) கவனிக்க வேண்டியிருந்த கஷ்டம் அஃ தொன்றேதான் என்று எண்ணி விடாதீர்கள். இதற்கு முன்னே கூறியிருப்பதே போல் தல்ஹாவும் ஜுபைருங்கூட, இந்தப் புதிய நான்காவது கலீபாவின்

கவனத்தை முதன் முதலாக ஈர்க்கக்கூடியது, ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களைப் படுகொலை புரிந்தவர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க வேண்டியதுதான் என்று வற்புறுத்தத் தொடங்கினார்கள். ஆனால், அலீ (றலி) அவர்கள், அத்தகைய குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிப்பதற்கு அதுவன்று தக்க தருணம் என்று அவ் விருவர்பாலும் எத்துணையோ சமாதானம் எடுத்துக் கூறினார்கள். எனினும், அந்தச் சமாதானமெல்லாம் தல்ஹாவுக்கும் ஜுபைருக்கும் ஒரு சிறிதும் மனத் திருப்தியை அளித்திற்றில; ஆகவே, அவ் விருவரும் மக்காவை நோக்கிப் புறப்பட்டு விட்டார்கள்; இடைவழியில், மக்காவுக்குச் சென்று ஹஜ்ஜு செய்து திரும்பிய ஹஜ்ரத் ஆயிஷா(றலி) அவர்களைச் சந்தித்து, மதீனாவில் நடை பெற்ற விருத்தாந்தத்தை யெல்லாம் விளக்கமாய் அறிவித்து வைத்தார்கள். மதீனாவில் நிலைமையொன்றும் திருப்திகரமா யில்லையென்றும், குழப்பமே எங்கும் நிறைந்து தாண்டவ மாடுகின்றதென்றும் அவர்கள் அறிவித்து வைத்தார்கள். பொதுமக்களோ, சாதாரணமாய் நன்மையினின்று தின்மையைப் பகுத்தறியக் கூடாதவரா யிருந்தனர்; அன்றியும், அவர்கள் தங்களைத் தற்காத்துக் கொள்ளவும் திறமையற்றுக் கிடந்தார்கள். ஆதலினால், பீபீ ஆயிஷா(றலி) அவர்களும் அன்னாருடன் சேர்ந்துகொண்டு மக்கத்திற்கே திரும்பிச் சென்றுவிட்டார்கள்.

> உதுமான்(றலி) கொலைக்குக் கொலை பழி வாங்க வேண்டுமென்று ஆயிஷாவும்(றலி) தல்ஹாவும்(றலி) ஜுபைரும்(றலி) வற்புறுத்தல்

ஆங்குச் சென்றவுடனே சகல பொதுஜனங்களும் அவர்களைச் சூழ்ந்து நெருங்கிக் கொண்டார்கள். ஹஜ்ரத்

ஆயிஷா (றலி) குர்ஆன் ஷரீபிலிருந்து கீழ்க்காணும் ஆயத்தை அம்மக்கள் முன்னே ஓதிக் காண்பித்தார்கள் :

"நன்னம்பிக்கை (ஈமான்) கொண்டவர்களுள்ளே இரு கக்ஷியினர் சண்டைசெய்து கொள்வார்களாயின், அவர்களுக் கிடையில் நீங்கள் சமாதானத்தைச் செய்து வையுங்கள். ஆனால், அவர்களுள் ஒரு கக்ஷியார் மற்றொரு கக்ஷியாருக்கு விரோதமாய்த் தீங்கிழைப்பார்களாயின், அவ்வாறு தீங்கிழைப்பவர்களுடன், அன்னார் ஆண்டவனது கட்டளைக்குத் திரும்பும்வரை, சண்டை செய்யுங்கள்; அப்பால் அவர்கள் அவ்வாறு திரும்புவார்களாயின், அவர்களுக் கிடையே நியாயத்துடன் சமாதானத்தைச் செய்து வைத்து, நீங்கள் பக்ஷபாத மில்லாமல் ஒழுங்காய் நடந்து கொள்ளுங்கள்; என்னெனின், அவ்வாறு பக்ஷபாதமில்லாது ஒழுங்குடன் நடப்பவர்களை ஆண்டவன் நேசிக்கின்றான்"— (*49 : 9*).

அக்கால முஸ்லிம்கள், தங்கள் ஆவிகளெல்லாம் ஆண்டவனுக்காகவே இருப்பன வென்று எண்ணினார்கள். ஆகவே, ஆண்டவனது ஆணையின் முன்னே அம்மக்கள் தங்கள் சுகபோகங்களனைத்தையும், ஏன், தங்கள் உயிர்களையுங்கூட ஒரு திரணமாகவே மதித்து வந்தார்கள். இஸ்லாத்தின் விரோதிகளுடன் சண்டை செய்யவேண்டிய கடமையின்பக்கல் அன்னார் அழைக்கப்படுங்கால், அந்த ஆண்டவனது ஆணைக்கிணங்கித் தங்கள் உயிர்களை அத்தியந்த உளத்திருப்தி யுடனே அர்ப்பணம் செய்துவந்தார்கள். இப்பொழுதோ, இஸ்லாத்தின் எல்லைக்குள்ளே இருகக்ஷியார் தோன்றி ஒருவரோடொருவர் பகைமை பூண்டு விட்டார்கள்;

அதற்கென்று வாளாயுதத்தையும் உருவத் துணிந்து நின்றூர்கள் ; அப்பால் தங்கள் ஆவிகளையும் அல்லா(ஹ்)வின் பாதையிலே அர்ப்பணம் செய்யத் தீர்மானித்து விட்டார்கள். உதுமான் (றலி) அவர்களது உதிரஞ் சிந்தியதற்குப் பழிக்குப்பழி வாங்கியே தீரவேண்டுமென்று அன்னவர்களால் தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. அந்தக் கொலைபாதகர்களை வாளா விட்டுவிடுவதென்பது, அத்தகைய கொலைகாரரின் அயோக்கியத்தனத்திற்கு அருகதாபத்திரம் அளித்ததாகவே கருதப்படும். அவர்கள் கலீபா (அரசாங்கத் தலைவர்) ஆகிய ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களையே அகாரணமாய்க் கொன்றுவிட்டார்கள் ; அப்பால் அவர்கள் கண்வைத்த எந்தப் பெரிய சிறிய மனிதன்மீதும் தங்கள் வாளாயுதத்தை ஓச்சத் துணியலாம். ஆதலின், அந்தக் கொலைபாதகர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க வேண்டுவது அத்தியாவசிய மாய்விட்டது.

ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அவர்கள் இவ் விஷயத்தில் ஏதேனும் முயற்சி யெடுத்துக்கொள்ளக் கூடுமென்று பீபீ ஆயிஷா(றலி) சிறிது காலம்வரை தாமதித்திருந்து பார்த்தார்கள். ஆனல், அவ்வா ருென்றும் நடைபெருது போய்விட்டதோடு நில்லாது, முஆவியாவுக்கு விரோதமாய் மதீனுவில் யுத்தசன்னகம் செய்யப்பட்டு வருவதைக் கேள்வியுற்று ஹஜ்ரத்தெ ஆயிஷா (றலி) ஏமாற்றமடைந்துபோய் விட்டார்கள். அப்பால் மக்காவிலிருந்தவர்க ளெல்லாம் ஒன்றுகூடிப் பரியாலோசனை புரிந்து, பீபீ ஆயிஷா (றலி) தல்ஹாவுடனும் ஜுபைருடனும் முதன்முதலில் பஸ்ராவை நோக்கிப் புறப்படுவதென்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. இதனல், பீபீ ஆயிஷா (றலி) அவர்களுக்கு ஹஜ்ரத் அலீ (றலி)மீது

பொருமையேனும் பகைமையேனும் இல்லை யென்றும், குற்றஞ் செய்தவர்களைத் தண்டிப்பதே அன்னாரின் முக்கிய நோக்கமா யிருந்த தென்றும் நாம் நன்கு தெரிந்து கொள்கிறோம். கலீபாவின்மீது ஹஜ்ரத்தே ஆயிஷா(றலி) விரோதங் கொண்டிருந்தா ரேனும், தல்ஹாவேனும் ஜுபைரேனும் அலீ(றலி) இடத்திருந்து கலீபாப் பதவியைப் பிடுங்கிவிட வேண்டு மென்று தீயநோக்கம் கொண்டிருப்பா ராயின், அவர்கட்கு அத்தகைய சூழ்ச்சியை நிறைவேற்றிக் கொள்ளுதற்கு எளியமார்க்க மொன்று இல்லாது போய்விடவில்லை. என்னெனின், அம்மூவரும் மக்காவைவிட்டு மதீனாவிற்கு நேரே செல்ல வேண்டியயதுதான் பாக்கியா யிருந்தது. வடக்கில் முஆவியா(றலி) 60,000 ஆட்படையை வைத்துக்கொண்டு பழிவாங்கத் தவித்து நிற்கின்றார். அலீ (றலி) அவர்களுக்கு விரோதமாய் மதீனாவிலும் ஒரு கிளர்ச்சியே பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அலீ (றலி) அவர்களின் அதிகாரம் எங்கும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு, அங்கங்கே இன்னம் அமைதி நிலவவில்லை. அவ்வாறிருந்தும், கலீபாவின் தலைமை ஸ்தானமாகிய மதீனாவிலோ, நிரந்தர சேனை ஒன்றுமே யில்லை. ஆகவே, அம்மூவரும் கிலாபத்பதவியைப் பற்றிக்கொள்ள நாடியிருப்பார்க ளாயின், அன்னார் நேரே மதீனாவின் மீது சென்றிருக்க வேண்டியதுதான் தாமதம்! ஆனால், அவர்களது நோக்கம் அதுவா யிருந்த தில்லை. அவர்கள் அலீ (றலி) அவர்களுக்கு விரோதமாய் எத்தகைய சூழ்ச்சியும் செய்ததில்லை; ஆயின், உதுமான்(றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க வேண்டுவதே அன்னாரின் முக்கிய நோக்கமா யிருந்துவந்தது. எனவேதான், கைப்பற்றிக் கொள்ளுதற்கு எளிதாயிருந்த மதீனாவை நோக்கிச் செல்வதை விடுத்து, அம் மூவரும்

பஸராவை நோக்கியே புறப்பட்டார்கள்; அதுவும் அலீ (றலி) அவர்கள் அதிகாரத்துக்கு வந்து சரியாய் நான்கு மாதகாலம் ஆய்விட்ட பிறகே அவ்வாறு செல்ல லாயினுர்கள். அவர்களது நோக்கம், பஸராவி லுள்ள கொலைகாரர்களை முதன்முதலாய்த் தண்டித்துவிட்டு, அப்பால் கூபாவுக்கும் எகிப்துக்கும் சென்று, ஆங்கிருந்து வந்த கொலைகாரர்களையும் கண்டுபிடித்து நீதிசெலுத்த வேண்டியதாகவே காணப்பட்டது.

ஆயிஷா (றலி) தல்ஹா (றலி) ஜுபைர் (றலி) அலீ (றலி) ஆகியவர்களெல்லாம் மனிதர்களே யாதலின், அன்னுர் குற்றமிழைக்கக் கூடாதவர்க ளென்று கூறப் படுவது கூடாது. ஆகவே, அவர்கள் பிழைகள் செய்திருக்கலாம்; ஆனல், அவர்களுடைய நோக்கத்தில் தவறென் றும் காணப்படவே யில்லை யென்பது உறுதியே யாகும். முதல் மூவரும் இஸ்லாத்தில் முளைத்தெழுந்த விஷமத்தைத் தடிந்து சீர்திருத்தம் செய்துவைக்கவே கிளம்பினுர்க ளல்லது, ஒருவருக்கும் சொந்தச் சுயநயம் ஏதொன்றும் இருந்தது கிடையாது.

அன்னுரது நோக்கப் பரிசுத்தம்

உதுமான் (றலி) அவர்கள் கலீபாவாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டபோதும் தல்ஹாவும் (றலி) ஜுபைரும் (றலி) கலீ பாவின் பதவிக்காகப் பொறுக்கி யெடுக்கப்பட்ட அறுவ ருள் இருவரா யிருந்தார்கள். ஆனல், அவர்கள் உதுமான் (றலி) அலீ (றலி) அவர்களுக்காகத் தங்கள் உரிமைகளை அதுபொழுது விட்டுக்கொடுத்து விட்டார்கள். இப்பால் உதுமான் (றலி) கொல்லப்பட்ட பின்னர் அலீ (றலி) அவர்களே தல்ஹாவுக் கேனும், ஜுபைருக் கேனும் விட்டுக் கொடுத்து, அன்னவருக்கே ராஜவிசுவாசப் பிரமாணமும் செய்து கொடுக்க விழைந்து நின்றுர்கள்;

ஆனுலும், அவ்விருவரும் கலீபாப் பதவியின் பொறுப் பணத்தையும் சுமந்துகொள்ள விழைந்தன ரில்லை. அலீ (றலி) அவர்கள் கலீபா ஸ்தானத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அன்று முதற்கொண்டே தல்ஹாவும் ஜுபை ரும் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்களைக் கண்டுபிடித்துச் சிக்ஷிக்கவேண்டு மென்றே பிடிவாதம் பிடித்து வந்தார்கள். இஃது அன்னருக்குப் பின்னுல் தோன்றிய கோணலாய குயுக்தி யென்று ஒருவரும் நினைத்துவிட வேண்டாம்.

பீபீ ஆயிஷா (றலி) கலீபாப் பட்டத்திற்கு ஆர்வங் கொண்டு அதனிமித்தம் சூழ்ச்சி செய்தன ரென்று எவரும் கூறத் துணியார். முன்னொரு முறை நயவஞ்ச கர்கள் (முனுபிக்கீன்கள்) ஆயிஷா (றலி) பிராட்டியா ரைக் குறித்து அவதூறு கிளப்பியகாலத்தில் அலீ (றலி) முன்னின்று அப் பிராட்டியாரின் கண்ணியத்திற்காகப் பரிந்துபேச வில்லை யென்னும் குறையை உள்ளத்துள் வைத்துக்கொண்டே அந்தப் பிராட்டியார் இந்த நான்கா வது கலீபாவின்மீது சொந்தக் குரோதம் கொண்டிருந் தார்க ளென்று சொல்லுகிறவர்களும் சிலருண்டு. அதுபொழுது நபிகள்நாயகர் (சல்) அலீ (றலி) அவர் களைக் கலந் தாலோசித்த போது, இப்பெரியார் நபிகள் திலகத்தைப் பார்த்து, அந்தப் பிராட்டியாருடன் துணை யாய்வந்த பணிப்பெண்ணைக் கூப்பிட்டு விசாரிக்குமாறு கூறியதைத் தவிர்த்து, வேறெவ் விதத்திலும் அலீ (றலி) அந்த விசாரணையில் கலந்துகொண்டது கிடையாது. இதற்காக ஆயிஷா (றலி) பிராட்டியார் அலீ (றலி)மீது வைஷம்யம் கொண்டுவிட்டார்க ளென்று கூறக் கூடு மாயின், அந்த அவதூற்றில் முக்கியப் பங்கை யெடுத்துக் கொண்டிருந்த ஹஸ்ஸான், மிஸ்தாஹ் போன்ற தலைவர்

களை ஆயிஷா (றலி) ஒருபோதும் மன்னித்திருப்பது முடியாது. அப் பிராட்டியாரின் கண்ணியத்தைப் புண்படுத்தும் காரியத்தில் முதன்மையான ஸ்தானத்தை வகித்திருந்த அத்தகைய விரோதிகளை யெல்லாம் பீபீ ஆயிஷா (றலி) பெருந்தன்மையுடனே மன்னித் திருக்குங்கால், மீக் கூறிய வண்ணம் அலீ (றலி) அவர்கள் ஒருசிறு ஆலோசனை கூறியதற்காக அந்தப் பிராட்டியார் அவ்வளவு கால மட்டும் இப் பெரியார்மீது குரோதங்கொண் டிருந்தார்களென்று கூறுவது கூடாத காரியமே யாகும். அதுவேயு மன்றி, இப்பொழுது அன்னாரது நடக்கையைக் கவனிக்கு மிடத்து, அப் பிராட்டியாருக்கு அலீ (றலி)மீது க்ஷாத்திரம் சிறிதும் இருக்கக்கூடு மென்று அணுத்துணையும் ஐயுறுதற்கு இடமில்லையே இல்லை. என்னெனின், ஆயிஷா (றலி) பிராட்டி கேட்ட கேள்வியை மற்றும்பல பெரியார்களும்— ஆண்களும் பெண்களும்— கேட்டுக்கொண்டே யிருந்தார்கள். அவ்வாறு விடுக்கப் பட்ட வினவைப் பூர்த்திசெய்து வைக்கும் பொருட்டே, நான்குமாத காலம்வரை காத்திருந்து பார்த்து, அதுவரை இந்த நான்காவது கலீபாவானவர் அந்தக் கொலைகாரர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்காம லிருந்தது கண்டு, ஆயிஷா(றலி) தல்ஹா(றலி) ஜுபைர்(றலி) பஸராவை நோக்கிப் புறப்பட்டுச் சென்றார்கள். அவர்கள் அவ்வாறு சென்றதன் நோக்கம் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்ற பாதகர்களைக் கண்டுபிடித்துச் சிக்ஷிப்பதாகவே இருந்த தல்லது, வேறு கலீபாப் பட்டத்தின் மீது ஆசைகொண் டிருந்ததாய்க் காணப்பட வில்லை. அந்த வயது முதிர்ந்திருந்த, எத்தகைய குற்றமும் இழைத்திராத, நிரபராதியா யிருந்த மூன்றாவது கலீபாவை வேண்டு மென்றே சற்றும் இரக்க மில்லாது கொலை

செய்துவிட்டுச் சென்ற குற்றவாளிகளைக் கண்டு பிடித்து, மிக்க நல்ல முறையிலே தண்டிப்பதே முஸ்லிம்களின் முதற்கடமை யென்று அம்மூவரும் மெய்யாகவே நம்பி ஞர்கள்.

நாம் முன்னம் கூறிய அந்தக் குர்ஆன் ஆயத்தும் (49 : 9) கலீபாவுக்கு விரோதமாய்க் கலகஞ்செய்து கிளம்பி, அன்னரை அகாரணமாய்க் கொன்றெழித்தவர் களை யெதிர்த்துச் சண்டையிட வேண்டு மென்றே வலியுறுத்திக் கூறிக்கொண் டிருக்கிறது. இமாம் முஹம்ம தவர்கள் எழுதியுள்ள "முவத்தா" என்னும் கிரந்தத்தில் ஒரு விஷயம் வரையப்பட் டுள்ளது ; அதில், மேற்கூறிய ஆயத்தின் தாத்பரியத்தை உல்லங்கனம் செய்வது ஒருசிறிதும் கூடாதென்று ஆயிஷா (றலி) அவர் கள் கூறியதாய்க் கூறப்பட்டுள்ளது. ஆயிஷா (றலி) அவர் களுடைய சகோதரர் முஹம்மத் பின் அபூபக்ரும் உது மான்(றலி) அவர்களுக்கு விரோதமாய்க் கிளர்ச்சிசெய்து கிளம்பிய முக்கியஸ்தருள் ஒருவரா யிருந்து வந்தார்; ஆனலும், அதனைப் பொருட் படுத்தாமலே அந்தச் சகோதரியார் கொலைகாரரைத் தண்டிப்பான் வேண்டி, பஸரா நோக்கிச் சென்றூர். அந்தப் பிராட்டியாரது உள்ளம் ஒரே விஷயத்திலேதான் ஈடுபட் டிருந்தது : அஃதாவது, அந்தக் குர்ஆன் ஆயத்தில் கூறப்பட்டுள்ள வண்ணம் அதிக்கிரமக்காரர்களை யெதிர்த்துப் போர் புரிந்து, இஸ்லாமிய ராஜ்யத்தில் முஸ்லிம்களுக் குள்ளே சமாதானத்தையும் சமரசத்தையும் நிலைநிறுத்துவதாகும். அதுவேதான் தல்ஹா, ஜுபைர் ஆகியவர்களின் முக்கிய நோக்கமாகவும் இருந்துவந்தது. ஆனல், அவ்வாறு அம் மூவரும் செய்யத்துணிவதாலே இஸ்லாத்துக் குள்ளிருக் கும் ஏகசகோதர ஒற்றுமையானது இல்லாமற் போய்விடு

மென்று இந்த நான்காவது கலீபா அவர்களே அதிகம் வேண்டிக் கொண்டார்கள். எனினும், இதற்கு அம் மூவரும் செவிதாழ்த்த வில்லை. அவர்கள் அவ்வாறு அதுசமயம் ஒரே மூர்த்தன்னியமாய் நின்றதில் அவர்களது தீர்மானம் தவறு யிருக்கலாம். ஆனால், அவர்களது உள்ளக்கிடக்கை மட்டும் மிகவும் பரிசுத்த முள்ள தாகவே இருந்துவந்த தென்பதில் ஒருசிறிதும் ஐயங்கொள்ளு தற்கு இடமில்லை. அவர்களுடைய விடாப்பிடிவாதத் தால் ஆயிரக்கணக்கான உயிர்கள் நஷ்டமடைந்த போதினும், அவர்களது செய்கை, பொதுப்படையாய் நோக்குமிடத்து, அதுபொழு திருந்துவந்த ராஜீய நிலைமைக்கு ஒரு நன்மையான முடிவையே கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கிறது. எனினும், பிறகு பீபீ ஆயிஷா (றலி) அவர்களே அவ்வாறு தாங்கள் கிளம்பியது தவறென்று உணர்ந்து வருந்தி யிருக்கிறார்கள் ; இதனால் அவர்கள் செய்துகொண்ட தீர்மானம் தவறென்பது நன்கு புலனாக வில்லையா ? எனவே, இச் சம்பவத்தி லிருந்து ஆயிஷா (றலி) அவர்கள் மாட்டு நாம் வைத்துள்ள நன்மதிப்பு இன்னம் பன்மடங்கில் பெருக்கெடுத்தே வருகிறதென்று கூறலாம். அந்தப் பரிசுத்த ஆன்மாக்கள் மூன்றும் குர்ஆன் ஷரீபின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிந்து, தாங்கள் மெய்யென்று கருதியதைச் செய்தே முடிக்கத் துணிந்து முன்வந்தார்கள் : அதற்காகத் தங்களுக்குக் கிடைத்த கஷ்ட நிஷ்டூரங்களை யெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு, தங்கள் உயிர்களையும் திரணமாய் மதித்து விடத் துணிந்து நின்றார்கள். ஆனால், தங்கள் தீர்மானம் தவறான தென்று கண்டுகொண்ட வுடனே தங்கள் பிழையை உணர்ந்து வருந்துவா ராயினார்கள். அரசாங்க ஒழுங்கின்படி பார்க்கப் புகுமிடத்து, அலீ (றலி) அவர்கள்

வாளா இருந்தது பெருந்தவறே யாயினும், ஆயிஷாவும், தல்ஹாவும், ஜுபைரும் கலீபா அவர்களையே பின்பற்றி இருந்திருத்தல் வேண்டும்; கலகக்காரர்களையும் கொலை செய்தவர்களையும் தண்டிக்கும் பொருட்டு இம்மூவரும் பிரத்தியேகமாய்க் கிளம்பி யிருத்தல் கூடா தன்றோ? கலீபாவுக்குரிய அதிகாரத்தை இவர்கள் மேற்கொண் டிருத்தல் சிறிதும் தகாததே. ராஜ்ஜியத்தில் நியாயம் வழங்கிச் சமாதானத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டுவது சட்டப்படி நியமனம்பெற்ற கலீபாவின் கடமையாயே யிருந்துவருகிறது. எனினும், ஆயிஷா (றலி) அவர்களும் மற்றிருவரும் செய்துகொண்ட தீர்மானம் ஒரு தவறான தீர்மானமே யாயினும், அன்னாரின் உள்ளம் மட்டும் நன்னோக்கங் குடிகொண்ட தாகவே இருந்துவந் திருக்கிறது; ஆகவே, ஆண்டவனும் அவர்களது நோக்கத்தைக் கொண்டு, செய்கையைத் தவறான தென்று கொள்ளத் துணியான்.

ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் கலீபாவாய் நியமனம் பெற்று நான்காவது மாதத்தில் ஆயிஷா (றலி) தல்ஹா (றலி) ஜுபைர் (றலி) ஆகியோரின் தலைமையின் கீழ் ஒரு சேனாசமூகம் மக்காவை விட்டு, பஸராவை நோக்கிப் புறப்பட்டது. அவ்வாறு அவர்கள் சென்ற மார்க்கத்தில் ஒருசிலர் ஒருசிறு குட்டத்தைக் கண்டார்கள்; அந்தக் குட்டம் ‘ஹவ்வாப்’ என்று அழைக்கப் பட்டது. அதுபொழுது நாய்களின் குரைப்பு அங்கிருந்து கேட்டது; உடனே ஆயிஷா(றலி) அவர்களுக்கு நபிகள் நாயகர்(சல்) கூறியிருந்த ஒரு தீர்க்கதரிசனம் நினைவிற்கு ஓடி வந்தது: அஃதாவது, ஹவ்வாபி லுள்ள நாய்கள் அப் பெருமானாரின் மனைவியருள் ஒருவரைப் பார்த்து ஒரு காலத்தில் குரைக்கும் என்பதா யிருந்தது. அவ்

வாறு ஞாபகம் வந்தவுடனே ஹஜ்ரத்தெ ஆயிஷா (றலி) அவர்கள் பின்னிடைந்து சென்றுவிட முற்பட்டார்கள். ஆனாலும், பற்பல மனிதர்கள் முன்வந்து, ஹவ்வாபின் குட்டம் அஃதன் றென்று சாக்ஷியங் கூறத் துவக்கினார்கள்; ஆதலினால், அந்தப் பிராட்டியார் அங்கிருந்து திரும்பி விட வேண்டா மென்றும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். அப் பெருமாட்டியார் ஒன்றுஞ்செய்ய இணங்காவிட்டாலும், அவர் பிரசன் னமாயிருப்பதே தங்களுக்கெல்லாம் தைரியத்தை ஊட்டு மென்று அவர்கள் குறையிரந்து கொண்டார்கள்.

ஆயிஷா(றலி) பஸராவைக் கைப்பற்றல்— ஹி. 36, ரபீஉல் ஆகிர் (கி. பி. 656, அக்டோபர் மாதம்)

அவ்வாறு ஒரு சைன்யம் பஸராவை நோக்கிப் புறப்பட்டுவிட்ட தென்னும் விஷயத்தை இந் நான்கா வது கலீபா அவர்கள் கேள்வியுற்றவுடனே, முன்னே செய்திருந்த ஏற்பாட்டின்படி தங்கள் சைன்யத்தை யழைத்துக்கொண்டு, ஷாம்தேசத்தை நோக்கிச் செல் லாது, பஸராவை நோக்கிப் புறப்பட் டார்கள். அதற்கு முன்பே ஆயிஷா(றலி) தாங்கள் கோரிய இடத்திற்குச் சென்று சேர்ந்து விட்டார்கள். பஸராவின் எல் லைப்புறத்தில் ஹஜ்ரத் ஆயிஷா(றலி) வந்து தங்கியபொழுது, அந்நகரத்து அரசப் பிரதிநிதி இரண்டு தூதுவர்களை யனுப்பி, அந்தப் பெருமாட்டியார் அங்கு வந்து சேர்ந்த காரணம் யாதென விசாரித்துவரச் சொன்னார். அதற்கு விடையில் அப் பெருமாட்டியார், முஸ்லிம்களுக் கிடையில் சமாதானத்தையும் சச்சரவின் மையையும் நிலைபெறுத்தவே தாங்கள் அங்கு அவ்வாறு விஜயஞ் செய்ததாய்க் கூறினார்கள்; அப்படிச் செய்ய

முஸ்லிம்களிடைச் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணு வதே கடமை

வேண்டுவது ஒவ்வொரு முஸ்லிம் ஆண் பெண்ணின் மீதும் அத்தியாவசியக் கடமையென்றும் தெரிவித்தார்கள். இன்னம், அந்தக் கலககோஷ்டியார் மதீனாவை எவ்வாறு தாக்கினார்களென்றும், அந்நகரில் எவ்வாறு கலகத்தை யுண்டுபண்ணினார்களென்றும், எவ்வண்ணம் யாதொரு குற்றமுமற்ற அந்த மூன்றாவது கலீபாவை அவர்கள் அகாரணமாய்க் கொன்றார்களென்றும், எவ்வண்ணம் ஏழை மக்களின் உடைமைகளைக் கொள்ளையிட்டு எல்லாரையும் துன்புறுத்தினார்களென்றும் விளக்கிக் காண்பித்தார்கள். ஆயினும், அந் நகரத்து அதிபதி பஸராவை அப்பெருமாட்டியாரிடத்து ஒப்புக்கொடுக்க மறுத்து, தமக்குரிய சேனைகளுடனே ஆயிஷா (றலி) பிராட்டி நகரத்துள் பிரவேசிக்காதவாறு தடுத்து வைப்பான்வேண்டி எதிர்கொண்டு சென்றார். இறுதியிலே அவ்விரு திறத்தாரின் சைன்னியங்களும் ஒன்றுடனொன்று தாக்கிக்கொள்ள எத்தனித்த பொழுது, ஆயிஷா (றலி) அவர்கள் மீட்டுமொரு முறை தாங்கள் அங்கு விஜயஞ் செய்தது உதுமான் (றலி) அவர்களை வதைபுரிந்தவர்களைப் பிடித்துக்கொண்டு போவதற்காகத்தான் என்று விளக்கிக் காண்பித்தார்கள். அப்பிராட்டியார் அதுபொழுது பேசிய பேச்சிலிருந்து கீழ்க்காணும் ஒருசில வாக்கியங்களை வாசித்துப் பார்ப்பீர்களேல், நீங்கள் அதன் உண்மையை அறிந்துகொள்வீர்கள் :

“உதுமான் (றலி) அவர்களைக் குறித்தும், அவர்களுடைய உத்தியோகஸ்தர்களைக் குறித்தும் பொதுமக்கள் குற்றங்கூறி வந்தார்கள். அவர்கள் மதீனாவிற்கு வந்து எங்களுடனே கலந்து ஆலோசனை புரிவார்கள்.

நாங்கள் எங்களுக்குத் தெரிந்த புத்திமதியைச் சொல்லி யனுப்புவோம்; அதன்மேல் சமாதானத்தையும் சட்டத்தையும் குலைக்கக்கூடாதென்னும் நல்லெண்ணத்துடன் அவர்கள் திரும்பிச் செல்வார்கள். உதுமான் (றலி) அவர்களைக் குறித்து அன்னூர் கூறிய குறை முறைகளை யெல்லாம் நாங்கள் சீர்தூக்கிப் பார்த்த பொழுது, அந்த உதுமான் (றலி) குற்றமற்றவ ராகவும், ஆண்டவனுக்கு அஞ்சி நடப்பவராகவும், சத்தியசந்தராகவும் இருந்ததையே கண்டோம்; அன்றியும், இந்தக் கலகக்காரர்கள் பாபிகளாகவும், துரோகசிந்தனை குடி கொண்டவர்க ளாகவும், பொய்யர்களாகவுமே காணப்பட்டனர். அவர்களுடைய ஹிருதயங்களுக் குள்ளே வேறொன்றை மறைத்து வைத்துக்கொண்டு, தங்கள் உதடுகளால் பிறிதொன்றைச் சொன்னூர்கள். அவர்களுக்குப் போதிய பலம் கிட்டியவுடனே குற்றமற்ற உதுமான் (றலி) அவர்களது இல்லத்தி னுள்ளே எத்தகைய தக்க காரணமுமில்லாது திருட்டுவழியே பலவந்தமாய் நுழைந்து, சட்டப்பிரகாரம் சிந்தக்கூடாத அந்தக் குற்றமற்ற இரத்தத்தைச் சிந்தினூர்கள். அவர்கள் அபகரிக்கக் கூடாததைக் கொள்ளையிட்டு அபகரித்துக் கொண்டார்கள். அவர்கள் மரியாதையுடன் நடந்துகொண்டிருக்க வேண்டிய புண்ணியபூமியைப் பரிசுத்தக் குறைவுள்ளதாய்ச் செய்துவிட்டார்கள். இப்பொழுது கேளுங்கள்! இனிமேல் நாம் அலக்ஷியமாய் இருந்துவிட முடியாத காரியம் நம்முன்னே என்ன இருக்கிற தென்ருல், உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்களைக் கண்டுபிடித்து, ஆண்டவனது சட்டம் நிலைபெறுத்தப்படுவதே யாகும்.''

ஆயிஷா (றலி) பிராட்டியார் பிரசங்கம்

ஆகவே, அவ்வாறு ஆயிஷா (றலி) பஸ்ராவை நோக்கிச்சென்றது சண்டைசெய்தற்கோ உதிரம் சிந்து தற்கோ அன்றென்பது செவ்விதாய் அறியக்கிடக் கின்றது. ஆனல், பரஸ்பர விவாதத்தால் ஒருமுடிபை ஏற்படுத்துவதே அப் பிராட்டியின் அபிலாஷை நோக்க மாகும்.

இராவேளையில் சைன்யத்தைத் தாக்குவதா

ஆயிஷா (றலி) அவர்களது அந்தரங்க நோக்கத்தின் பரிசுத்தத்தைக் கண்டு பஸராவாசிகளுள் சிலரும் அந்தப் பெருமாட்டியின் கக்ஷியிலே சேர்ந்து கொண்டார்கள். பிறகொரு நாளும் அந்தச் சைன்யங்கள் ஒன்றையொன்று எதிர்த்தபடியே பாடி வீடு செய்து கொண் டிருந்தன. ஆனல், ஆயிஷாபிராட்டியார் தமது சைன்யம் வாளை உருவக்கூடா தென்று மிகக்கடுமை யான கட்டளையிட்டு வைத்தார்கள். எனினும், பஸரா வாசிகளுள் ஒருசில விஷமக்காரர்கள் இல்லாது போய் விடவில்லை. அவர்கள் கலகத்தைக் கிளப்பிவிட ஏதேனும் இடுக்கு இருக்கிறதா வென்று துருவிக்கொண் டலைந்தார்கள். அவர்களுள் ஒருவன் முன்வந்து, மக்கா வின் சைன்யத்தைத் தாக்கினன். உடனே ஆயிஷா (றலி) தமது சைன்யத்தைப் பின்னிடையச்செய்து, மறுநா ளன்று வேறோரிடத்தில் பாசறை யடித்துக் கொண் டார்கள். அப்பொழுதும் பஸ்ராவின் விஷமிகள் சும்மா இருந்துவிட வில்லை. அவர்களுள் ஒருவன் ஆயிஷா பிராட்டியார்மீது நீசத்தனமுள்ள அசப்பியங்களை யெல் லாம் தூற்றத் துணிந்து, அதற்கு முன்னே எரிந்துகொண் டிருந்த தீயில் எண்ணெயை வார்க்கத் துவக்கினன். அப் பால் பஸ்ரா வாசிகள் (சைன்யத்தார்) பொதுப்படை யாகவே ஆயிஷ (றலி) அவர்களது படையைத் தாக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அப்பொழுதும் ஆயிஷா (றலி)

அவர்கள், தாங்கள் சண்டை செய்ய வரவில்லையென்று பிரகடனப் படுத்தினார்கள். ஆனால், பஸராவின் சைன்யத்தில் விஷமிகள் பலர் கலந் திருந்தமையால், ஆயிஷா பிராட்டியின் சமாதான ஏற்பாடுகளை யெல்லாம் பயன் பெறாதவாறு பழுதுபடுத்தி விட்டார்கள். ஆதலினால், அந்த யுத்தம் அனுவசியமாய் நிகழவேண்டிய தாயிற்று; அஃதாவது, ஆயிஷா(றலி) அவர்களது சேனை தற்காப்பினிமித்தமாயே நிர்ப்பந்தத்தின்கீழ் வாளாயுதத்தை உருவிற்று. அதுபொழுது நிகழ்ந்த யுத்தத்தில் பஸராவாசிகள் அதிகமான சங்கடத்தை அடைந்து விட்டமையால், சமாதானம் செய்துகொள்ள அப்பால் விரும்பினார்கள். அந்தச் சமாதான உடன்படிக்கை, தல்ஹாவும் ஜுபைரும் கலீபா அவர்களுக்கு நிர்ப்பந்தத்தின் கீழ்த்தானா ராஜ விசுவாசப் பிரமாணம் செய்து கொடுத்தார்க ளென்று கண்டறிவான் வேண்டித் தூதுவ னொருவன் மதீனாவிற்கு அனுப்பப்பட வேண்டு மென்னும் நிபந்தனையின் மீதே ஏற்றுக் கொள்ளப்-பட்டது. அவ்வாறு பலவந்தம் நிகழ்ந்திருந்தால், பஸராவை ஆயிஷா பிராட்டியாரிடம் அந்நகர வாசிகள் ஒப்புக்கொடுத்து விடல் வேண்டும்; அத்தகைய பலவந்தம் அவ்வா றில்லாவிடின், அம்மூவரும் வலியவே பஸராவைவிட்டு வெளியேறிவிடல் வேண்டும். அதற்கிணங்கத் தூதுவ னொருவன் மதீனாவிற்கு அனுப்பப்பட்டான்; அவ் விடத்தில் ஒரேவிதமான அபிப்பிராயம் காணப்படாமல், இருகக்ஷிகளுக்கும் சாதக பாதகமான சாக்ஷியம் கிடைத்தது. ஆனாலும், பெரும்பான்மையோரின் அபிப்பிராயப் பிரகாரம் நிர்ப்பந்தமே நிகழ்ந்திருந்ததாய்த் தெரியவந்தது. எனினும், அத் தூதுவன் பஸராவுக்குத் திரும்பிவந்த பின்னால் ஒருவிதமான முடிபும் ஏற்படாது போய்விடவே, அது

தான் தருணமென்று விஷமக்காரர்கள் இராவேளையில் ஆயிஷா(றலி)அவர்களது சைன்யத்தைத் தாக்கினார்கள் எனினும், அவர்கள் தோற்கடிக்கப் பட்டு, கி. பி. 65-இல் அக்டோபர் மாதம், 17-ஆம் தேதியன்று ஆயிஷா (றலி) பெருமாட்டியின் சைன்யம் பஸராவைக் கைவசப் படுத்திக்கொண்டு விட்டது.

மீக்கூறிய விஷயங்களை யெல்லாம் ஊன்றிப் பார்க்குமிடத்து, முஸ்லிம்கள் தமக்குள்ளே ஒருவரோ டொருவர் சண்டையிட்டுக் கொள்ளக்கூடா தென்றே ஹஜ்ரத் ஆயிஷா (றலி) அவர்கள் விரும்பி யிருந்தார்க ளென்று நாம் நன்கு தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். ஆனால், எதிரிகள் குழாத்தில் ஒருசாரார் விஷமிகளா யிருந்துகொண்டு, ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொலைசெய்து ஒழித்ததோடு திருப்தி யடைந்து போகாது, மேன் மேலும் குட்டிக்கலகங்களைக் கிளப்பி, இஸ்லாமிய ராஜ்ஜியத்தின் செல்வாக்கையே சீரழித்துவிடப் பார்த்தனர். அதில் சிக்கிக்கொண்டிருந்த துரதிருஷ்டம் யாதெனின், அந்தக் கலக கோஷ்டியினர் தங்கள் அந்தரங்க எண்ணம் பூர்த்தியடைவான் வேண்டி ஹஜ்ரத் அலீ (றலி)யின் கக்ஷியை ஆதரித்து நிற்பதாய்ப் பாசாங்கு செய்து வந்தனர். பின் வரும் விஷயங்கள் நமக்கு அறிவுறுத்துவதைக் கொண்டு, அவர்களுக்கு உண்மையிலே அலீ(றலி) அவர்கள்பால் மெய்யான அபிமானம் ஒருசிறிதும் இருந்ததில்லை யென்றே நாம் செவ்விதாய்த் தெரிந்து கொள்ளுகிறோம். ஆயினும், அன்னார் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி)யின் சேனையுடனே ஐக்கியப்பட்டு விட்டார்கள் ஆகவே, பஸராவில் நிகழ்ந்த அந்த யுத்தத்திற்கு அன்னாரது விஷமமே மூலகாரணமா யிருந்திருக்

ஆயிஷாவுக்கு (றலி) யுத்தம் நிகழ்த்த விருப்பமில்லை

கிறது ; முஸ்லிம்களின் உதிரம் அதிகம் சிந்தப்பட்ட "ஜங்கெ ஜமல்" என்னும் ஒட்டகச் சண்டைக்கும் அவர்களுடைய விஷமத்தனமே ஆதி காரணமா யிருந்து வந்தது. அன்னுருள் ஒருவனே பிறகொரு சமயம், தொழுகையி லிருந்த ஜுபைர் (றலி) அவர்களைக் கொன்று தீர்த்தான். ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களது உதிரத்துக்குப் பரிகாரம் கேட்டுவந்த காரணத்தால் அந்த விஷமிகள் ஆயிஷா (றலி) அவர்களையும், அவர்களுடைய தோழர்களையும் "காபிர்கள்" என்று பத்வா விடுத்து விட்டார்கள். ஆயிஷா பிராட்டியார் பஸராவுக்குள் நுழைந்தபின்பு கூபாவாசிகளுக்கு விடுத்துள்ள திருமுகத்தில் கீழ்க்காணும் விஷயம் மிகத்துலக்கமாய் விளக்கப்பட் டிருக்கிறது :

"பஸரா வந்து சேர்ந்தவுடனே நாம் அந் நகரவாசிகளை அல்லா(ஹ்)வின் திருவேதத்திற்கு அடங்கி நடக்குமாறு வேண்டிக் கொண்டோம். அந் நகரவாசிகளுள் மேன்மக்களா யுள்ளவர்கள் எமது அறிவுறுத்தலை நல்வர வேற்றுக்கொண்டார்கள் ; ஆனுல், தங்கள்பால் சிறிதும் சற்குண மில்லாதவர்கள் எங்களுக்கு விரோதமாய் வாளை யுருவினுர்கள். உதுமான்(றலி) அவர்களுக்கு அடுத்த படியில் எங்களை எமலோகம் அனுப்புவதாய்ப் பயமுறுத் தாட்டினுர்கள் ; எங்களைக் குறித்துச் சொல்லத் தகாத நீச வசைமொழிகளை யெல்லாம் சொல்லி, தங்களுக் கிருந்துவந்த விரோத மனப்பான்மையால் எங்களைக் காபிர்கள் என்றும் தீர்ப்புக் கூறிவிட்டார்கள். நாங்கள், 'வேதத்தின் ஏகதேசத்தையே அருளப்பெற்ற மனிதர்களை நீவிர் பார்த்ததில்லையா ?...' என்னும் குர்ஆன் திருவாக்கியத்தை அவர்

ஆயிஷா பிராட்டியாரின் அழகிய திருமுகம்

களுக்கு ஓதிக் காண்பித்தோம். இதனைச் செவிமடுத்து, அவர்களுள் சிலர் கீழ்ப்படிந்து இணங்கினார்கள் ; ஏனை யோர் மறுத்துக் கூறிவிட்டார்கள். அன்னாரை நாங்கள் வாளா விட்டுவிட்டோம் ; ஆயினும், அவர்கள் எங்க ளுக்கு விரோதமாய் வாளை ஓச்சினார்கள்... அவர்களை— அஃதாவது, குற்றவாளிக ளல்லாத ஏனையோரை யெல் லாம்— காரணமில்லாது சிந்தப்படும் இரத்தத்தை யெல் லாம் தவிர்க்கவேண்டு மென்று நாங்கள் அல்லா(ஹ்) வின் வேதத்தின் பக்கலே இருபத்தாறு தினங்கள்வரை அழைத்துப் பார்த்தோம் ; ஆனால், அவர்கள் எங்களை யெதிர்த்து வீண்வாதே புரிந்து வந்தார்கள் ; அவ்வா றிருந்தும், அவர்களுடனே நாங்கள் ஓர் உடன்படிக் கையை முடித்துக்கொண்டோம். அப்பாலும் அவர்கள் துரோக சிந்தையுடன் கிளம்பி ஒரு சைன்னியத்தையும் சித்தஞ்செய்து கொண்டார்கள். உதுமான்(றலி) அவர் களது உதிரத்திற்குப் பழிவாங்கியே தீரவேண்டுமென்று ஆண்டவன் அவ்வாறு ஏற்பாடு செய்துவைத் திருந்தான் போலும். என்னெனின், உதுமானுக்கு (றலி) விரோத மாய்க் கிளம்பிய கலக கோஷ்டியினருள் ஒருவனைத் தவிர்த்து ஏனையெல்லாரும் மடிந்தே போய்விட்டார்கள். எங்களுக்குச் சகாயமாய்க் கைஸ், ருபாப், அஜ்த் ஆகிய கூட்டத்தினரை ஆண்டவன் அனுப்பி வைத்தான். இப் பொழுது கேளுங்கள் ! அல்லா(ஹ்) தனக்குரிய தண் டனையை அன்னார்மீது இறக்கி வைக்கும்வரை உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்களைத் தவிர்த்து மற் றெல்லா மக்களையும் நீங்கள் நல்லவிதமாய் நடத்தி வாருங்கள். அந்தத் துரோகிகளைக் காப்பாற்ற முயற்சி செய்யாதீர்கள் ; அவர்களுக்கு ஏதும் ஆதரவும் காட்டா தீர்கள்."

ஆயிஷா (றலி) பிராட்டியாரின் மற்ருெரு திருமுகத்தில் இவ்வாறு காணப்படாநின்றது :

"அப்பாலும் அவர்கள் சத்தியத்தை ஓர்ந்துகொள்ளாது போய்விட்டதோடு அமையாது, ஒருமுறை நள்ளிரவில் என்னைக் கொன்றுவிடுவான் வேண்டி அவர்கள் எனது பாசறைக் குள்ளே நுழைந்துவிட்டார்கள். முன்னாக ஒருவன் நடந்து வழி காட்ட, அன்னார்கள் எனது பாடிவீட்டின் வாயிலண்டை வந்துவிட்டார்கள்; அதுபொழுது அங்கே காவல் புரிந்து நின்ற கைஸ், ருபாப், அஜ்த் வர்க்கத்தினர் சிலர் அந்தக் கொலைகாரர்களைப் பார்த்தும் விட்டார்கள். உடனே விதியின்வேகம் திருப்பப்பட்டு, அந்தக் காவலாளிகள் அங்குவந்த கொலைபாதகர்களைக் கொன்று தீர்த்துவிட்டார்கள். பிறகு ஆண்டவன் பஸ்ராவி லுள்ள மக்களனைவரையும் தல்ஹாவும் ஜுபைரும் கொண்டிருந்த அபிப்பிராயத்தின் பக்கலே திருப்பி விட்டான். பழி வாங்க வேண்டியவர்மீது அந்தப் பழி தீர்க்கப்பட்டதன் பின்பு நாங்கள் அவர்களுக்கு மன்னிப் பளிப்போம்."

ஆயிஷா(றலி) பிராட்டியாரின் மற்ருெரு திருமுகம்

ஆயிஷா(றலி) தல்ஹா(றலி) ஜுபைர்(றலி) ஆகியவர்களின் கீழ்ச்சென்ற மக்காவின் சைன்னியம் பஸ்ராவிலே அளவுகடந்து செல்வாக்குக் கேள்வி யுற்று, அலீ (றலி) அவர்கள் கூபாவை நோக்கிச் சென்ருர்கள். ஆனால், கூபாவின் கவர்னராக அலுவல் பார்த்துவந்த அபூ மூஸா அஷ்அரீ கலீபாவுக்கு ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் பண்ணிக் கொடுத்திருந்தும், ஹஜ்ரத் அலீ (றலி)யின் கொள்கையை மட்டும் அன்னார் ஆதரிக்கச் சித்

அலீ(றலி)பஸராவைத் தாக்குதலும், தல்ஹாவுடனும், ஜுபைருடனும் சமாதானப் பேச்சு நிகழ்த்தலும்

தமா யில்லை. என்னெனின், உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கலக கோஷ்டியார் கொன்றுவிட்டது கண்டு, அபூ மூஸா (றலி) பெரிதும் வருந்தினர். அலீ (றலி)யின் தூதுவர் அபூ மூஸாவிடஞ் சென்று, பஸராவைத் தாக்குவதில் கலீபாவின் சைன்னியத்துடன் அன்னர் சேர்ந்துகொள்ள வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள். ஆனல், அவர் அதற்கிணங்க மறுத்துவிட்டார்; அக்கணமே அபூ மூஸா அவ் வுத்தியோகத்தி னின்று தள்ளப்பட்டார். அப்பால் கூபாவில் ஹஜ்ரத் அலீயவர்கள் ஒரு படையைத் திரட்டிக்கொண்டு இருபதினுயிரம் மனிதர்களுடனே சென்று, பஸராவுக்கு வெளியிலே பாசறையிறங்கினர்கள். அவ்வா றெல்லாம் செய்த பின்னரும் அலீ (றலி) அவர்கள், ஆயிஷா (றலி) அவர்களைப் போலவே சண்டைசெய்ய விருப்பங் கொள்ளாமலே யிருந்து வந்தார்கள். ஆகவே, இப்பெரியார் பஸராவை நண்ணியவுடன் கஃகாஃ என்பாரைத் தல்ஹாவிடமும் ஜுபைரிடமும் தூதனுப்பினர்கள். அதற்கு முன்வரை உதுமான் (றலி) அவர்களது இரத்தத்திற்காக அறுநூறு பஸராவாசிகள் பலியாக்கப்பட்டு விட்டார்க ளென்றும் மீட்டு மொருமுறை யுத்தம் நிகழ்ந்தால் ஆருயிரமக்கள் உயிர்ச்சேத மடைவார்க ளென்றும் அந்தத் தூதுவர் அவ் விருவரிடத்தும் தெரிவித்துக் கொண்டார். ஆதலின், அத்தகைய கோட்டைக் குள்ளே படைவெட்டும் சகோதரச் சண்டை எவ்வாற்ருனும் நிறுத்தப்பட்டே ஆக வேண்டு மென்றும் தெரிவித்துக் கொண்டார். இன்னம், உதுமான் (றலி) அவர்களது உதிரத்திற்குப் பழி வாங்காது சும்மா இருந்துவிட அலீ (றலி) அவர்களுக்கே விருப்ப மில்லை யென்றும், ஆனல், வலியச் சென்று சண்டையைக் கிளப்ப அன்னர் இயலாதவ ராகவே அது

பொழுது இருந்துவந்தார்க ளென்றும் அந்தத் தூதுவர் அறிவித்து வைத்தார். இன்னம் இடம் பொருள் ஏவலெல் லாம் சித்திக்கப் பெற்றவுடனே உதுமானைக் (றலி) கொன்ற எல்லாக் கொலைபாதகர்களும் நியாய விசார ணைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டுத் தண்டிக்கப் படுவார்க ளென்றும் உறுதி கூறினர். தல்ஹாவும் ஜுபைரும் இந்த ஏற்பாட்டை ஒத்துக் கொண்டமையால், அநேக தினங்கள்வரை சமாதானப் பேச்சுக்கள் நிகழ்ந்து வர லாயின.

நாம் முன்னமே கூறியுள்ளவண்ணம், அலீ(றலி)யின் சேனையிலே உதுமான்(றலி) அவர்களுக்கு விரோதமாய்ச் சூழ்ச்சி செய்து அவர்களைக் கொலையும் புரிந்துவிட்ட குற்றவாளிகள் பலரும் கலந்திருந்தார்கள். அவர்கள் அலீ(றலி) ஆயிஷா(றலி)ஆகிய இருவருக் கிடையே சமா தானப் பேச்சுக்கள் நிகழ்வதைக் கண்டு திகில்கொண்டு விட்டார்கள்: இனித் தங்கள் கழுத் துக்குச் சுருக்கு வந்துவிடுவது சரத மெனக் கண்டு கொண்டார்கள். ஆகவே, அவர்கள்—(அந்தக் கொலைபாதகர்கள்) தங்கள் தலைகளைத் தப்பவைத்துக் கொள் வான் வேண்டி, முஸ்லிம்கள் ஒருவரோ டொருவர் சதா சண்டையிட்டுக் கொண்டு கிடப்பதையே சாலவும் விழைந்துநின்றார்கள். ஆதலினால், அத்தகைய சூழ்ச்சிக் காரர் ஒன்றுசேர்ந்து, தங்களுக்கு விளையப்போகும் சங் கடத்தைக் குறித்துச் சாங்கோ பாங்கமாய்ச் சதியா லோசனை செய்துகொண் டிருந்தனர்; அப்பால் ஒரு வித முடிவுக்கு வந்து, இருதிறத்தாரின் சைன்னியங்களும் நன்றாய் அயர்ந்துகிடந்த நள்ளிரவில் ஆயிஷா(றலி) அவர் களது சேனையின்மீது மெல்லத்தாவித் தாக்கத் துணிந்து

ஜங்கெஜமல்— ஹி.36, ஜமாதுல் ஆகிர்—(கி. பி. 656, டிஸம்பர்)

விட்டார்கள். அதன் பயனுய், அந் நள்ளிரவில் இரு திறத்தாரின் சேனைகளும் அவர்களுள் இன்னூர்தாம் அந்தச் சண்டையைக் கிளம்பிவிட்டார்க ளென்னும் உண்மையை ஓர்ந்துகொள்ள முடியாதவர்க ளாய்ப் போய், ஒரு சாரார் மற்றொரு சாராரையே குற்றவாளிக ளெனத் தீர்மானம் செய்து கொண்டு விட்டார்கள். ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் அந்த நடுநிசிச் சண்டையை ஒருவாறு நிறுத்திவைக்கப் பிரயத்தனப் பட்டார்கள். ஆனல், அந்தக் கைகலந்த தொந்தச்சண்டை ஒருசிறிதும் ஓயாதுபோய், சகோதர முஸ்லிம்களேஒருவரை யொருவர் வெட்டி வீழ்த்திக்கொண்டு கிடந்தார்கள்.

பொழுது புலர்ந்ததும் அநேக ஜனங்கள் ஆயிஷா (றலி) அவர்களை யண்மி, இருதிறத்துச் சேனைகளுக்கு முன்னே அந்தப் பிராட்டியார் வந்து தங்கள் தரிசனத்தைக் காண்பித்தால் எல்லாரும் அமைதியடைந்து விடுவார்க ளென்று விண்ணப்பித்துக் கொண்டார்கள். ஆகவே, ஆயிஷா (றலி) ஓர் ஒட்டகத்தின்மீது ஆரோகணித்தவர்களாய்,— இக் காரணத்தினலேதான் அந்த யுத்தம் ஜங்கே ஜமல் (ஒட்டக யுத்தம்) என்று வழங்கப் பட்டு வருகிறது—* யுத்த அரங்க முழுவதும் உலவி வந்தார்கள். மற்றோ ரிடத்தில் அலீ (றலி) அவர்கள் தல்ஹா(றலி) ஜுபைர்(றலி) அகிய இருவரையும் சந்தித்துச் சமாதானத்திற் குரிய சம்பாஷணங்களை நிகழ்த்தி வந்தார்கள், இஃதென்ன ஆச்சரியம்! பாடி வீட்டில் சண்டை நடக்கிறது ; இருகட்சித் தலைவர்களும் சமாதானம் செய்ய முயன்று வருகிறூர்கள். இதற் குரிய அந்தரங்கக் காரணம் இன்னதென்பது நமக்கு விளங்

*இந்த யுத்தம் நிகழ்ந்த இடத்தை ஸைபித் அமீரலீ கரீபா என்று கூறுகின்றூர்.

காமற் போய்விட வில்லை ; பொதுமக்கள் கைகலந்து சண்டை செய்துகொண்ட போதினும், தலைவர்களின் ஹிருதயங்களுக் குள்ளே சொந்தக் குரோதம் ஒன்றுமே இருந்த தில்லை. முஸ்லிம் இராஜ்ஜியத்தில் சமாதானமே நிலவியிருக்க வேண்டு மென்றும் எல்லா முஸ்லிம்களும் ஏகசகோதர கோஷ்டியைச் சார்ந்தவர்களா யிருக்க வேண்டு மென்றுமே அந் நால்வரும் ஏகோபித்து எண்ணினார்கள். எனவே, அவர்க ளெல்லாரும் இரத் தம் சிந்துவதை வெறுத்தார்கள். ஒருவருக் கொருவர் பரஸ்பரப் பகைமையையும் திரஸ்கரித் தொதுக்கி னார்கள். ஆதலினால்தான், அந்தக் கைகலந்த தொந்த யுத்த மத்தியிலே ஆயிஷா (றலி) அவர்களைத் தவிர்த்து மற்ற மூன்று தலைவர்களும் கலந்து பேசிக்கொண் டிருந் தார்கள் ; அப்பால் அலீ (றலி)யின் வேண்டுதல்மீது தல்ஹாவும் ஜுபைரும் அந்தப் போர்க்களத்தை விட்டு விலகிச் சென்றுவிட்டார்கள். உடனே ஜுபைர் (றலி) மதீனாவை நோக்கிப் புறப்பட்டார் ; அப்பொழுது இப்னு பைாவின் சிஷ்ய னொருவன் அப் பெரியாரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றான். பாலைநிலத்தின் நடுவிலே செல்லும்போது, ஜுபைர் (றலி) ஓரிடத்தில் தொழு கைக்காகத் தங்கினார்கள் ; அதுதான் தருணமெனப் பின் தொடர்ந்து சென்ற அயோக்கியன் கண்டுகொண்டான். ஜுபைர் (றலி) தமது தொழுகையின்பொழுது சிரத் தைத் தரையிற் கவிழ்க்கும் ஸுஜூதின் நிலையை யடைந் தக்கால், அந்தக் கொலைகாரன் தாவிப் பாய்ந்து, அன் னாரின் தலையைத் துண்டித்து விட்டான் ; அப்பால் அந்தச் சிரத்தை யெடுத்துக்கொண்டு அலீ (றலி) யிடஞ் சென்றான். அதுபொழுது அந்தப் பாதகன் ஹஜ்ரத் அலீயிடமிருந்து என்ன சம்மானம் பெற்றுக்கொண்டா

னென்று நீங்கள் நினைக்கின்றீர்கள் ? "ஜுபைரைக் கொன்ற கொலைபாதகனுக்கு நரகமே கதியென்று சொல்லுங்கள் !" என்றுதான் இப் பெரியார் அவனைச் சபித்தார்கள்.

தல்ஹா (றலி) அவர்களும் அந்தப் போர்க்களத்தை விட்டு அப்புறம் சென்றதன் பின்பு, மற்றோர் அயோக்கியன் அன்னார்மீது தனது பாணத்தை யேவினான்; அதற்கிரையாய் அப்பெரியார் மாண்டுபோய் வீழ்ந்தார். தலைவர்கள் எத்துணை மட்டும் இரைந்து கூவியும், சண்டை மட்டும் ஓயவே யில்லை; பிணக்குவியலும் பெருகிக் கொண்டே வந்தது. அதுகண்டு, ஆயிஷா (றலி) ஒரு குர்ஆன் பிரதியை உயரத்தில் கிளம்பச் செய்து, அதன்பயனாய் அந்த யுத்தத்தை நிறுத்த முயன்றார்கள்; ஆனால், அவ்வாறு அவ் வேதத்தைத் தூக்கிப்பிடித்த மனிதனைச் சதியாலோசனைக் கலககோஷ்டியார் கொன்றுதீர்த்துவிட்டார்கள். இறுதியாய் அந்தச் சண்டையின் முக்கிய பாகம் ஆயிஷா (றலி) நின்றுகொண்டிருந்த இடத்தை நோக்கி வந்து சூழ்ந்துவிட்டது. அதுபொழுது (அந்த அயோக்கியக் குழாத்தினர் நபிகணாதரின் பிராட்டியென்றுகூடப் பாராது, தங்கள் முரட்டுத்தனத்தைக் காண்பிக்கத் துணிந்தார்கள். அந்தப் பெண்கள் நாயகத்தை அவர்கள் பலவிதத்தாலும் தாக்கத் துவக்கி விட்டமையால், அவர்களுக்கும் அந்தப் பிராட்டியைக் காப்பாற்ற முனைந்து நின்றவர்களுக்கும் இடையிலே கடுமையான போர் நிகழ்வதாயிற்று. நம் பெருமாட்டியைச் சுற்றி மனிதர்கள் பிணக்காடாய்க் குவிந்துகொண் டிருந்தார்கள்; ஆனாலும், அந்த ஒட்டகத்தைச் சூழ்ந்து தற்காத்துநின்ற குழுவினர் ஒருசிறிதும் இடுக்குக் கொடுக்காமலே ஆயிஷா

தல்ஹாவும் (றலி) கொல்லப்படுதல்

நாயகியை அதிகம் காப்பாற்றினூர்கள். அப்பால் கடைசியாய் இரத்தவோட்டம் எல்லேகடந்து போய்விட்டபொழுது, எவனே ஒருவன் நம் பெருமாட்டி ஆரோகணித்திருந்த ஒட்டகத்தின் பின்னங்கால் தசைகளே வெட்டி விட்டான்; அக்கணமே அந்தப் பிராணி சாய்ந்து கீழே தொப்பென்று வீழ்ந்துவிடவே, அந்தக் கடும்போரும் அக்கணமே நின்றுவிட்டது. அதுபொழுது ஆயிஷா (றலி) அவர்களுடைய சகோதரரான முஹம்மத் பின் அபூபக்ர் ஓடிச்சென்று நம் பெருமாட்டிக்கு ஏதும் தீங்கு நேரிட்டுவிட்டதோ வென்று க்ஷேமம் விசாரிப்பாராயினர். பிறகு சிறிது நேரத்திற் கெல்லாம் அலீ (றலி) அவர்களும் ஆங்குவந்து ஆயிஷாவின் (றலி) க்ஷேமத்தை விசாரித்தார்கள். பிறகு அப் பெருமாட்டியாருக் குரிய எல்லாவித மேதைமரியாதைக ளுடனேயும் அ (றலி) அவர்கள் பஸராவிலுள்ள அப் பிராட்டியின் கட்சியைச் சார்ந்த ஒரு தலேவர் விடுதியிலே பத்திரமாய் அமர்த்திவைத்து, பிறகு வேண்டிய பந்தோபஸ்துடனே மதீனுவிற்கு அனுப்பிவைத்தார்கள்; அப்பொழுது நாற்பது பெண்மணிகளும், ஆயிஷாவின் (றலி) சொந்தச் சகோதரர் முஹம்மத் பின் அபூபக்ரும் அப் பிராட்டியார்க்கு அங்கக்காவலராய்ப் புடைசூழ்ந்து சென்றூர்கள். அவர்கள் பஸராவை விட்டு நெடுந்தூரம் செல்லுமட்டும் கலீபா அவர்களே உடன்சென்று பத்திரமாய் வழியனுப்பிவிட்டுத் திரும்பினூர்கள். அப்பொழுதேனும், அதற்குப் பின்னரேனும் முன்னரேனும் ஹஜ்ரத் ஆயிஷா (றலி) அவர்கள் அலீ (றலி) யின்மீது தங்களுக்கு அசூயை இருந்ததாய் ஒருபொழுதும் ஒருசிறிதும் வெளியிட்டுச் சொன்னது கிடையாது.

மேற்கூறிய எல்லா விஷயங்களையும் துருவிப் பார்க்குமிடத்து, ஒரு விஷயம் மட்டும் பட்டப்பகல் போலே திட்டமாய்ப் புலப்படாது போகவில்லை : இரு கக்ஷி சேனைகளும் உருவிய வாளுடன் எதிரெதிராய் நின்றுகொண்டு போர்க்களத்தில் பிணக்குவியலைக் குவடு படுமாறு செய்துகொண்டும், தல்ஹாவையும் ஜுபைரையும் எதிரிகள் கொன்றுகொண்டும் இருந்தபொழுதுங்கூட, இருதிறத்துத் தலைவர்களும் பரஸ்பர விசுவாசத்துடனும் மரியாதையுடனுமே ஒழுகிவந் திருக்கிறார்கள். அந்த முக்கியஸ்தரின் ஹிருதயத்துள் ஆத்திரமேனும் அசூயையேனும் சிறிதும் குடிகொண் டிருக்கவில்லை. ஒவ்வொருவரும் இஸ்லாத்தின் நன்மையையே உள்ளத்தின்கண் உருப்படுத்திக்கொண் டிருந்தனர். ஆகவே, கைகலந்த தொந்தயுத்தம் நடந்துகொண்டிருக்கும்பொழுதே தல்ஹாவும் ஜுபைரும் அலீ (றலி) அவர்களை ஆப்த நண்பராய்ச் சந்தித்து, அன்னாரின் ஆலோசனையையும் கேட்டுநடக்க முற்பட்டுவிட்டார்கள். யுத்த முடிவிலே அலீ (றலி) அவர்கள் எல்லாவித மேதை மரியாதைகளுடனும் ஆயிஷா (றலி) பிராட்டியாரைச் சந்தித்து, அன்னவருக் குரிய ஒரு பக்திவிசுவாசமுள்ள குமாரரே போல் ஒழுகிக் கொள்ளுகின்றார்கள். பஸராவில் நிகழ்ந்த யுத்தத்தைப் போலவேதான் ஜமல் யுத்தமும், முஸ்லிம்களை ஒருவரோ டொருவர் பிணையல் செய்துவிட்டு, இஸ்லாத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைக்க விரும்பிய சதியாலோசனைக் காரர்களின் விஷமத்தனத்தாலே நிகழ்ந்திருக்கிறது. அத்தகைய அயோக்கியர்களே அலீ (றலி)யின் சைன்னியத்தில் சேர்ந்துகொண்டு விட்டார்க ளென்பதும் வெள்ளிடை விலங்கலாகும் ; என்

யுத்த காலத்திலும் உள்ளன்புக்குக் குறைவில்லை

னெனின், ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் அந்தக் கொலை பாதகர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க முடியாத சங்கடத்துள்ளே சிக்கியுழன்றார்க ளென்பதை அவர்கள் அறியாது போக வில்லை. எனவே, எல்லா விஷமங்களுக்கும் அந்தக் கொலைகாரச் சூழ்ச்சியாளரே காரணபூதராய் விளங்கி வந்தார்கள். அவர்கள் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் குரூரமாய்க் கொன்று விட்டார்கள்; ஆதலின், அன்னார் அப் பெரியாருக்கு மட்டுமே விரோதிகளாயில்லாது, சகல முஸ்லிம்களுக்குமே உரிய பொது விரோதிக ளாகவே போய்விட்டார்கள். இப்பால், முஸ்லிம்களை முஸ்லிம்களைக் கொண்டே கருவறுப்பதற்கெண்ணித் தாங்கள் ஒரு கட்சியிலே சேர்ந்துவிட்டார்கள். ஜமல்யுத்தம் முடிந்தவுடன், அலீ (றலி) அவர்கள், தோற்றுப்போன சைன்னியத்தின் எந்த மனிதனையும் எவரும் தொந்தரைக்குள் ளாக்கக்கூடா தென்றும், போர்க்களத்திலிருந்து ஒருவரும் சூறைப்பொருளை வாரிக் கொண்டு போகக்கூடாதென்றும், ஒருவர் மற்றொருவர் விடுதிக் குள்ளே மாற்சரியத்துடன் நுழையக்கூடா தென்றும் கடுமையான கட்டளை யிட்டு விட்டார்கள். அன்றியும், அந்த ஒட்டகச்சண்டையில் மரித்தவர்களைக் குறித்து, "எந்தக் கட்சியில் சேர்ந்தவரா யிருப்பினும், நல்லெண்ணத் துடனே சேர்ந்தவ ரெல்லாம் ஆண்டவனது பக்ஷத்துக்குப் பாத்திரமாவார்கள்" என்று கூறினார்கள். உதுமான் (றலி) அவர்களது கொலையின் விளைவாய்க் கிளம்பிய அந்த அபிப்பிராய பேதமெல்லாம் மக்கா, பஸரா, கூபாவிலுள்ள முஸ்லிம்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை இப்பொழுது சமரச மடைந்து விட்டன என்னலாம். ஆனால், ஷாம்தேசம் மட்டும் இன்னம் கொந்தளித்துக் கொண்டே யிருந்தது; அங்கும் இஸ்

லாத்தின் ஒற்றுமையை நிலைநாட்ட அலீ (றலி) அவர்கள் இப்பாலந்த ஸிரியா மாகாணத்தை நோக்கித் தங்கள் கவனத்தைத் திருப்ப லாயினூர்கள்.

அப்துல்லா ஹிப்னு அப்பாஸ் (றலி) அவர்களைப் பஸராவின் கவர்னராய் நியமித்துவிட்டு, அலீ (றலி) அவர்கள் கூபாவுக்குச் சென்றூர்கள்; என்னெனின், ஹி. 35, ரஜப் மாதத்தில் மதீனுவை விட்டுக் கூபாவையே இந்த நான்காவது கலீபா தலைநகராக ஏற்படுத்திக் கொண்டார்கள். இதற்கு முன்னே கூறப்பட் டிருப்பதே போல் பஸரா மாகாணம் உமர் (றலி) அவர்களது காலத்திலே தோன்றிய ஒரு புதிய குடியேற்ற நாடாகும். மதீனுவைத் துறந்து கூபாவையே தம் ராஜதானி நகராய் அமைத்துக் கொண்டதில் அலீ (றலி) என்ன விசேஷத்தைக் கண்டார்களென்று சரித்திரக்காரர் காரண மொன்றையும் வரைந்து வைக்க வில்லை. இவ் விஷயத்தில் பலர் பல விதமான ஊகம் செய்கின்றனர். ஆனூலும், பெரும் பான்மையோர் கூறுங் காரணம் பின்வருமா ருகும்: அதுபொழுது இருந்துவந்த விசால முள்ள கிலாபத் ராஜ்ஜியத்தின் கீழைநாட்டுப் பகுதிகளிலிருந்து மதீனு நகரம் மேற்கில் வெகுதூரம் ஒதுங்கிப்போ யிருந்தது; ஆனூல், கூபாநகர் அநேகமாய் மத்திபஸ்தானத்திலே இருந்துவந்தமையான், அந்த அகன்று கிடந்த முஸ்லிம் ராஜ்ஜியத்தின் கெடிஸ்தலமா யிருக்கக்கூடிய பெருமையைப் பெற்றுக்கொண் டிருந்தது. அதுவேயு மன்றி, அந்த மத்திபஸ்தலமானது பதவீகளென்னும் நாடோடி அரபிகளை நன்ருய் அடக்கிவைப்பதற்கும் உரிய தலைநகராய்க் காணப்பட்டது. அதுகாலை அஷ்தர் என்னும்

கூபா தலைநகராதலும் முஆவியா கீழ்ப்படியக் கோரப்படுதலும்

நாமத்தை யுடைய ஒரு மனிதன் இருந்துவந்தான். அவன் ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர் களுள்ளே ஒருவனு யில்லாதிருந்தும், அப் பெரியாருக்கு விரோதமாய்க் கிளம்பிய கிளர்ச்சிக்கார ருள்ளே ஒருவ னுய்க் காணப்பட்டான். ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அம் மனிதனைத் தங்களுடனே வைத்துக்கொண் டிருந்தார் கள். கலீபா அவர்கள் அப்துல்லா ஹிப்னு அப்பாஸை (றலி) பஸராவின் கவர்னராக நியமித்த பொழுது, அஷ் தர் மீட்டு மொருமுறை ஒரு பர்யாதைக் கொண்டுவந் தான்: "உதுமான், தல்ஹா, ஜுபைர் ஆகியவர்களைக் கொன் ருெழித்ததனுல் நமக்கென்ன பிரயோஜனம்? அலீ (றலி) இதுபொழுது தமக்குரிய பந்துக்களையே கவர்னர்களாய் நியமித்து வருகின்ருர்," என்று அவன் குறைகூற லாயினுன். அப்பால், கூபாவுக்கு வந்துசேர்ந்த வுடன் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) மற்று மொருமுறை, முஆவியாவுக்கு ஒரு நிருபம் எழுதினுர்கள்; அதில் பஸராவில் எல்லாக் காரியமும் ஒழுங்காய் விட்டன வென்றும், இஸ்லாமிய ராஜ்ஜியத்தின் ஒற்றுமையைக் கருதி முஆவியாவும் இந்த கலீபாவுக்கு அடங்கி நடப் பதே சர்வசிலாக்கிய மாகுமென்றும் வரைந்திருந்தார்கள். இந்த நிருபத்துக்கும் முஆவியா ஒன்றும் விடையளிக்க வில்லை. ஆனுல், சிறிது காலங் கழிந்து, முஆவியா பதில் சமாசாரம் ஒன்று சொல்லி யனுப்பினுர்: அஃதாவது, உதுமான் (றலி) மரணத்துக்குத் தக்க பழிவாங்கப்பட்டா லொழியத் தம்மால் ராஜவிசுவாசப் பிரமாணம் செய்து கொடுக்க முடியாதென்று இறுதியாய் அறிவித்து விட்டதே யாகும். அப்பால் அந்த முஆவியாவுக்கு விரோதமாய்ப் போரைக் கிளப்புவதைத் தவிர்த்து, அலீ (றலி) அவர்களுக்கு வேறொரு வழியும் இல்லாமலே

போய்விட்டது; ஆகவே, அந்த யுத்தத்திற்கு வேண்டிய சன்னுகங்க ளெல்லாம் அதன்பின்பு துரிதமாகவே சித்தம் செய்யப்பட்டு வந்தன.

ஆதி முதற்கொண்டே அலீ (றலி) அவர்களுக்கும் முஆவியாவுக்கும் சுமுகமான அபிப்பிராயம் இருந்து வந்த தில்லை. எனவேதான், அலீ (றலி) கலீபாவாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டதை முஆவியா விரும்பாமலும், இப் பெரியாருக்கு ராஜ விசுவாசப் பிரமாணம் செய்துகொடா மலும் இருந்துவந் திருக்கிருர். ஆயிஷா (றலி) தல்ஹா (றலி) ஜுபைர் (றலி) ஆகியோர் அலீ (றலி) அவர்களுக்கு விரோதமாய்க் கிளம் பியதற்கும், முஆவியா எதிர்த்து நின்றதற்கும் வித்தி யாசம் அதிகமா யுண்டு: அம் மூவரும் இஸ்லாத்தின் நன்மைக் கென்றே உள்ளப் பரிசுத்தத்துடன் ஊக்கி யெழுந்தார்கள்; ஆனுல், முஆவியாவின் ஹிருதயமோ, கள்ளச்சித்தம்நிறைந்ததாகவே இருந்திருக்கிறது. ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) முஆவியாவின் நெருங்கிய பந்து வென் பது வாஸ்தவமே யாகும்; ஆதலின், இந்த முஆவியா உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொலைசெய்த குற்றவாளி களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க வேண்டு மென்று கேட்பதற்கு அதிக உரிமை பெற்றிருந்தார். ஆனுல், அலீ (றலி) முஆவியாவுக்கு விடுத்த இரண்டு திருமுகங்களுக் கும் அன்னுர் பெற்றுக்கொண்டதாகக் கூடப் பதில் தெரி விக்காமற் போய்விட்டதி லிருந்து, அலீ (றலி) அவர்கள் குற்றவாளிகளைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிப்பதில் சிறிது தாமதமா யிருந்தது, இந்த கலீபா அந்த உதுமான்(றலி) அவர்கள்து கொலையை அங்கீ கரித்த பாவனையிலே வாளா இருந்துவிட்டார்க ளென்று கருதியதாகவே நாம்

அலீக்கும் (றலி) முஆவியாவுக்கும் உள்ள சம்பந்தா சம்பந்தம்

கொள்ளக் கிடக்கின்றது. இதுதான் அந்த முஆவியா வாய்மொழியாய் அனுப்பிவைத்த பதிலின் தாத்பரிய மாகும். இதுவரை அந்தக் கிளர்ச்சிக்காரக் கொலைபாத கர்களை அலீ(றலி) கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க எத்தகைய ஏற்பாடும் எடுக்கவில்லை யென்பது மெய்யே யாகும்; அவ்வளவுடனே போகாது, அத்தகைய கலககோஷ்டி யைச் சார்ந்த அநேகர் அலீ(றலி)யின் சைன்னியத்துள்ளும் புகுந்து கொண்டு, ஜங்கெ ஜமலு (ஒட்டகச் சண்டை)க் கும் மூலகாரணஸ்தர்களாய் விளங்கினார்கள் என்பதும் கண்கூடு. எனவே, அலீ (றலி) அவர்கள் அந்தக் கொலை பாதகர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிப்பதற்குத் தங்க ளுக்கு அதுபொழுது போதிய சக்தியில்லை யென்றே அடிக்கடி சொல்லிவந் திருக்கிறார்கள். என்னெனின், ஹஜ்ரத் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொலைசெய்து விட்ட ஒரு சிலரைப் பிடித்துத் தூக்கிலேற்றி விடுவ தாலே மட்டும் கோரிய காரியம் நிறைவேற மாட்டாது. அவ் விஷமத்திற்கு மூலகாரணமா யிருந்தவர்கள் அனை வரும் அடியுடன் தகைக்கப்பட்டு, அவர்களுடைய தலைவர்களும் கொல்லப்பட்டு, அன்னவர்களால் ஏமாற் றப்பெற்ற பொதுமக்களுக்கும் கண்விழிப்பு ஏற்பட்டா லல்லது, கோரிய காரியம் ஜயகரமாய் நிறைவேறு மென்று ஒருசிறிதும் எதிர்பார்த் திருப்பது முடியாது. இத்துணைப் பெரிய காரியத்தைச் சாதிப்பதற்கு இன்னம் தங்கள்கை பலப்படவில்லை யென்றே அடிக்கடி அலீ (றலி) அவர்கள் கூறிவந் திருக்கிறார்கள். ஆயிஷா (றலி) தல்ஹா (றலி) ஜுபைர் (றலி) ஆகிய மூவரும் இந்தச் சமாதானத்தின் உண்மையை உணர்ந்து, தங்களுக் குள்ள குரோத மனப்பான்மையை விட் டொழித்தார் கள். அதற்கு மாறாய், முஆவியா இந்தச் சமாதானத்தை

ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்ததோடு நில்லாது, அலீ(றலி) வேண்டுமென்றே அந்தக் கொலைபாதகர்களை யெல்லாம் காத்து ரக்ஷிப்பதாகவும் தவருய்த் தீர்மானித்து விட்டார். மேலும், பெரும்பான்மையான சரித்திராசிரியர்களும், உதுமான்(றலி) அவர்களது உதிரத்திற்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று முஆவியா வேண்டியதில் அவரது அந்தக்கரணம் அத்துணைப் பரிசுத்தமா யில்லை யென்றே வரைந்துவைத் திருக்கிருர்கள். கலீபாவின் பதவியை முஆவியாவின் ஹிருதயம் ஆசிக்க வில்லை யென்று ஒருவாறு கூறக்கூடு மாயினும், அன்னுர் அலீ (றலி)யின்மீது ஆதிமுதலே விரோத மனப்பான்மை யுடனேயே இருந்துவந்து, இறுதியாய், கலீபா அவர்களுக்கு விரோதமாகவே பகிரங்கமாய்க் கிளம்பிவிட்டா ரென்பதை ஒருவரும் மறுத் துரைக்க முடியாது. எனவே, இருகக்ஷியிலும் அவ்ரவருக் குரிய காரணம் இருந்துவந்த தெனல் வேண்டும். அதனுல் அவ் விருவருக் கிடையே சமனமும் சமாதானமும் உண்டாவதற்கு இடமில்லாமலே போய் விட்டது ; ஆதலினுல் தான், அவர்களுக் கிடையிலுள்ள மனஸ்தாபம் வாளாயுதத்தைக் கொண்டே தீர்மானம் செய்யப்பட வேண்டிய நிலைமைக்கு வந்துவிட்டது.

ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் 50,000 படைகளுடனே ஷாம்தேசத்தை நோக்கிப் புறப்பட்டார்கள். இதனைக் கேள்வியுற்ற முஆவியாவும் தமக்குரிய சேனைகளை யெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டிக் கொண்டு விட்டார். அப்பால் அவ்விரு தலைவர்களின் சைன்னியங்களும் ஸிஃப்ஃபீன் என்னுமிடத்தில் சந்திக்க லாயின ; அந்த இடம் புராத்து நதிதீரத்தின்மீது, ஹல்பு (அலெப்போவு)க்குத்

தென்கிழக்கிலும் ஹிம்மஸுக்கு வடமேற்கிலும் அமைந்திருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட, முஸ்லிம்களுக் குள்ளே நிகழக்கூடிய சண்டை எப்படிப் பட்டதா யிருக்கு மென்பதை அலீ (றலி) அவர்கள் முன்னமே நன்குணர்ந்து கொண்டே யிருந்தார்கள். ஆகவே, தங்களைச் சார்ந்த மனிதர்கள் ஒருகாலும் முதன்முதலாய் வாளையுருவக் கூடாதென்று மிகக் கடுமையான கட்டளையைப் பிறப்பித்து விட்டார்கள். அன்றியும், தூதுபேசுவதன் மூலம் தங்களுக்கும் முஆவியாவுக்கும் இடை நடுவே ஒருவிதச் சமாதானம் உண்டாய்விடக் கூடுமென்றும் எதிர்பார்த் திருந்தார்கள். 'இக் காரணத்தினால், துவக்கத்தில் சில தினங்கள் வரை ஒன்றும் கடுமையாய் நிகழ்ந்து விடவில்லை. ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் முஆவியாவின்பால் மூன்று மனிதர்களை அனுப்பி, இஸ்லாமிய ராஜ்ஜியத்தின் நன்மையை யுன்னி, இந்த நான்காவது கலீபாவை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்கள். இதற்கு விடையில் முஆவியா, உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்களை முதன்முதலாய்த் தாம் தண்டித்தாக வேண்டுமென்று மீட்டும் வற்புறுத்திக் கூறினர். இந்த வியாஜத்தை அலீ(றலி) ஒரு வீண்சாக்கென்றே ஒதுக்கித் தள்ளி விட்டார்கள்; அதுபொழுது முஆவியா, "அஃதொரு பொய்யே யாகும். ஆதலின், இனி வாளாயுதந் தான் எங்களுக் கிடையில் தீர்ப்புக் கூறவேண்டும்," என்று வீண்வாது புரியலாயினர்.

ஸிஃப்ஃபீன் (Siffin) யுத்தம்—ஹி.36, துல்கஃதா—(கி. பி. 657, ஏப்ரில்)

அப்பால் வேறுவழி யில்லாது போய், அலீ (றலி) அவர்கள் தங்கள் படைகளை எட்டுப் பாகங்களாகப் பகுத்துவைத்து, ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பாகமே

எதிரிகளுடன் மல்லாடவேண்டு மென்று ஆணையிட்டு விட்டார்கள். இவ்வாறு இப் பெரியார் செய்ததன் நோக்கம், பொதுப்படையான சண்டையைக் கிளப்பி, அதனால் முஸ்லிம்க ளுதிரத்தை அனுவசியமாய்ப் போக்கக்கூடா தென்பதாகவே இருந்துவந்தது. அதுபொழுது புதுவருடம் பிறந்து விட்டமையால், அந்தப் பரிசுத்த முஹர்ரம் மாதத்தில் போர்முறை நிறுத்தப் பட்டது. அப்பாலும் சமாதானத்துக்கு வேண்டிய தூதுப் பேச்சுக்கள் நிகழ்த்தப்பட்டே வந்தன; ஆனாலும், இரு திறத்தாரும் தத்தம் கக்ஷியையே விடாது வற்புறுத்தி வந்ததனால், அந்தத் தூதுப்பேச்சின் முடிபொன்றும் நல்ல விதமாய பயனைப் பெற்றுக்கொள்ளாது போய்விட்டது.

இறுதியாய் அந்த முஹர்ரமுல் ஹராம் முடிவடைந்த பின்பு மீட்டும் அந்தப் போர் தொடங்கப் பட்டது. அப்பொழுதும் அப்பா லொரு முறையாய்

பொய்யான வீண்பழி

அலீ(றலி) அவர்கள், கலீபாவின் அதிகாரத்திற்கு அந்த ஷாம் தேசவாசிகள் கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டிய அத்தியாவசியத்தைக் குறித்து ஒரு பிரகடனம் வெளிப் படுத்தினார்கள்; இதனாலும் ஒருவித நற்பயனும் விளைய வில்லை. அதற்குப் பிறகு சிற்சில சில்லறைச் சண்டைகள் நிகழ்ந்து வந்ததன் பின்னால், ஹி. 37, சபர்மீ, 11-ஆம் தேதியன்று (கி. பி. 657, ஜுலை, 29) ஒரு பொதுப்படையான மாபெருஞ் சண்டை நிகழத் தொடங்கிற்று. அன்று முழுதும் அந்தப் போர் நிகழ்ந்து வந்தும், இரவைக்கு முன்னே ஒருவித முடிபும் ஏற்படக் காணோம். ஆகவே, மறுநாளும் அந்தச் சண்டை தொடர்ந்து நடைபெறலாயிற்று; அன்றும் ஒருவித முடிபும் ஏற்பட வில்லை. ஆதலின், இராப் பொழுதிலும் தொடர்ந்தே சமர்

நிகழ்ந்து வந்தது. மூன்ருவது நாள் பொழுது புலர்ந்த பின்னரும் அவ் விருதிறத்துச் சேனைகளுக் கிடையே கைகலந்த தொந்த யுத்தம் நடந்து கொண்டேதான் இருந்த தெனல் வேண்டும். அப்பொழுது முஆவியா வின்சேனை தோல்வியுற்று விடும்போ லிருந்த சமயத் திலே அம்ர் பின் ஆஸ் என்பார் முஆவியாவுக்கு ஒரு தந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொடுத்து, படைகளின் ஈட்டி முனையிலே குர்ஆன் ஷரீபின் பிரதிகளைக் கட்டித் தூக்கு வித்து, அல்லா(ஹ்)வின் வேதம் இன்னம் இருந்துவருகிற தென்றும், அதனையே சமாதான கர்த்தாவாக அனைவரும் அங்கீகரிக்க வேண்டு மென்றும் அந்தச் சேனு சமுத்திரத் திலிருந்து ஒருபெரும் கூச்சலைக் கிளப்பிவிடச் செய்தார். இவ்வாறு முஆவியாவின் சைன்னியத்திலிருந்து ஒரு பெருங்கூச்சல் கிளம்பிய வுடனே அலீ (றலி) அவர்களது சேனையி லிருந்தும் அதே விதமான கூச்ச லொன்று கிளப்பப் பட்டது. அக்கணமே குர்ஆன்ஷரீபின் இணை யற்ற அற்புதசக்தியால் அவ்விரு பெருஞ் சேனைகளும் தங்களுக் கிடையே நிகழ்ந்து வந்த சமரை நிறுத்தி விட்டார்கள். குர்ஆன்ஷரீபின் கட்டளைக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டு மென்னும் கூப்பீடு கிளம்பியவுடனே இருபக் கத்துச் சேனைகளும் தத்தம் வாளாயுதங்களை அவ்வவற் றிற்குரிய உறையி னுள்ளே சொருகிக் கொண்டார்கள். ஆனல், ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் அந்தச் சண்டையை நிறுத்துவதற்கு இஷ்டப்பட வில்லை யென்றும், அது முஆவியாவினுல் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒருவிதச் சூழ்ச் சியே யாகுமென்று தங்கள் சேனைகளுக்கு அறிவித்து வைத்தார்க ளென்றும் ஓர் அடாத அபவாதம் இந்த கலீபாவின்மீது ஒருசிலரால் சுமத்தப்படுவ துண்டு. இவ்வாறு அலீ (றலி) கூறியபொழுது இவர்களுடைய

சைன்யம் அதற்குச் செவிசாய்க்க வில்லையென்றும் அவ் வெதிரிகள் குறைகூறுகின்றனர். இதற்கெல்லாம் ஒரு சிறிதும் ஆதாரம் காணப்பட வில்லை; எனவே, இஃதொரு பெரிய வீண்பழியே யாகும்.

மத்தியஸ்த முயற்சி

முன்நிகழ்ந்த யுத்தங்களில் அலீ (றலி) காட்டிவந்த மனப்பான்மையும், அந்தப் போர்களுக்குப் பின்னால் இப் பெரியார் தம்முடைய எதிரிகள்மாட்டுக் காட்டி வந்த உள்ளக் கிடக்கையும், அவ்வாறு பழிதூற்றச் சற்றும் இடந்தர வில்லை. முஸ்லிம்களுக் குள்ளே போர் நிகழ்வதை அலீ (றலி) அவர்கள் ஆதிமுதலே ஆக்ஷேபித்து வந்திருக் கிறார்கள். எனவே, இத்தகைய மனப்பான்மை யுள்ள ஒரு பெரியார் சமாதான முயற்சியை எதிர்த்து நின்றார்க ளென்பது ஒரு நம்பக்கூடாத செய்தியாகவே இருந்துவரு கிறது. ஆனால், உண்மை யாதெனின், மேற் கூறியவாறு சமாதானத்தை முன்னிட்டு இரு கக்ஷியாரும் தத்தம் போரை நிறுத்திய பின்னரும் அஷ்தர் மட்டும் சண்டை போட்டுக் கொண்டே கிடந்தார். ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவரைக் கூப்பிட்டனுப்பி, அந்தச் சண்டையை நிறுத் தச் சொன்னார்கள். இதற் கந்த அஷ்தர், வெற்றியென் பது சமீபத்திலே அண்மி வந்து விட்ட தென்றும், ஆத லின் அந் நெருக்கடியான வேளையிலே தம்மால் அந்தச் சண்டையை நிறுத்தமுடியா தென்றும் உறுத்திக் கூறி விட்டார். ஆனாலும், அவரின் கீழுள்ள வீரர்களெல் லாம் சண்டையை நிறுத்தி, மேற்கொண்டு செல்ல மறுத்துவிட்ட பின்னரே அஷ்தரும் ஓய்வெடுத்துக் கொண்டார். அப்பால் அலீ (றலி) முஆவியாவை நோக்கி, அவர் விரும்புவ தென்னவென்று வினவினார் கள். அதற்கு முஆவியா, அவ்விரு கக்ஷியிலிருந்தும்

இரண்டு மத்தியஸ்தர்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டு மென் றும், அவ் விருவரும் குர்ஆன்ஷரீபின் ஆதாரத்தைக் கொண்டு என்னவிதமான ஏகமனத்துக் குரிய அபிப் பிராயத்தை வெளியிட்டாலும், அதனை அவ் விருதிறத் தாரும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டு மென்றும் கூறினர். அதற் கிணங்க அலீ (றலி) அபூமூஸா அஷ்அரீயைத் தங்களுக் குரிய பிரதிநிதியாய்த் தேர்ந்தெடுத்தார்கள்; முஆவியாவோ, அம்ர் பின் ஆஸைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார். அவ்விரு பெரியாரும், தத்தமக் குரிய நானூறு நானூறு தோழர்களை வரித்துக்கொண்டு ஒரு பொதுவான இடத்திற்கூடி, குர்ஆன் ஷரீபின் கட் டளைக் கிணங்க ஓர் ஏகமனத்துக் குரிய முடிபுக்கு வர வேண்டு மென்று தீர்மானம் செய்யப்பட்டது. அவ்விரு மத்தியஸ்தரும் ஓரேவிதமான அபிப்பிராயத்திற்கு வர முடியாது போய்விடுவ ராயின், அப்பால் அந்த முடிபு அவர்களுக்குப் பின்னே யுள்ள எண்ணூறு பேர்களிடத் தும் ஒப்படைக்கப் படுதல் வேண்டும்; அவர்களுள் பெரும்பான்மையோர் தீர்மானஞ்செய்து கூறும் முடிபி னையே இரு தரப்பாரும் ஏற்றுக்கொள்வ தென்று முடிபு கட்டப்பட்டது. அவ்வாறு ஒருவிதச் சமாதானம் அங்கு ஏற்பட்டு விட்டமையான், அலீ (றலி) கூபாவை நோக்கி யும், முஆவியா திமஷ்கை நோக்கியும் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டார்கள். ஆனால், அஷ்தரோ, இந்த ஏற் பாட்டைக் கண்டு அதிருப்தி யுற்றவராகவே யிருந்து வந்தார்.

அவ்வாறு சமாதான ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட விஷயம் பழைய கலக கோஷ்டியாருக் கெல்லாம் அதி ருப்தியையே விளைத்துவிட்டது. எனவே, கூபாவுக்குச் செல்லும் வழியில் பன்னீராயிரம் மனிதர்கள் அலீ (றலி)

அவர்களை விட்டுப் பிரிந்து ஓடிப்போய் விட்டார்கள்.

அலீ(றலி)யின் சேனையுள் பிளவு

கலீபா அவர்கள் கூபாவுக்கு வந்த பொழுது, அந்தப் பன்னீராயிரவரும் ஹரூரா* என்னு மிடத்திற்குச் சென்று பாடிவீ டமைத்துக் கொண்டனர். கூபாவி லிருந்த தமீம், பக்கர், ஹம்தான் ஆகிய வர்க்கத்தினரின் தலைவர்களே அந்தக் கலக கோஷ்டியாருக்கும் தலைவர் களாய் விளங்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். ஹஜ்ரத் அலீ (றலி)க்கும் முஆவியாவுக்கும் இடையிலே அந்தச் சமாதானம் ஏற்படுவதை அவர்கள் அறவே விரும்ப வில்லை. ஆனால், அப்போரின் முடிவை ஆண்டவன் பொறுப்பிலே விட்டுவிட வேண்டு மென்று அன்னார் வாதித்து வந்தார்கள். அஃதாவது, மேற்கொண்டு அந்தச் சண்டை நிகழ்ந்து கொண்டே செல்லவேண்டு மென்றும், ஆண்டவன் எவர்பக்கல் வெற்றியளித்தாலும் அதனை அன்னவர் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டு மென்றும் சொன்னதே அன்னவர் கிளப்பிய வாதத்தின் சாரமாகும். முன்னம்கூறியிருப்பதே போல், இவர்களே ஆயிஷாவும் (றலி) தல்ஹாவும்(றலி) ஜுபைரும்(றலி) பஸராவுக்கு விஜயஞ்செய்த பொழுது அம்மூன்று பக்தசிகாமணிகளை யும் காபிர்க ளென்று தீர்ப்புக் கூறினார்கள். அவ்வாறே அவர்கள் முஆவியாவையும் அவரைச் சார்ந்து நின்ற வர்களையும் காபிர்க ளென்றே தீர்மானம் செய்துவிட் டார்கள். ஆகவே, அப்படிப்பட்ட குப்பார்களுட னெல்லாம் சண்டைசெய்வது நியாயந்தா னென்று தீர்மானஞ் செய்து கொண்டார்கள். இவ்வாறு அன்னார் கூறி, முஆவியாவுடன் சண்டைக்குச் செல்வதை

* அவர்கள் நஹ்ர்வான் என்னு மிடத்துக்குச் சென்றுவிட்ட தாய் ஸையித் அமீறலி வரைகின்றார்.

அலீ (றலி) அவர்கள் ஆமோதிக்க வில்லை; அந்தப் பகைவர்கள் கலீபாவுக்கு விரோதமாய்க் கலகம் செய்து கிளம்பியிருந்த போதினும், அவர்களும் சகோதர முஸ்லிம்க ளாதலின், அன்னுரைக் காபிர்கள் என்றழைப் பது கூடாதென்று கூறினார்கள்: ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அவர்கள் அன்னவர்களைச் சமரசப் படுத்துவான் வேண்டி எத்துணை மட்டும் பிரயத்தனப்பட்டுப் பார்த்தும், ஒன்றும் பயன்தராமலே போய்விட்டது. ஆதலின், இப் பெரியார், ஹரூராவில் கூடியிருந்த அம் மனிதர்களை யெல்லாம் கலைத்துத் துரத்தி விட்டார்கள். ஆயினும், அவர்கள் தங்களாலான விஷமத்தனத்தை யெல்லாம் விடாமலே செய்துகொண்டே வந்தார்கள்.

அபூ மூஸாவும், அம்ர் பின் ஆஸும் குறிப்பிட்ட காலத்தில், தத்தமக் குரிய நானூறு நானூறு தோழர்க ளுடனே தவ்மத்துல் ஜந்தல் என்னு மிடத்தில் ஒன்று கூடினார்கள். அவ்விரு தலைவர்களும் ஒரு கூடாரத்துள் குந்தி, விஷயத்தை நன்கு பன்னிப் பன்னிப் பேசினார்கள்; அப் பிரச்சினைக் குரிய எல்லா அம்சமும் சாங்கோபசாகை யாய் விவாதிக்கப் பட்டன. இறுதியாக அவ்விருவரும் ஒருமிக்கத் தீர்மானித்து முடிவுகண்டது (சரித்திராசிரி யர்கள் கூற்றுப்படி) அலீயும் (றலி) முஆவியாவும் உத்தியோகத்தி னின்று நீக்கப்பட்டு, மூன்றுவதாக வேறொருவரே கலீபாவாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப் படல் வேண்டும் என்பதே யாகும். ஆனல், அவ்விரு தலைவர்கள் மட்டுமே ஒன்று கூடிப் புதியதொரு கலீபாவை நியமிப்பதற்கு அதிகாரம் பெற்றிருக்க வில்லை; முஸ்லிம்களின் பொதுமக்கள் கூட்டம் கூடியே அப்படிப்பட்ட தேர்தலைச் செய்யவேண்டும். அவ்வாறே

மத்தியஸ்தர் தீர்ப்பு—ஹி. 37. ஷஃபான்மாதம் (658, பிப்ரவரி),

செய்து முடிப்ப தென்று அபூ மூஸாவும், அம்ர் பின் ஆஸூம் ஏகமனத்துடன் தீர்மானம் செய்துகொண்டார்கள். அப்பால் அவ் விருவரும் அந்தக் கூடாரத்தை விட்டு வெளிவந்தவுடன் அம்ர், அபூ மூஸாவை நோக்கி, அவரது தீர்மானத்தை முதலில் வெளியிட வேண்டினர். அதற் கிணங்கி, அபூ மூஸா ஒரு மேடை.மீ தேறிநின்று, "நான் கிலாபத் பதவியினின்று அலீ(றலி)யை நீக்கிவிட்டேன்," என்று உரக்கக் கூவினர். அப்பால் அம்ர் பின் ஆஸ் தமது தீர்ப்பைச் சொல்ல வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டது. அப்பொழுது அவர் முழுநயவஞ்சகத் தனத்துடனே மேடைமீ தேறிநின்று, "கிலாபத் பதவியினின்று அலீ(றலி)யை அபூ மூஸா நீக்கியதை யான் ஏற்றுக் கொண்டேன்; ஆனல், முஆவியாவை அவ் வுத்தியோகத்தி னின்று நீக்க யான் இணங்கமாட்டேன்," என்று கூறிவிட்டதாக அன்னார்மீது ஒரு பழி சுமத்தப்பட்டு வருகிறது. உண்மை யாதெனின், அபூ மூஸாவும் அம்ர் பின் ஆஸூம் கூடிப் பேசியதெல்லாம் கிலாபத் பதவியைக் குறித்த பிரச்சினையே யாகும்; அவ் விஷயத்தில் அவ் விருவரும் ஒன்றித்தே போய் விட்டார்கள்; அஃதாவது, அலீ(றலி) யேனும் முஆவியா யேனும் கலீபாவாய் நியமிக்கப்படக் கூடாதென்பதுதான் அவர்களது ஏகோபித்த தீர்மானமாய் விளங்கிவந்தது. ஆனல், முஆவியா ஷாம்தேசத்தின் கவர்னராக இருப்பதா? இல்லையா? என்பது குறித்து ஒன்றும் விவாதிக்கப்படவே யில்லை. ஆனல், ஷாம் பகுதியில் முஆவியாவே கவர்னரா யிருந்துவருவதில் அம்ர் பின் ஆஸ் பிரியங்கொண் டிருந்தவராகவே காணப்படாநின்ரூர். இந்த அம் ரென்பார் ஒரு கண்ணியமான முஸ்லிமாகவே இருந்து வந்தமையான்,

அன்னார் துரோக சிந்தையுடனே இக் காரியத்தில் நடந்துகொண் டிருப்பா ரென்று கூறத்துணிவது ஓர் அபத்தமே யாகும்.

என்ருலும், அவ்விரு மத்தியஸ்தரும் கூறிய முடிபிஞல் நிலைமை ஒன்றும் சுமுகமாய்விட வில்லை யென்பது மெய்யே யாகும்; எனவே, அவ்விரு திறத்தாருக்கிடையே இருந்துவந்த பிளவொன்றும் சமரசமாவதற்குச் சிறிதும் இடமில்லாதே போய்விட்டது. ஸிப்பீன் யுத்தத்துக்கு முன்பிருந்த நிலைமைக்குத்தான் எல்லாக் காரியமும் மீட்டும் சுற்றிவந்து சேர்ந்துவிட்டன. முஆவியாவானவர் கலீபா அவர்களுக்கு அடங்கிநடக்காதவரை இஸ்லாத்தின் ஒற்றுமை எங்ஙனம் நிலைபெறுத்தப்படுதல் கூடும்? அப்படிப்பட்ட சந்தர்ப்பத்திலே இந்த அலீ (றலி) அவர்களை நீக்கிவிட்டு, வேருெரு புதிய கலீபாவை நியமிப்பதனுலும் நிலைமை சீர்பட்டுவிடு மென்று கூறுவதற் கில்லை. ஆனுலும், ஹி. 40–இல் அலீ(றலி) அவர்கள் கொலைபுரியப்பட்ட வரைக்கும் முஆவியாவானவர் அமீருல் மூமினீன் என்னும் பட்டத்தை வகித்து, கலீபாவாகத் தம்மைப் பிரகடனப்படுத்திக் கொள்ள வில்லை. இதனுல் விளக்கமாவது யாதெனின், இந்த நான்காவது கலீபா உயிருடனே இருந்தவரை அந்த மாகாணுதிபதி அந்த உயர்பதவிக்கு ஆசைப்பட வில்லை யென்பது தெள்ளிதிற் புலனுகின்றது. எனவே, அலீ (றலி) முஆவியாவையும், அம்ர் பின் ஆஸையும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களையும் தூஷித்துத் திட்டினுர்க ளென்றும், முஆவியா அலீயையும் (றலி) ஹஸனையும்(றலி) ஹுஸைனையும்(றலி) இன்னம் அன்னவர்களைச் சார்ந்தவர்களையும், தூஷித்துத் திட்டினுர்க ளென்றும் கூறப்பட்டுவரும் கதைகளெல்லாம்

பிற்காலத்தில் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட ஒருதலைப்பக்ஷமான வீண் கட்டுக்கதைக ளென்றே குப்பைக் கூடையுள்ளே ஒதுக்கித் தள்ளப்படுதல் வேண்டும்.

காரிஜீகளுடன் நிகழ்ந்தபோர்— ஹி. 37, ஷவ்வால் மீ (658, மார்ச்)

மேற்கூறிய மத்தியஸ்தத்தின் முடிபு தெரிந்தவுடனே காரிஜீகள்* பகிரங்கமாய்க் கலகஞ்செய்யக் கிளம்பி விட்டார்கள். இத்தகைய காரிஜீகளுள் முதல் வகுப்பார், முன்னம் அலீ(றலி) அவர்களை விட்டு ஹறூராவுக்குச் சென்றுவிட்ட 12,000 மனிதர்களாவர்; அக் காரணத்தால் அவர்கள் அல் ஹறூரிய்யா என்றும் அழைக்கப் படுகிறார்கள். ஆனால், காரிஜ் என்னும் நாமம், அன்னார் கூபாவிலிருந்து ஹறூராவுக்குப் புறப்பட்டுப் போய்விட்டதனால் கொடுக்கப்பட்ட பெயரன்று; ஆயின், அலீ (றலி)யை எதிர்த்தவர்களெல்லாம் காபிர்கள் என்று தீர்ப்புக் கூறி, இஸ்லாத்தின் ஏகசகோதர கோஷ்டியைவிட்டு அப்புறப்பட்டுச் சென்றுவிட்டமையால், இப் பெயர் அவர்களுக்கெல்லாம் பொதுவாக வழங்கப்படுவ தாயிற்று. உண்மையை யுரைக்குமிடத்து, இந்த ஆதிகால காரிஜீகளே முஸ்லிம் சகோதரர்களைக் காபிர்கள் எனத் தூஷித்து, இஸ்லாத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைத்தவர்க ளாவார்கள்; அதற் கப்பாலேதான் இன்றளவும் அத் தொத்து வியாதி— அஃதாவது, முஸ்லிம் சகோதரர்கள் ஒருவரையொருவர் அபிப்பிராய பேதத்துக்காகக் காபிரென்று சபித்துக்கொள்ளும் கொடிய வழக்கம்— நஞ்சமூகத்தை

---

*காரிஜ் என்னும் சொல்லின் பொருள் "அப்புறப் பட்டவர்கள்" என்பதாகும். என்னெனின், இதன் தாது கரஜ (அவன் வெளிப் புறப்பட்டான்) என்பதா யிருக்கிறது.

விட்டு அப்புறப்படாது, அனைவரையும் அடைய வளைந்து கொண்டு கிடக்கின்றது. அப்ஸோஸ்!

அத்தகைய காரிஜீகள் தங்களுக் குரிய யதாஸ் தானமாகிய பஸராவையும் கூபாவையும் விட்டுப் புறப் பட்டு, மதாயினை நோக்கிச் சென்றார்கள்; அந் நகரைக் கைவயப் படுத்திக்கொண்டு, அங்குத் தங்கள் ஆட்சியை நிலைநிறுத்தலா மென்று நாடிச் சென்றார்கள். ஆனால், அவ் விடத்தி லிருந்த மாகாணாதிபதி முற்கூட்டியே விஷயத்தை யுணர்ந்து, அவர்களைத் தடுக்கப் பிரயத் தனப்பட்டார்; ஆயின், அம் முயற்சியில் அன்னார் தோல்வியுற்றுப் போயினார். அங்கிருந்து அவர்கள் மேல்நோக்கிச் சென்று, தஜ்லா நதியைக் கடந்து, மேற்குக் கரைக்குப் போனார்கள்; அப்பால் அவர்களுள் ளிருந்து நாலாயிரம்பேர் நஹ்ர்வானில் குழுமிவிட்டார் கள். ஆனால், அலீ (றலி) அவர்கள், மத்தியஸ்தரின் தீர்ப்புப் பலப்பிராப்தியை அடைந்து கொள்ளாது போய் விட்டமையான், ஷாம் தேசத்தின்மீது மீட்டு மொருமுறை படையெடுக்கத் துணிந்து நின்றார்கள். அதே சமயத்தில் இப் பெரியார் காரிஜீகளைத் தமக்கு அடங்கி நடக்குமாறு ஆணையிட் டனுப்பினார்கள்; இதற்கந்தக் கலககோஷ்டியார் ஒரு முரட்டுத்தனமான பதிலை யனுப்பி, முதன்முதலில் கலீபா இஸ்லாத்தை விட்டு அப்புறப்பட்டுக் காபிராய்ப் போய்விட்டா ரென்னும் விஷயத்தை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று வற்புறுத்த லாயினார்கள். அவ்வளவுடன் நில்லாது, அவர்கள் கொலைத் தொழிலில் இழிந்தும் கொள்ளைத் தொழிலில் நுழைந்தும் நாட்டின் அமைதி யைக் குலைத்துக்கொண் டிருந்தார்கள். அவர்களுடைய இக் கொடுஞ் செயலைக் கேள்வியுற்று, அலீ (றலி) ஷாம்

தேசத்தை நோக்கிச் செல்லாது, நஹ்ர்வான்மீது படையெடுத்துச் சென்றூர்கள். ஆங்குச் சென்றவுடன், கொள்ளைத் தொழிலும் கொலைத் தொழிலும் புரிந்தவர்களை யெல்லாம் தங்கள்பால் கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டால் மற்றெல்லாருக்கும் மன்னிப் பளிப்ப தாய்க் கூறினூர்கள். இதுகேட்டு, ஒருசில காரிஜீகள் பகைமையைவிட்டு விலகிப்போய் விட்டார்கள் ; வேறு சிலர் அலீ(றலி)யின் சைன்னியத்துடன் சேர்ந்துகொண் டார்கள். ஆனூலும், ஆயிரத்தெண்ணூறு மக்கள் பின்னிடையாமலும் முன்வரத் துணியாமலும் கலீபா வுடனே சண்டைசெய்யத் துணிந்தெழுந்து நின்றூர்கள் ; ஆனூல், அம் முயற்சியில் அவர்கள் முறியடிக்கப்பட்டே ஓட்டமும் பிடித்தார்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் தோல்வியுற்றுப் போயும், தங்கள் கலகத்தை மட்டும் அவ்வளவுடனே நிறுத்திக் கொண்டார்க ளில்லை. நஹ்ர்வான் போர்க் களத்தை

காரிஜீகள் மேற்கொண்டும் தொந்தரை செய்கின்றனர்

விட்டுப் பின்னிடைந்து போனவர்கள் தங்களுக் குள்ள குரோத மனப்பான் மையை விட்டொழித்து விட்டதாய்க் கூறிக்கொண்டே வேற்றிடங்களுக்குச்* சென்று கலீபாவுக்கு விரோதமாகவே கிளர்ச்சி செய்துகொண்டு கிடந்தார்கள் ; அலீ (றலி) அவர்களுக்கு விரோதமாய் அங்கங்கே யுள்ள மக்களை யெல்லாம் அந்தரங்கத்திலே தூண்டிவிட்டுக் கொண்டு மிருந்தார்கள். இத்தகைய காரிஜீகள், ஹஜ்ரத் உதுமான்(றலி) அவர்களது ஆட்சியின் போழ்து கலகஞ் செய்து கிளம்பியவர்கள் மட்டுந்தா மென்று எண்ணி

* அவ்விடங்கள் அஹ்ஸாவென்றும், பஹ்ரைன் என்றும் அமீரலி அறைகின்றூர்.

விடாதீர்கள். அவர்கள் தங்களுக்கென்று பிரத்தியேகமான மதக் கொள்கைகளையும் சிருஷ்டி செய்துகொண்டு, தங்களது இயக்கத்திற்குச் சமயத்தின் சார்பாயுள்ள சாயத்தையும் பூசிக்கொண்டு விட்டார்கள். ஆயினும், உண்மையிலே இந்தக் கலவரமானது, உதுமான் (றலி) அவர்கள் காலத்தில் கிளம்பிய கலகத்தின் தொடர்ச்சியாகவே இருந்துவந்தது. இம் மக்கள் இஸ்லாமிய ராஜ்யத்தின் பகிரங்க விரோதிகளாகவே இருந்துவந்தார்கள்; மேற்போக்காய் நோக்கு மிடத்து, இன்னூரது விஷமத்தனம் அடங்கிவிட்டதேபோல் காணப்படினும், அந்த முஸ்லிம் குடியாட்சிமுறையின் அஸ்திபாரத்தைக் கல்லியெறிய இவர்கள் எல்லாவிதமான இரகசியச் சூழ்ச்சிகளையும் கைக்கொண்டே நடந்துவந்தார்கள்.

இத்தகைய பொல்லாத காரிஜீகளை நஹ்ர்வானில் தோற்கடித்த பின்பு அலீ(றலி) அவர்கள் ஷாம்தேசத்தை நோக்கிப் புறப்பட நாடினார்கள். ஆனால், அவர்களுடைய சைன்யம் கூபாவுக்குச் சென்று, புதிய படையெடுப்புக்கு வேண்டிய சவதரிப்புக்களையெல்லாம் செய்துகொண்டு வந்தால்தான் அம் மாகாணத்தை நோக்கிச் செல்லுதற்கு வேண்டிய சக்தியும் சாமர்த்தியமும் தங்களுக் குண்டாகுமென்று மறுத்துக் கூறினார்கள். ஆகவே, அலீ(றலி)யும் அவர்களுடனே கூடிக் கூபாவுக்குத் திரும்பிவந்து விட்டார்கள். ஆனால், தங்கள் சொந்த இல்லத்திற்குத் திரும்பியபின்னர் அந்தச் சைன்ய மக்கள் தங்களுக் குரிய உற்சாகத்தை யெல்லாம் அடியுடனே இழந்து, ஷாம் தேசத்தை நோக்கிப் புறப்படத் தயங்கினார்கள். ஒருகால் விஷமக்கார காரிஜீகள் துஷ்பிரசாரம் வேண்டிய மட்டுஞ் செய்து அலீ(றலி)யின் சைன்யத்தில் அதிருப்தியையும் அடங்காப் பிடாரித் தனத்தையும் உண்டு

பண்ணி விட்டிருக்கலா மென்று ஊகிக்கப் படுகிறது. அதுவேயு மன்றி, எகிப்துநாட்டில் புதிய சங்கடங்கள் பல முளைத்துவிட்டமையால், அலீ(றலி) அவர்கள் ஷாம் தேசத்துக்குச் செல்வதை அடியோடு கைவிட்டு விட்டார்கள். அந்தோ!

அலீ(றலி) அவர்கள் கைஸென்பாரை எகிப்தின் மாகாணாதிபதியாய் நியமித் திருந்தார்கள். இந்தக் கைஸ் மகா நிதானபுத்தியும் கூரிய ராஜதந்திர நிபுணத்துவமும் வாய்க்கப் பெற்றவர். இவர், எகிப்தில் உதுமான்(றலி) அவர்களது உதிரத்திற்கு உற்றபழி வாங்கவேண்டு மென்று கிளம்பிய கூட்டத்துடன் ஒரு சிறிதும் தொடர்பு வைத்துக் கொள்ள வில்லை. ஆனாலும், அந்தக் கலக கோஷ்டியார் அந் நாட்டில் அதிகமான பலத்தைப் பெற்றுக் கொண்டு வந்தார் கள்; இதற்குக் காரணம் கைஸின் கோழைத் தனந்தான் என்று எதிர்க் கக்ஷிக்காரர் கூறுவாராயினர். ஆகவே, இறுதியில் அலீ (றலி) அன்னாரைத் திரும்ப அழைத்துக்கொண்டு, அவரது ஸ்தானத்தில் முஹம்மத் பின் அபூபக்ரை நியமித் தனுப் பினார்கள். இந்தப் புதிய கவர்னர் ஓர் இறுமாப்புக் கொண்ட துணிச்சற்கார ரானமையின், எகிப்துக்குச் சென்ற வுடனே கலகக்காரர்களை யெல்லாம் மிகக் கடுமையாய்த் தகைந்தொடுக்கத் துணிந்து விட்டார். அதன்பயனாய் ஹி. 37-இல் அந்த எகிப்துநாட்டில் ஒரு பெரிய கலகம் மூண்டு கொண்டது. அந்தச் சந்தர்ப்பம் பார்த்து முஆவியா எகிப்தின்மீது அம்ர் பின் ஆஸைப் படையெடுத்துச் செல்லுமாறு கட்டளையிட் டனுப்பி னார். அதுபொழுது அலீ(றலி) அந் நாட்டைவிட்டு

முஆவியா எகிப்தைக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறார்— ஹி. 38, சபர் மீ (658, ஜூலை)

நெடுந்தூரத்தில் இருந்துவந்தமையால், எகிப்தின் கவர்னருக்கு உதவியளிப்பான் வேண்டி அஷ்தரை ஆங்கனுப்பி வைத்தார். ஆனால், இவர் எகிப்தை அடையு முன்னே எல்லைப்புறத் தலைவனொருவனால் விஷமிட்டுக் கொல்லப் பட்டார். ஆதலால், அம்ர் பின் ஆஸ் எளிதில் முஹம்மத் பின் அபூபக்ரை வென்று விட்டார். இதன்பயனாய் எகிப்துநாடு முழுவதும் முஆவியாவின் ஆட்சியின்கீழே வந்தொடுங்கி விட்டது; எனவே, ஷாம்தேசத்துடன் எகிப்துநாடும் சேர்ந்து, இப்பால் அலீ (றலி)யின் ஆட்சியை விட்டுப் பிரிந்துபோய் விட்டன வென்று நாம் நன்கு தெரிந்து கொள்ளுகிறோம்.

அலீ(றலி)யின் இறுதிக்கால ஆட்சி

அவ்வாறு எகிப்துதேசம் பிடுங்கப்பட்டுப் போய் விட்டது, அலீ(றலி)யின் கிலாபத்திற்கு மற்றொரு பேரிடியாகும். அதற் குள்ளே, அங்கங்கே வேரூன்றி வந்த காரிஜீகளின் தொந்தரையும் ஒருசமயம் ஒருபக்கத்திலும், மறுசமயம் மற்றொரு பக்கத்திலும் புடைத்துக் கிளம்பிய வண்ணமே இருந்துவந்ததனால், அக்கால முஸ்லிம் ராஜ்ஜியம் நாளுக்கு நாள் பலஹீனமுற்று வந்தது. ஹி. 38-இல் பஸராவில் மீட்டுமொரு முறை குழப்பம் ஏற்பட்டது. அதுபொழுது அம் மாகாண கவர்னரா யிருந்த இப்னு அப்பாஸ் (றலி) கூபாவுக்குச் சென்றிருந்தார்; ஆதலின், அவருடைய உதவி உத்தியோகஸ்தராய் இருந்துவந்த ஜியா தென்பார் அக் குழப்பத்தைக் கண்டு வேறெங்கோ பயந்து ஓடி, ஒளிந்து கொண்டார். இறுதியாய் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) சில முக்கியஸ்தர்களுக்கு நிருபங்கள் விடுத்து ஜியாதுக்குத் துணைபுரியக் கோரினார்கள்; அப்பால் அந்தக் கலகக் காரர் தோற்கடிக்கப் பட்டனர். ஆனால், அந்தக் கலகம்

ஓரிடத்தில் அமுங்கி, மற்ருேரிடத்தில் புடைத்தெழுந் தது. அப்பால் கிர்ரீத்தென்னும் ஒரு செல்வாக்குள்ள தலைவர்—அதுவரை அலீ(றலி)யின்பால் விசுவாசத்துடன் இருந்துகொண்டு, ஜமல், ஸிப்பீன் போர்களிலெல்லாம் இப் பெரியாருக்கு நண்பரா யிருந்தவர்— கலகஞ்செய்யக் கிளம்பி விட்டார். ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் அன்னுரைச் சமரசப்படுத்த எத்துணையோ முயன்றுபார்த்தார்கள் ; ஆனுல், கிர்ரீத்தென்பார் தம்முடைய தோழர்களுடனே தப்பிக்கொண்டு அஹ்வாஜுக்குச் சென்று, அங்குள்ள மக்களை இந்த கலீபாவுக்கு விரோதமாய்க் கிளப்பி விட்டார். ஆனுல், பஸராவின் சைன்னியம் அவரை யெதிர்த்துச் சென்று அஹ்வாஜை விட்டு ஓட்டம்பிடிக்கச் செய்தது ; ஆயின், அப்பாலும் அவர் திரும்பிவந்து, போர்முனையிலே மடிந்துபோயினுர்.

இவ்வாருய் அந்தக் கலகம் ஒடுக்கப்பட்ட வுடனே, மற்ருெரு கலகம் கிர்மானில் கிளம்பிற்று. அதனைத் தகைந்தொடுக்க அலீ (றலி) ஜியாதை அனுப்பிவைத்தார்கள் ; அவ்வண்ணமே அவர் சென்று, அதனை அடக்கி யொடுக்கினுர். அவரது ஆட்சிமுறை நிரம்ப நீதமுள்ளதாகவும் புத்திசாலித்தனம் நிறைந்ததாகவும் இருந்து வந்ததைக் கண்டு, அந்தக் குடிமக்க ளெல்லாம் நவ்ஷேர்வான் மன்னரது ஆட்சியின் பெருமையையே நினைக்கலாயினுர்கள். ஆனுலும், ஷாம்தேசத்துத் தொல்லை மட்டும் அவ்விடத்தில் இருந்துகொண்டே யிருந்தது. முஆவியாவுக்கும் அலீ(றலி)க்கும் இடையே நிகழ்ந்து வந்த வாக்குவாதம் நெடுகவே வளர்ந்து வந்தமையால், முஆவியாவின் ஆட்படைகள் தைரியம் மிக்கவர்களாய் மதீனு, மக்கா, எமன் எல்லை வரையுங்கூட எட்டி விட்டார்கள். அதுகண்டு, ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அவ்விடங்

களுக் கெல்லாம் படைகளை யனுப்பித் தங்கள் ஆட்சியை நிலைபெறச் செய்துகொண்டார்கள். இதற்குள்ளே அப்துல்லா(ஹ்) பின் அப்பாஸ் அலீ (றலி)யுடன் மனஸ்தாபப்பட்டுக் கொண்டு மக்காவிற்குத் திரும்பிப் போய் விட்டார். இவ்வாறுக வெல்லாம் எங்கும் இடையூறுகளே முளைத்து வந்தமையால், அலீ (றலி) முஆவியாவுடன் ஓர் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளத் துணிந்து விட்டார்கள் : அதில் வரையப்பட்ட நிபந்தனையின்படி ஷாம்தேசமும் எகிப்துநாடும் முஆவியாவின் ஆட்சிக்குள்ளே விடப்பட்டன. அவற்றை யன்றி, ஏனைப் பகுதிகளெல்லாம் அலீ(றலி)யின் ஆட்சியின்கீழே இருந்து வரலாயின.

அலீ(றலி)யும் முஆவியாவும் சமாதானமாய் ஒத்துப் போய் விட்டது, காரிஜீகள் உள்ளிட்ட அந்தக் கலககோஷ்டியாரின் சதியாலோசனை நிரம்பிய தீயஎண்ணங்களனைத்தையும் தகர்த்தெறிந்து விட்டது ; என்னெனின், அவர்களுடைய வெற்றியின் அந்தரங்க மெல்லாம், முஸ்லிம்கள் ஒருவரை யொருவர் தாக்கிக்கொண்டு கிடப்பதையே சார்ந்து நின்றது. அவர்கள் வெளிப்படையாய் எத்தகைய காரியத்தையும் செய்யக்கூடாதவராய் இருந்து வந்தார்கள் ; ஆனாலும், அவர்களுடைய இரகசியச் சூழ்ச்சிகளனைத்தும் முன்போலவே தொடர்ந்து நடைபெற்று வந்தன. அதன் முடிபாய் இறுதியிலே அம்மக்களுள் மூவர் தமக்குள்ளே பரியாலோசனை செய்து, அலீ (றலி) முஆவியா, அம்ர் பின் ஆஸ் ஆகிய மூவரையும் ஒரே நாளில் ஒரே நேரத்தில் கொன்றுவிடுவ தெனச் சதியாலோசனை செய்து கொண்டார்கள். அவர்களுள் ஒருவன்

அலீ(றலி) கொல்லப்படல் —ஹி. 40, ரமலான், 17-(661 ஜனவரி, 25)

கூபாவுக்கும், மற்ருெருவன் திமஷ்குக்கும், இன்ஞெரு வன் புஸ்தாத்துக்கும் சென்று, ரமலான் மாதத்தின் ஒரு குறிப்பிட்ட வெள்ளிக்கிழமை யன்று 'பஜ்ர்' என்னும் வைகறைத் தொழுகையின் போது அவனவனும் தன் தனக்குரிய ஆசாமியை வேலைதீர்த்து விடுவதென்று அவர்களுக் குள்ளே முடிவுசெய்து கொள்ளப்பட்டது. அந்தக் குறிப்பிட்ட வெள்ளியன்று அம்ர் பின் ஆஸ் சரீரசௌக்கியம் குன்றி யிருந்தமையால், அன்று அதி காலைத் தொழுகைக்காக ம்ஸ்ஜிதுக்கு வரவில்லை; ஆகவே, அவரது ஸ்தானத்தில் வேருெருவர் கொல்லப் பட்டுப் போயினர். திமஷ்க் நகரிலோ, முஆவியா படுகாயமுண்டு, இறுதியில் உயிர்தப்பிப் பிழைத்தார். ஆனல், அலீ(றலி)யின் உயிரைப்போக்கும் வேலை அப்துர் ரஹ்மான் பின் முல்ஜிம் என்பவன் வயம் ஒப்படைக்கப் பட் டிருந்தது. இந்தப் பாதகன் கூபாவில் இரண்டு தோழர்களைத் தன்வயம் சேர்த்துக்கொண்டான். அப்பால் அலீ(றலி) அவர்கள் அந்த வெள்ளிக்கிழமை அதி காலை யில் அருணேதயத்தின் போழ்து வீட்டைவிட்டு வெளி யில் வரத்தான் தாமதம்; அக்கணமே அம் மூவரும் இப் பெரியார்மீது தாவி வீழ்ந்தார்கள். இப்னு முல்ஜிம் அவ் விடத்திலே கைது செய்யப்பட்டான்; இரண்டா மவன் அக்கணமே கொல்லப்பட்டான்; மூன்ருவது மனிதன் தப்பியோடி விட்டான். ஆனல், ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அவர்கள் படுகாயமுண்டு வீட்டுக்குத் தூக்கிச் செல்லப் பட்டார்கள். "நான் இறந்துபோய் விட்டால், இப்னு முல்ஜிமைத் தூக்கிலிடுங்கள். ஆனல், அதுவரை அம் மனிதனுக்கு ஒருவரும் ஒன்றும் தொந்தரை கொடுக்க வேண்டாம்; சாவும் பரியந்தம் அவனுக்கு நல்ல ஆகா ராதிகளைக் கொடுத்துச் சுகமாக வைத்திருங்கள்," என்று

கூறிவிட்டுத் தாங்கள் பெற்றுக் கொண்டிருந்த படுகாயத்தின் பயனாய், ரமலான்மாதம் 17-ஆந் தேதியன்று ஷஹீதாய்ப் போய்விட்டார்கள்— “இன்னா லில்லாஹி வ இன்னா இலைஹி ராஜிஊன் ”— (குர்ஆன்).

ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் மரணமடைந்த பொழுது அன்னாருக்குப் பிராயம் 62 தான். அவர்கள் கலீபாவாய் ஆட்சி புரிந்த காலம் 4 வருடமும், 9 மாதமுமாகும். இந்தக் குறுகிய காலத்திலே இஸ்லாமிய ராஜ்ஜியம் ஒருசிறிதும் விஸ்தீரண மடைய வில்லை. அலீ(றலி) அவர்கள் எப்பொழுதுமே இஸ்லாத்தின் அபிவிருத்தியில் அதிகமான ஊக்கம் காட்டிவந்தும், ஆயிரக்கணக்கான முஸ்லிம்கள் உள்நாட்டுச் சண்டைகளால் உயிர் துறந்து போயினார்கள். இவர்களது கிலாபத் ஆட்சிக்காலம் இவர்களுக்கேயும் உளச்சாந்தியை ஒரு பொழுதும் அளித்ததில்லை யென்னலாம். இதற் கெல்லாம் காரணம், இவர்கள் இழைத்துவிட்ட எத்தகைய குற்றமு மாகாது என்னும் உண்மையை நீங்கள் முன்னமே அறிந்துகொண் டிருக்கின்றீர்கள். தவறிழைப்ப தென்பதும், சிற்சில வேளைகளில் பலஹீனத்தை வெளிக்காட்டுவ தென்பதும், மனித சுபாவத்திற்கு ஒத்தனவாகவே இருந்து வருகின்றன. உதுமான்(றலி) அவர்களேனும், அலீ(றலி) அவர்களேனும் எப்படிப்பட்ட பிழையையும் இழைத்துவிட்டதாய் வைத்துக் கொண்ட போதினும், அதனால் அவ்விருவரையும் நபிகள்நாயகத்தின் நெருங்கிய தோழர்களென்னும் அந்தஸ்திலிருந்து தள்ளிவிடுவது தகாது. நபிகள் நாயகத்துக்குப் பின்வந்த முதல்நான்கு கலீபாக்களின் ஆட்சிக்குரிய காலமுழுவதும் கிலாபத்தே

அலீ(றலி)யின் ஆட்சி

ராஷிதா— (நேரான மார்க்கத்திலே சீராக நடந்துசென்ற கிலாபத்) என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது ; அந்தக் காலம் நான்கு முக்கிய பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது; அந் நான்கும் இஸ்லாமிய உலகிற்கு நான்கு பெரிய படிப்பினைகளைக் கற்றுக்கொடுக்கக் கூடியனவாய் அமைந்து கிடக்கின்றன. அந்தப் பாகுபாட்டின் படி அலீ(றலி) அவர்கள் செய்துமுடிக்க வேண்டியிருந்த காரியம், இஸ்லாத்தின் கலத்தை உள்நாட்டுக் கலகங்க ளென்னும் மகா அபாயகர முள்ள சமுத்திரத்தில் கவிழ்ந்து போகாமல் சர்வஜாக்கிரதை யுடனே உய்த்துச்செல்ல வேண்டியதா யிருந்தது. அப்படிப்பட்ட அபாயகரமான நிலைமைகளில் இஸ்லாமிய ராஜ்ஜியத்தின் நிலைமையைச் செம்மையாய் நிலைபெறுத்துவ தென்பது, கடும்புயலால் கொந்தளிப்புக்கொண்டிருந்த அலைகடல்மீது ஒருபடவை உய்த்துச் செல்லுதற்கு ஒப்பென்றே உதாரணம் காட்ட வேண்டிய திருக்கின்றது. அலீ(றலி)யின் ஆட்சியின் காலமெல்லாம் பெரும் பெரும் புரட்சிகளே எப்பொழுதும் நிகழ்ந்துவந்தும், இப்பெரியார் அந்த மஹாநபியின் ஒரு தகுதி வாய்ந்த சிஷ்ய ரென்பதை உதஹரித்துக் காட்டியதில் ஒருசிறிதும் பின்வாங்கி விடவில்லை யென்பது பிரத்தியக்ஷ பிரமாணமா யுள்ள ஒரு நிதரிசன விஷயமே யாகும். உள்நாட்டுச் சண்டைகள் எங்குப் பார்த்தாலும் இடைவிடாது நடைபெற்று வந்த காலத்தும் இம்மகான் ஒப்புவமையற்ற முறையிலே எல்லா முஸ்லிம்கள் மாட்டும் பக்ஷம் பாராட்டியே வந்திருக்கிறார்கள்.

ஹஜ்ரத் அலீ(றலி)யின் மீது சுமத்தப்படும் பெரியதொரு குற்றச்சாட்டு யாதெனின், உதுமான்(றலி) அவர்களைக் கொன்ற பாதகர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்கவில்லை யென்பதும், அந்தக் கலக கோஷ்டியாரின் விஷமத்

தனத்தை வன்மையுடன் அடக்கி யொடுக்க வில்லையென் பதுமே யாகும். "இரண்டாவது கலீபாவைப் போல இவரும் மனஉறுதி வாய்ந்தவராய் இருந்திருக்கும் பக்ஷத்தில், அந்த அடங்காப் பிடாரிகளான அரபிகள்மீது அதிக காலம்வரை ஆட்சிபுரிந்து வந்திருக்கலாம். ஆனால், இவருடைய தயாள குணமும் பெருந்தன்மையும், அக் காலத்தில் அந்த அரபிகளிடத்தில் அதிகமான செல்வாக்கைப் பெற்றுக் கொள்ள வில்லை. அன்னியர்மீது இவர் வைத்திருந்த நம்பிக்கையை இவருடைய எதிரிகள் இவருக்கே தீங்கிழைக்கக்கூடிய வழியிலே உபயோகித்துக் கொண்டார்கள்," என்று சையித்அமீரலீ வரைகின்றார். ஆனால், இதற்கு முன்னே யாம் எழுதியிருப்பதே போல் இப் பெரியார் வேறு வழியில்லாது பல்வகை நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளே சிக்கிக்கொண்டு கிடந்தார். இவருக்கே விரோதமாய்க் கிளம்பிய மனிதர்கள்மாட்டு இன்னார் வேறு விதமாய் நடந்துகொண் டிருப்பின், அப்பால் இவர் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றவர்கள் மீது சரியான 'நடவடிக்கை' எடுத்துக் கொள்ள வில்லை யென்று குற்றங் கூறலாம். காரிஜீகள் இந்த கலீபாவுக்கு விரோதமாய்க் கிளம்பினார்கள்; அவர்கள் கையாலே இம் மகான் படுகொலை யுண்டும் போயினார்கள். எனினும், அத்தகைய முரட்டாட்டக் காரர்பாலும் இவர்கள் அதிக சாந்தத்துடனே தான் நடந்துகொண் டிருக்கிறார்கள். வெளிப்படையான கலகங்களை அடக்க அலீ (றலி) அவர்கள் அன்னாருக்கு விரோதமாய்ப் போர்புரியக் கிளம்பினார்களே யன்றி, ஒருபொழுதும் அக் கலகங்களுக்கு ஆஸ்பதமாயிருந்த முக்கியஸ்தர்களைப் பொறுக்கி யெடுத்து அவர்களை ராஜதுரோகக் குற்றத்துக்காகத் தண்டித்துக் கொலைக்களத்திற்கு அனுப்பத் துணியவில்லை. என்னே

னின், இவர்களது இயற்கைக் குணமே ஓர் இரக்க சுபாவமா யிருந்துவந் திருக்கிறது.

முன்னம் மூன்ருவது கலீபா உதுமான்(றலி) இருந்து வந்ததே போலத்தான் ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்களும் ஏழைகள்மாட் டிரக்கமும், பொதுவான பூததயையும் இயற்கையிலே குடிகொண்டவர்களாய் இருந்துவந்தார்கள். எவர்மாட்டும் இம் மஹான் கடினமாய் நடந்து கொண்டது கிடையாது. நண்பனுயினும் பகைவனுயினும் அனைவரும் ஒரே விதமாகத்தான் பக்ஷத்துடனே பாதுகாக்கப்பட்டு வந்தனர். ஆதலினுல்தான், இவர்களுடைய சைன்யத்தில் கலககோஷ்டியார் பலரும் சேர்ந்து கொள்ள இடங்கிடைத்த தென்னலாம். உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொலை செய்தவர்களுள் ஒருவராய் விளங்கிய முஹம்மத் பின் அபூபக்ரை இப் பெரியார் எகிப்தின் கவர்னராய் நியமித் தனுப்பினுர். அந்த மூன்ருவது கலீபாவின் காலத்தில் கலகஞ்செய்து கிளம்பியவருள் ஒருவரா யிருந்த அஷ்தர் இந்த நான்காவது கலீபாவின் நம்பிக்கையுள்ள நண்பர்களுள் ஒருவரா யிருந்தார். ஆனுல், இவற்றினை யெல்லாம் இப் பெரியாருக் குரிய பலஹீனமென்றே ஒருசிலர் கூறக்கூடு மாயினும், இம் மஹான் இஸ்லாத்தின் பொறுக்கியெடுக்கப்பட்ட முக்கியஸ்தருள் ஒருவ ரென்பதுமட்டும் ஒருகாலும் இழுக்கடைய மாட்டாது; எப்படிப் பார்த்தாலும், இப் பெரியார் மானிட வர்க்கத்தைச் சார்ந்த ஒருவராகவே இருந்துவந் திருக்கிருரென்பது ஒருகாலும் மறக்கற்பால தன்று; மனிதனுய்ப் பிறந்த எவனும் குற்றங்குறை யில்லாது இத்தரணியிலே இருப்பது வழக்க மில்லை. அன்றியும், கலகக்காரர் விஷயத்தில் இந்த கலீபா வேருன்றும் செய்ய முடியாத நிர்ப்பந்தத்திற் குள்ளே சிக்கிச் சுழன்று கொண்

டிருந்தா ரென்பது உங்களுக்குத் தெரியாத விஷயமன்று. இவர்களுக்கு இருந்துவந்த சிரமத்தை முஆவியாவின் எதிர்ப்பு மேன்மேலும் சிக்கலடையச் செய்துவிட்டது. எனவே, இவர்கள் உதுமான் (றலி) அவர்களைக் கொன்றொழித்தவர்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டிக்க மனமில்லாமலே வாளா இருந்துவிட்டார்க ளென்னும் வதந்தி எங்கும் ப்ரவத் தலைப்பட்டுவிட்டது. " தைரியமும் தாட்சிண்யமும் இவர்களிடத்தில் மிகுந்திருந்தும், ராஜ்யபாரத்தை வகித்தற் குரிய ராஜ்யதந்திர நிபுணத்துவம் அதிகமாக இல்லை யென்றே கூறிவிடலாம். ஆனால், அமாத்தியர் ஸ்தானத்தி லிருந்து மற்றொரு கலீபாவுக்கு மந்திராலோசனை சொல்லிக் கொடுப்பதில் அதிகமான நிபுணத்துவம் வாய்க்கப்பெற்றவ ரென்பதில் ஒரு சிறிதும் ஐயமில்லை, " என்று வேறு சிலர் கூறிவருகின்றனர்.

முதல் மூன்று கலீபாக்களுக்கு இருந்துவந்ததே போலத்தான் இந்த நான்காவது கலீபாவுக்கும் அதிகார மோகமும் ஐசுவரிய மோகமும் எட்டுணையும் இருந்தது கிடையாது. நபிகணயகர்(சல்) காலத்தில் வாழ்ந்து வந்தது போலவே பிற்பாடும் இப் பெரியார் எளியவாழ்க்கை நடாத்துவதிலேயே பெருமைகொண் டிருந்தார்கள். உள்ளப் பரிசுத்தமும், ஒருசிறிதும் சுயநயமற்ற தன்மையுமே இவர்களது கடைப்பிடியாய் இருந்திருக்கின்றன. கலீபாவாக உயர்ந்துவிட வேண்டு மென்னும் வேட்கை யொன்றும் இன்னருக்கு இல்லாம லிருந்தும், அந்த உயர்பதவிக் குரிய பொறுப் பணைத்தும் இவருடைய தோள் மீது சுமத்தப்பட்ட பின்னர், நபிகள் நாயகத்தின் அடிச்சுவட்டையே பின்பற்றி, தம்பால் ஒப்படைக்கப்பட்ட ஜவாப்தாரித் தனத்தை மிகவும் செம்மையாய் நிறைவேற்றியே தீர்த்தார்கள். அக் காலத்தில் சிதறிக்

கிடந்த இஸ்லாமிய ராஜ்யத்தின் எல்லாப் பகுதிகளையும் ஒன்றுசேர்த்துப் பிணைப்பது முடியாதென்று கண்டு கொண்டதன் பின்னால் எஞ்சியிருந்த மாகாணங்களை யேனும் ஒருமிக்கத் திரட்டிவைப்பான் வேண்டியே இம் மஹான் முஆவியாவுடன் ஓர் உடன்படிக்கையை ஏற் படுத்திக்கொண்டு, அன்னவர்பாலே ஷாம்தேசத்தையும் எகிப்து மாகாணத்தையும் விட்டு விட்டார்கள். இவர் களது உள்ளத்தின்கண் அரசபதவியை எவ்வாற்ருனும் இடையூறின்றி வகித்தே தீரவேண்டு மென்னும் ஆவல் மட்டும் இருந்திருக்கு மாயின், இப் பெரியார் எக்கார ணத்தை முன்னிட்டும் முஆவியாவுடன் அந்த உடன் படிக்கையைச் செய்துகொண்டு, எஞ்சியிருந்த மாகா ணங்களில் மட்டுமே கிலாபத் ஆட்சிமுறையை ஏற் படுத்தியிருக்க இணங்கி யிரார்கள். அவ்வாறு அந்த முஆவியாவுடன் இந்த நான்காவது கலீபா செய்து கொண்ட சமாதானமே, பின்னால் இவர்களுடைய மூத்த குமாரர் இமாம் ஹஸன் (றலி) அவர்களையும் முஸ்லிம் உலகத்தின் சமரசத்தை நாடித் தந்தையரின் கலீபாப்பதவியை வேண்டா மென்று வெறுக்கவும், அதனால் எல்லா முஸ்லிம்களையும் ஒரேமத்திய ஆட்சி யின் பக்கல் கொண்டுவந்து சேர்க்கத் துணைபுரியவும் பெரிதும் தூண்டிற் றெனல் வேண்டும். எனவே, ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அவர்களது உள்ளத்தி னூடே ஊன் றிக்கிடந்த இஸலாமிய ராஜ்யத்தின் ஏகபோக ஒற்றுமை யானது அவ்வாறு நிறைவேறி முடிந்திருக்கின்றது.

ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் எத்தன்மைத் தாய மஹா னென்பதை உள்ளவாறு உணர்ந்துகொள்ளுதற்கு ஒரு முக்கியமான விஷயத்தை ஒருவரும் மறந்துவிடுவது கூடாது : அஃதாவது, இப் பெரியார் ராஜ்ய பாரத்தின்

சுக்கானைக் கையிற் பிடித்தபொழுது, அக்கால முஸ்லிம்களின் நிலைமை மிகவும் கொந்தளிப்பான கதியிலே இருந்துவந்தது; அத்தகைய அதிருப்திகரமான நிலைமைக்கு அலீ(றலி) அணுத்துணையும் ஜவாப்தாரியல்ல ரென்பது அனைவரும் அறிந்த விஷயமே யாகும். அப்பொழு திருந்த சிக்கலான நிலையில் இப் பெரியாரால் ஒன்றும் செய்ய முடியாமற் போய் விட்ட தென்றால், வேறெவர் கலீபாவாய் வந்திருப்பினும், அவர் கதியும் அப்படித்தான் ஆகியிருக்கு மென்பது திண்ணமே யாம். அதுகாலைக் கொந்தளிப்புக் கொண்டிருந்த கடும்புய லலையில் அந்த இஸ்லாத்தின் புணையைக்கொண்டு உய்த்து நடத்துதற்கு அறிவிலும் ஆற்றலிலும் இவரைப் பார்க்கினும் வேறொருவர் சிறந்தவராய் இருந்திருக்க மாட்டார். பொதுமக்கள் மீது அரசுசெலுத்தும் ஆண்மை பெற்ற ஒருவர்பால் இருக்கவேண்டுவது அத்தியாவசிய மெனக் கருதப்படும் அவ்விரு குணங்களும் அதுகாலை இந்த அலீ (றலி) யின்மாட்டு அளவிறந்தே காணப்பட்டன வென்னலாம். புத்திசாலித் தனமான தீர்மானத்தையும் பின்னிடையாத மனோதிடத்தையும் அளவைக் கருவியாய் வைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கு மளவில், அப்பொழுது இப்பெரியாரைப் பார்க்கினும் நபிகணாயகத்தின் தோழர்களுள் வேறெவரும் சிறந்தவராய்க் காணப்பட வில்லை.

இவர்களையல்லது வேறொரு பெரியார் 4-ஆவது கலீபாவாய் இருந்திருப்பது முடியாது

ஹஜ்ரத் உமர்(றலி) அவர்களது காலத்தில் — இஸ்லாத்தின் சரிதையில் அஃதோர் இணையற்ற பெருமை வாய்ந்ததாகவே இருந்துவருகிறது — அநேக பிரதேசங்கள் கிலாபத் ராஜ்ஜியத்தின்கீழ் வந்துசேர்ந்தன. அப்

பொழுதெல்லாம் ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அந்த இரண்டாவது கலீபாவுக்கு வலக்கை அமைச்சராகவே இருந்துவந்தார் கள். அக்காலத்தில் நிகழ்வுற்ற பற்பல சீர்திருத்தங்களி லும் இப் பெரியார் மிகவாய்க் கலந்துகொண் டிருந்தார் கள். அந்த இரண்டாவது கலீபா இரண்டு முறை ஷாம்தேசத்திற்குச் சென்ற போதும், இவர்களையே தங்கள் ஸ்தானத்தில் பிரதிநிதியாக மதீனுவில் நியமித்து விட்டுச் சென்றுர்கள். சுருக்கிச் சொல்லு மிடத்து, ராஜ்யபரிபாலன விஷயத்தில் எந்த ஒரு முக்கிய காரிய மும் இப் பெரியாரை விட்டு அந்த இரண்டாவது கலீபா விளுல் நிறைவேற்றப்பட்டதே யில்லை.

ஹஜ்ரத் அலீ (றலி) அவர்கள் மிக்க உயரமாயில்லா மல், மிகவுஞ் சிவந்த நிறத்தை யுடையவர்களா .யிருந் தார்கள் ; ஆனல், சிறிதே பருத்த தேகமும், அளவிறந்த சரீரபலமும் வாய்க்கப்பெற் றிருந்தார்கள். இவர்களது வட்டவடி வுள்ள தாடி, அதன்கீழே அகன்று படர்ந் திருந்த விரிந்த மார்பின்மீது ஆடியசைந்து ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கும். இவர்களுடைய நேத்திரங்க ளிரண்டும் மிருதுவாகவும் வெண்மையாகவும் காணப்படும் ; இன் னுரது பார்வையில் தயையும் தாட்சிண்யமும் மிகவாய்த் ததும்பிக்கொண் டிருக்கும். எனவேதான், ஏழைகளுக் கிரங்குவதும், அனுதைகளுக்கு ஆதர வளிப்பதும் இப் பெரியாருக் குரிய பிறவிக் குணங்களா யிருந்தன. எனினும், இவர்கள்பால் காணப்பட்ட மனுேதிடத்தை உறையிட் டுரைப்பது ஒருசிறிதும் சாலாது. எனவே தான், இப் பெரியாருக்கு அக்காலத்து மக்கள் அஸ துல்லா—(ஆண்டவனது வேங்கை) என்று கௌரவப்பட் டம் சூட்டிவிட்டார்கள். கைபரில் இருந்துவந்த, எதிரிக ளால் தகர்க்க முடியாத கோட்டையைக் கைப்பற்றியவர்

இப்பெரியாரே என்பதை நீங்கள் மறந்துவிட வேண்டாம். நபிகள் திலகத்தின் காலத்தில் நிகழ்ந்த சமயச்சண்டைகளில் இம் மஹான் தொந்தப் போரில் இறங்கி, அது காலை அரப்நாட்டில் தலைசிறந்து விளங்கிய யுத்தவீரர்களை யெல்லாம் தோற்கடித் திருக்கின்றார்கள். எனவே, தீர்க்காலோசனை செய்து முடிபுகட்டல், துளங்காத மனோதிடம் ஆகிய இரண்டிலும் அலீ(றலி) தலைசிறந்து விளங்கினமையால், இன்னார் அந்தச் சந்தர்ப்பத்திலே கலீபாவாய்த் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டது சாலவும் பொருத்தமுடையதே யாகும். எத்துணைக் கெத்துணை மனோதிடமும் கூரிய நுண்ணறிவும் வாய்க்கப்பெற்றிருந்தார்களோ, அத்துணைக் கத்துணை பூததயையும் மதபக்தியும் நிரம்பப் பெற்றவர்களா யிருந்தார்கள். எனவேதான், இம் மஹான் மரணத்தறுவாயி லிருந்த பொழுதும் தம்முடைய குமாரர்களை நோக்கி, தான தர்மத்தையும், தயை தாட்சிண்யத்தையும், தன்னல மறுப்பையும் மிகவாய் மேற்கொள்ள வேண்டு மென்று உபதேசித் தருளினார்கள். தங்களைக் குத்திய இப்னு முல்ஜிமைச் சித்திரவதை செய்யாமல் ஓரேவழியாய்த் தூக்கிலிடும்படி கட்டளை பிறப்பித்தார்கள். இந்த நான்காவது கலீபாவின் பட்டம் அலீ (றலி) அவர்களுக்கு அருளப்படாமல், வேறெவர் கைவயமேனும் கொடுக்கப் பட் டிருந்தால், அதுபொழுது இஸ்லாமிய ராஜ்யம் இருந்துவந்த மிக்க கொந்தளிப்பான நிலையில் பிறகு எப்பொழுதுமே செப்பஞ் செய்யப்பட முடியாத கஷ்டநஷ்டங்க ளெல்லாம் அந்த கிலாபத் ராஜ்யத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கு மென்பது திண்ணம். ஹஜ்ரத் அலீ(றலி)யின் ஆட்சியின்போதும் முஸ்லிம்களுக் குள்ளே இரத்தவோட்டம் நிகழ்வுறுது போகவில்லை. ஆனாலும், அத்தகைய

உதிரப்போக்கை நிறுத்துதற் குரிய சந்தர்ப்பம் வாய்த்த பொழு தெல்லாம் இப் பெரியார் அதனைத் தடுத்து வையாமல் வாளா இருந்துவிட வில்லை யென்பதையும் நீங்கள் மறந்துவிடக் கூடாது. சகோதர முஸ்லிம்களுக் குள்ளே பிளவேனும் மனக்கசப்பேனும் உண்டாகக் கூடாதென்று இப்பெரியார் எத்துணையோ பாடுபட்டு வந்தார்கள்; முஆவியாவின்பாலும் அன்னா ருடைய தோழர்கள்பாலும் இம் மஹான் நடந்து கொண்ட மாதிரியே அதற்குப் போதிய சான்றாகும். அவர்கள் கலீபாவின் ஆணைக்குக் கட்டுப்பட மறுத்து விட்டமையால், அன்னாரை யெல்லாம் காபிர்க ளென்று தீர்ப்புச் செய்து விடுமாறு காரிஜீகள் இப் பெரியாரை வற்புறுத்தியக்கால், இன்னார் அவ்வாறொன்றும் செய்ய முடியாதென்று பட்டவர்த்தனமாய் மறுத்துக் கூறி விட்டார்கள். “எவ்வாறிருப்பினும், எவ்வளவுதான் அவர்கள் எனது ஆட்சிக்கு விரோதமாய்க் கலகம் செய்திருப்பினும், அவர்க ளெல்லாரும் நம்முடைய சகோதரர்களே யாவார்கள்,” என்றே அறிவுறுத்தி வைத்தார்கள். இவர்களது ஆட்சியின் கால முழுவதும் உள்நாட்டுக் கலகங்களை அடக்கி யொடுக்குவதிலே செலவழிக்கப்பட் டிருந்தாலும், கிழக்குமேற்கிலும் தெற்குவடக்கிலும் நெடுநெடுந் தூரம்வரை விரிந்து கிடந்த அந்த இஸ்லாமிய ராஜ்யத்துள் அரசாங்கப் பலஹீனம் தோன்றிவிடாதவாறு ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) பாதுகாத்து வந்திருக்கிறார்கள். ஹஜ்ரத் உமர்(றலி) அவர்கள் காலத்தில் இருந்துவந்ததே போலத்தான் இப்பொழுதும் சட்டமுறைமையும் நீதிபரிபாலனமும் மிக்க நேர்மையான முறையிலே நிறை தவறாது நடாத்தப்பட்டு வந்திருக்கின்றன.

சிறுபிராய முதற்கொண்டே ஹஜ்ரத் அலீ(றலி)யின் கலாபிவிருத்தியும், ஏனைப் பழக்கவழக்கங்களும் நபிகள் நாதராலே மேற்பார்வை யிடப்பட்டு வந்தன; அந்த நபி பெருமானார்(சல்) மற்றெல்லாரைப் பார்க்கினும் ஒழுக்கத்திலே உயர்ந்தெழுந்து நின்றதோடு போகாது, அந்த அரப் நாட்டுக்கும் அதற்கப்பா லுள்ள ஏனைய நாடுகளுக்கும் எட்டக் கூடிய கல்விக்கட லாகவும் விளங்கி வந்தார்கள். நபிகள் திலகத்திற்கு (சல்) அந்த நபிப்பட்டம் வழங்கப் பட்ட பொழுது, அலீ(றலி) பத்து வயதையே அடைந்திருந்த ஒரு பாலகராய் இருந்து வந்தார்; அப்பால் ஆரம்பத்திலே தீனுல் இஸ்லாத்தைத் தழுவிக்கொண்ட முக்கியஸ்தருள் இந்தச் சிறுப்பெரியாரும் ஒருவராய்க் காணப்பட்டார். சுருக்கிச் சொல்லு மிடத்து, இவரது ஞான விளக்கமே இஸ்லாத்தின் வளர்ச்சியுடன் ஒன்றித்து வந்திருக்கிற தென்னலாம். இப் பெரியார் நபிகள் திலகத்துடனே ஒரே இல்லரத்திலே ஒன்றித்து வளர்ந்து வந்தமையால், நபிகள் நாதருக்கு வெளியாக்கப்பட்ட குர்ஆன் திருவாக்கியங்களை எழுதிவைக்கும் இலேககராகவும் இருந்திருக்கிறார். இதனால், குர்ஆன் ஷரீபின் வெவ்வேறு திருவாக்கியங்களும், வெவ்வேறு அத்தியாங்களும் எவ்வெப்பொழுது நபிபெருமானாருக்கு அருளப்பட்டுவந்தன வென்னும் விஷயத்தில் இன்னவருக்கு நல்ல பரிச்சயம் இருந்துவந்தது. ஆகலான், இவர் குர்ஆன்ஷரீபின் அத்தியாயங்களை யெல்லாம் அவையவை வெளியாக்கப்பட்ட காலஅடைவின் கிரமப்படி அடுக்கிவைக்கப் பிரயத்தனப் பட்டார். ஹஜ்ரத் அபூபக்ர்(றலி) அவர்களது ஆட்சியின் தொடக்கத்திலே இம் மஹான் ஆறுமாதகால பரியந்தம் அந்த வேலையில்— குர்ஆன்ஷரீபின் அத்தியாயங்களைக்

அலீ(றலி)யின் கல்விப் பெருக்கம்

கிரமப்படி அடுக்கும் வேலையிலே—ஈடுபட் டிருந்தார்க ளென்று சரித்திரத்தில் ஒரு விஷயம் வரையப்பட் டிருக்கின்றது. இந்த நான்காவது கலீபா குர்ஆன்ஷரீபு முழுதையும் மனப்பாடம் பண்ணியிருந்த ஒரு ஹாபிளாயிருந்ததோடு, அவ் வேதத்திற்கு உயரிய வியாக்கியானம் செய்யக் கூடிய சிறந்த பாஷ்யகாரராகவும் விளங்கி வந்தார்கள். இப்னு அப்பாஸ் (றலி) அவர்களைப்போல இவர்களும் குர்ஆன் ஷரீபில் ஆழிய ஞானமுள்ள குர்ராவாக நன்கு மதிக்கப்பட்டு வந்தார்கள்.

எனவேதான், இதுபொழு துள்ள குர்ஆன்ஷரீபின் வியாக்கியானங்களில் ஹஜ்ரத் அலீ(றலி)யின் பாஷ்யங்களும் நிரம்பக் காணப்படாநின்றன. நபிகள் நாயகத்தின் திருவசனங்க ளென்னப்படும் “ஹதீது” களை மனப்பாடம் பண்ணியதிலும் இப்பெரியார் ஒரு சிறந்த மஹானாகவே காணப்பட்டார்கள் ; ஆனால், குர்ஆன்ஷரீபின் ஆயாத்துகளுடன் கலந்து குழம்பிப்போகா திருக்கும் பொருட்டு இப்பெரியார் ஹதீதுகளிலிருந்து அடிக்கடி மேற்கோள் காட்டுவது வழக்கமில்லை. “ முஜ்தஹித் ”* என்னும் அந்தஸ்திலும் இப் பெரியார் ஒருயரிய ஸ்தானத்தையே வகித்திருந்தனர் ; இக் காரணத்தாலே இன்னார் அக்காலத் திருந்த எல்லா ஸஹாபாக்களுள்ளும் தலை சிறந்த சட்ட நிபுணரென்று கருதப்பட்டு வந்தார்கள். இவர்கள்பால் மிகக்கடினமுள்ள, மகாசிக்கலான விஷயங்களெல்லாம் பரிசீலனைக்காகக் கொண்டு செல்லப்படும் ;

---

*சந்தேகமும் சங்கடமும் நிரம்பியுள்ள ஒரு சட்டவிஷயத்தில் சரியான முடிவைக் கண்டுபிடிப்பான் வேண்டித் தம்முடைய மனோசக்திகளை யெல்லாம் அதிகம் செலவு செய்பவரே “ முஜ்தஹித் ” என்னப் படுவார். இஸ்லாத்தின் பெரும்பெரும் சட்டநிபுணர்களெல்லாம் முஜ்தஹித்களே யாவார்கள்.

அதுபொழுது இவர்கள் கூறும் தீர்ப்பே முடிவானதாக வும் நேர்த்தியானதாகவும் காணப்படும். இம் மஹா னுக்குக் குர்ஆன் ஷரீபிலும் ஹதீது ஷரீபிலும் இருந்து வந்த ஆழமான ஞானமே அத்துணைப் பெரிய கௌர வத்தை அளித்துக்கொண் டிருந்தது. இவர்கள் கலீபா வாய் நியமிக்கப்பட்ட பின்னரும் அரசாங்க வேலை யொழிந்த வேளைகளில் மிகவாய்ப் படித்துக்கொண்டே யிருப்பார்கள். எனவேதான், இவர்களது கல்வியறிவின் ஆழத்தைக் கண்டு, "ஞானத்தின் வாயில்" என்றொரு சிறப்புப் பெயரும் வழங்கப்பட்டது.

அவற்றினை யன்றி, நபிகள்நாயகம் (சல்) ஏனைத் தோழர்களுக் கெல்லாம் தெரிவிக்காத ஆத்மஞானக் கருவூல மொன்றையும் இப் பெரியாருக்கு இரகசியத் திலே தனித்து அளித்துச் செல்ல வில்லை. நபிபெரு மானது லௌகிக வைதிக மார்க்கப்பிரசார மெல்லாம் எல்லார்முன்னும் பகிரங்கமாகவே பிரகடனப்படுத்தப் பட்டு வந்தன வன்றி, அம் மஹானுபாவரால் எந்தவித மான இரகசிய கூடார்த்த முறையும் எவருக்குமட்டும் தனிமையிலே சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டது கிடையாது. எனவே, எவரெவ ரெல்லாம் அம் மஹானுபாவரின் அருகினிலே அடிக்கடி இருந்து, அதிகமான விஷயத் தைக் கிராஹியம் செய்து கொண்டார்களோ, அவர் களெல்லாம் அந்த நபிபெருமான் மாட்டிருந்து அதிக மான பிரயோஜனத்தையே அடைந்துகொண்டார்கள்.

அலீ(றலி) அவர்களது வாழ்க்கையே போலத்தான் அவர்களது பக்தி விசுவாசமும் இருந்துவந் திருக்கிறது. சிறுபிராய முதற்கொண்டே இப் பெரியார் நபிகள் நாயகத்துடனே (சல்) இருந்து பழகிவந் திருக்கிறார்கள். ஆகவே, அப் பெருமானுருக் குரிய ஸௌலப்பிய வாழ்க்

கையும் சுயநலத் தியாகமும் இவர்கள்பாலும் நன்கு படிந்துவிட்டன. இப் பெரியார் நபிகளுதரின் மருகராய் அமைந்த தொன்றே, இன்னுருக்குச் சுகபோக வாழ்க்கையென்பதை அடியுடன் இல்லா தொழித்து விட்டதற்குப் போதிய சான்ருகும். அந்த மாதுலரைப் போலவே இந்த மருகரும் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் தாமரையிலை நீரேபோல் தனியே இருந்திருக்கின்ருர். ஆனுலும், அம் மஹானுபாவரைப் போலவே இந்தச் சிறுப்பெரியாரும் எத்தகைய ஊழியத்தையும் இழுக்கென்று கருதுவது வழக்க மில்லை. தங்களுடைய நிரியாண பரியந்தம் நபிகள்திலகம்(சல்) ஒருவெறும் 'பகீராகவே' வாழ்ந்து வந்திருக்கிருர்கள். எனவே, இந்தப் பெரியாரும் அப்படியேதான் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அலீ (றலி)யின் விடுதியில் எப்பொழுதுமே ஒரு வேலைக்காரிகூட இருந்த தில்லை ; ஆகவே, பாத்திமா (றலி) அவர்களே கல்லியந்திரத்தில் மாவரைக்கும் காரியத்தையும், தோல் துருத்தியில் தண்ணீர் மெத்திக்கொண்டு வருங் கைங்கரியத்தையும் செய்துகொண் டிருந்தார்கள்.

அலீ(றலி)யின் பக்திவிசுவாசம்

ஒருமுறை அலீ(றலி) அவர்கள் மஸ்ஜிதின் மண்தரையில் படுத்திருந்ததைக் கண்டு நபிகள் திலகம் (சல்) இன்னுரை அபூ துராப் (புழுதியின் தந்தை) என்று விளித்தார்கள் ; அன்று முதல் இந்தப் புனைபெயரைக் கொண்டே இப் பெரியார் அடிக்கடி அழைக்கப்பட்டு வந்தார்கள் ; அலீ (றலி)யும் "அபூ துராப்" என்னும் புதுப் பெயரைப் புனைந்து கொள்வதில் சதா பெருமையடைந்து கொண்டே யிருந்தார்கள். நபிகள் நாயகத்தின் நிர்யாணத்திற்குப் பின்னரும் இம்மஹான் ஹஜ்ரத் அபூபக்ர், உமர், உதுமான் ஆகியவர்களைப் போலவே

எளிய வாழ்க்கையை மேற்கொண் டொழுகினுர்கள். இவர்கள் கலீபாவாய் உயர்ந்தபின்னரும், இப் பெரியார் சர்வசாதாரணமான வாழ்க்கையையே நடாத்திவந்தார் கள். அதற்கு முன்னிருந்த ஸௌலப்பிய வாழ்க்கைக் கும், கலீபாவாய் உயர்ந்தபின் நடத்தப்பட்ட எளிய வாழ்க்கைக்கும் வேறுபாடு சிறிதும் காணப்பட்ட தில்லை. நபிகள்நாயகமும், அவர்களுக்குப் பின்வந்த நான்கு கலீபாக்களும் நடாத்திவந்த எளியவாழ்க்கை, இவ்வுலகி லுள்ள அரசர்களின் சரித்திரங்களை யெல்லாங்காட்டில் சாலச் சிறந்ததாகவே இருந்துவந் திருக்கிறது; அரசர் களுக் கெல்லாம் அரசர்களா யிருந்தும், சாமான்ய மக்களை யெல்லாம் விடச் சாதாரண வாழ்க்கை யுள்ளவர்க ளாகவே அந்த ஐவரும் நடந்துவந் திருக்கிருர்கள். ஒரு பெரிய மஹாராஜ்யத்தின் ஏகசக்ராதிபதியாய் விளங்கி வந்த பொழுதும் துறவியே போலத்தான் இவ் வுலகில் அன்னுர் ஐவரும் இருந்திருக்கிருர்கள்; அவர்களுடைய பாதத்தடியிலே வந்துகுவிந்த மாபெருங் கருவூலங்களுக் கிடையே தாமரையிலை மீதுள்ள நீரே போலத்தான் இருந்திருக்கிருர்கள். அரசர்களுக் குரிய அரண்மனை களும் அவர்களுக்குரிய உயர்தர ஆடை யாபரணங்களும் வலியவந்தும், இந்த நான்கு கலீபாக்களும் — முஸ்லிம் களின் லௌகிக வைதிக காரியங்களுக்கெல்லாம் தலைவர்களா யிருந்தும் — தாங்கள் வசித்து வந்த குடில்களையே அரச மாளிகையாய்க் கருதிப் பெருமை கொண் டிருந்தார்கள். கலீபாக்களா யிருந்தபொழுதும் இவர்களெல்லாம் தாங்கள் அணிந்திருந்த கரடுமுரடான கதராடைகளை உடுத்திய வண்ணம் தங்கள் தினசரி வாழ்க்கைக்காகச் சந்தோஷத்துடன் சர்வதாராளமாய் ஊழியம் புரிந்துவந்தார்கள் என்றே கூறலாம்.

இவர்களுடைய தலைவாசலில் வாயில்காப்போர் நிறுத்தி வைக்கப்பட்ட தில்லை. ஹஜ்ரத் உமர் (றலி) உதுமான் (றலி) அலீ (றலி) ஆகிய மூவரும் ஒருவர்பின் னொருவராய்க் கொலைகாரரின் கட்டாரிக்கே இரையாய்ப் போயினார்கள்; ஆயினும், அவர்களுள் ஒருவரேனும் தம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளும் பொருட்டு அங்கக் காவலரை அமைத்துக்கொள்ள வில்லை. அவர்களுடைய தினசரி வாழ்க்கை சாமான்ய மக்களது வாழ்க்கையைப் பார்க்கினும் சர்வசாதாரண முள்ளதாகவே இருந்திருக் கிறது; அவர்கள் தினசரி ஐந்துவேளைத் தொழுகைக் கும் மெய்காப்பாளர் இல்லாமலே மஸ்ஜிதுக்கு நடந்து செல்வார்கள். தங்களையும் தங்கள் குடும்பத்தினரை யும் பாதுகாத்துக்கொள்ளப் பொலீஸ் படையேனும் ராணுவப் பாதுகாப்பேனும் வைத்துக்கொண்டது கிடையாது. ஆனால், முஸ்லிம் ராஜ்யத்தின் நன்மை யில் அவர்கள் எத்துணை ஜாக்கிரதையுடன் இருந்து வந்தார்க ளென்றால், நெடுந்தூர எல்லைப் பிரதேசத்தி லுள்ள ஒருசிறு அற்பக் காரியமும் அவர்களது கவனத்தை ஈர்த்துக்கொண்டே யிருந்தது. கிலாபத் ராஜ்யத்திலுள்ள குடிமக்கள் முஸ்லிம்களே யாயினும் அல்லாதாரே யாயினும், இந்த நான்கு கலீபாக்களும் அன்னாரின் நன்மைக்காக அல்லுபகலாய் உழைத்து வந்தார்கள்; ஆயின், தங்கள் சொந்த விஷயத்தைக் குறித்து ஒருசிறிதும் கவலைகொண்டன ரில்லை. அவர் களுடைய இயற்கையிலே பிறருக்காக உயிர்வாழ்வ தென்பதே ஒருயரிய லட்சியமாய்க் காணப்பட்டு வந்தது. "தனக்கென வாழாப் பிறர்க்குரி யாளர்" என்னும்

அடைமொழி இந்த நான்கு இஸ்லாமிய கலீபாக்களுக்கே சாலவும் பொருத்த முடையதாய்க் காணப்படாநின்றது. இவர்களுடைய உள்ள மெல்லாம் ஆண்டவனுக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டும், உடலமெல்லாம் அடியவர் களின் சேவைக்கு அர்ப்பணம் செய்யப்பட்டுமே கிடந் தனவெனல் வேண்டும்.

"நபிகள் நாயகத்தின் வலக்கரத் துணைவ ராகவும், முஸ்லிம்களுக்குள் முதன்மைபெற்ற பெரியவ ராகவும், அந்த நபிகள் நாயகத்தின் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களி லெல் லாம் கலந்துகொண்டவ ராகவும், இஸ்லாத்தின் முன் னேற்றத்தில் இணையில்லா ஆர்வங் கொண்டவ ராகவும், அந்த நபிபெருமானின்(சல்) ஆருயிர்த் தோழ ராகவும், அருமைமிக்க மருக ராகவும், அவர்களுடைய மார்க்கத் தின் அந்தரங்க பஹிரங்கத் தாத்பரியங்களை யெல்லாம் ஆழ்ந்து நோட்டமிட்டவ ராகவும், தந்நல மறுப்புடனும் பிறர்நலப் பிரியத்துடனும் உயிர்வாழக் கூடியவ ராகவும், கண்ணியமும் கௌரவமும் உண்மையும் மேன்மையும் சத்தியமும் சீலமும் ஓருருவாய் அமையப் பெற்றவ ராகவும் சாஸ்திர ஞானமும் சட்ட நிபுணத்துவமும் சர்வ சாதாரணமாய் நிறைந்திருக்கப் பெற்றவராகவும் இருக்கக்கூடிய ஒருவரை இவ் வுலகினில் காணவேண்டு மாயின், அப்படிப்பட்ட பெரியார் நம்முடைய அலீ இப்னு அபீத்தாலிப் அவர்க ளிடத்திலேதான் கண்டு கொள்ள முடியும்," என்று மஸ்ஊதி வருணித்திருக் கின்றார்.

நபிகள் நாயகத்தின் அருமைக்குமாரியும், அலீ(றலி) யின் பாரியாளுமா யிருந்த பாத்திமத்துஜ் ஜொஹ்றா

Q7:352
N46.2

(றலி) அவர்களுடைய திருவயிறுவாய்த்த மக்கள் மூன்று ஆண்களும், நான்கு பெண்களு மாவார்கள். இந்த மாதுசிரோமணியார் தங்களுடைய பிதாவாகிய நபிபெருமான்(சல்) அவர்களுக்குப் பின்னே சிலமாதங்களே இத் தரணியின்கண் தாமதித்து ஜீவித்திருந்தார்கள். அவர்களது ஜீவதசையின் போது அலீ (றலி) அவர்கள் வேறெந்த மாதையும் மணந்துகொள்ள வில்லை. அந் நங்கையர்க்கரசி தங்கள் காலத்தில் குடும்பச் செட்டு நிறைந்த அதிசாமர்த்தியசாலி யாகவும், மெத்த புத்திசாலி யாகவும், எல்லாம்தெரிந்த இனியமங்கை யாகவும், கூரிய நுண்ணறிவு வாய்ந்த ஒரு ஞானசிகாமணி யாகவும் இருந்துவந்தார்கள். அவர்களது கல்வியறிவின் மேன்மையால் "நமது ஞானஒளி மாது" என்னும் சிறப்புப் பட்டத்தையும் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களது தோற்றம் உயர்ந்து மெலிந்திருக்கும்; அன்னாரின் எழிலைக் குறித்துப் புகழாதார் எவரு மிலர்; இப்படிப் பட்ட அளவற்ற அழகின் காரணமாகவே அம் மங்கையர்க் கரசிக்கு அஜ் ஜொஹ்றா (அழகிய மாது) என்னும் சிறப்புப்பெயரும் இன்றளவும் வழங்கப்பட்டு வருகிறது.

நாயகத்தின் புத்திரி பாத்திமா(றலி)

ஹஜ்ரத் அலீ(றலி) அவர்களுடனே இஸ்லாத்தின் இனிய குடியாட்சி முறை முடிவடைந்து விட்டது. இஸ்லாம்மார்க்கத்தின் நோக்கப்பிரகாரம் எப்பொழுதுமே நடந்துவர வேண்டியிருந்த அந்தக் குடியாட்சிமுறை நபிகளுதருக்குப் பின்னல் 30 ஆண்டுகள் வரைமட்டுமே நடைபெற்றுவந்து, ஹி. 40-ஆம் ஆண்டுடனே அஸ்தமித்துப் போய்விட்டது. அப்படிப்பட்ட ஜனநாயக முறை இவ்வகிலத்தின்கண் இனியொரு முறை தலையெடுக்கு

குடியாட்சி முறையின் முடிவு

TAMIL NADU ARCHIVES EGMORE
111217

போவதில்லை யென்பது கண்டு, பெரிதும் வருந்தா திருக்க முடியவில்லை. ஆனால், அதன் பிறகு குர்ஆன் ஷரீபிலுள்ள இஸ்லாமிய ஞானபோதம் மட்டுமே இத் தரணியில் எங்கும் நிலைபெற்றுநின்றது. ஆயின், குர்ஆன் ஷரீபைக் கொண்டு நபிகணாயகரால் (சல்) நிலைநிறுத்தப் பட்ட குடியாட்சி முறையை, குலபாயெ ராஷிதீன்க ளாய அந்த முதல்நான்கு கலீபாக்களும் அறிந்திருந் ததே போல, அவர்களுக்குப் பின்வந்தவர்களும் அறிந் திருப்பார்க ளாயின், அப்பால் ஒரு நூற்றாண்டு வரை முஸ்லிம்களுக் குள்ளே நடைபெற்று வந்த அந்த அக்கிரமமான உள்நாட்டு யுத்தங்களெல்லாம் நடைபெற் றிருக்கவே மாட்டா வென்பது ஒருதலை. குடியாட்சி முறையின் பெருமையை உணர்ந்துகொள்ள முடியாத அக்கால மாக்கள் பற்பலவிதமான ஆக்ஷேபங்களையும், குதர்க்கங்களையும், சண்டை சச்சரவுகளையும் உண்டு பண்ணி, இறுதியிலே பரம்பரைப் பாத்தியதைக் குரித் தாய முடியாட்சி முறைக் குரிய கிலாபத்தையே இஸ் லாத்திற் குரியதென்று நிலைநிற்கச் செய்துவிட்டார்கள். எத்தகைய குடியாட்சி முறையை நிலைபெறுத்தும் பொருட்டு நபிகள் நாயகமும், அவர்களுக்குப் பின்வந்த முதல்நான்கு சீரிய நேரிய கலீபாக்களும் பெரும் பிரயாசை எடுத்துக் கொண்டார்களோ, அத்தகைய குடியாட்சி (ஜனநாயக) முறைக்கு நேர்முரணான முடியாட்சி முறையையே பின்னால் வந்தவர்கள் நிலை நிறுத்திவிட்டார்கள். அந்தோ, பரிதாபம்! பரிதாபம்!!

அலீ (றலி) சரிதை முற்றுப் பெற்றது.

குலபாயே ராஷிதீன்கள் குடியாட்சி முறை முடிந்தது

முற்றும்.

அலீ(றலி)யின் அரிய மொழிகள்

அறிவும் விவேகமும்

1. அறி வென்பது மிக்க மேன்மை வாய்ந்த பிதிரார்ஜிதமா யிருக்கிறது.

2. விவேக மென்பது மூமினுனவரது ஓடிப்போய் விட்ட ஒட்டகமா யிருக்கிறது ; ஆகையால், அஃதொரு நய வஞ்சக னிடத்தே காணப்படினும், நீங்க ளதனைக் கட்டிப் பிணித்தல் வேண்டும்.

3. எவ னொருவனும், தனக்குத் தெரியாத ஒரு விஷ யத்தைக் குறித்து வினவப்பட்டால், தனக்கது தெரியா தென்று ஒத்துக் கொள்ளுவதிலே வெட்கப்பட வேண்டிய தேவையில்லை.

4. எவனொருவனும், தனக்குத் தெரியாத ஒரு விஷயத் தைத் தெரிந்துகொள்வதற்கு வெட்கப்படத் தேவையில்லை.

5. ஒரு செய்தியை நீர் கேட்குங்கால், அதனைக் காப் பாற்றிவைக்க வேண்டு மென்னும் கவனத்துடனே அச் செய்தியை அறிந்துணரக் கடவீர் ; கேட்டு(ப் பிறருக்கு)ச் சொல்ல வேண்டு மென்னுங் கருத்துடனே கேளாதீர். ஏனென்றால், அறிவைப் போதிப்பவர் அனந்தம்பே ருளர் ; ஆயின், அதனைப் பாதுகாத்து வைப்பவர் மிகமிகச் சிலரே.

6. சிந்தனையை நிகர்த்த விவேகம் (வேறு) எதுவுமே யில்லை.

7. அறி வென்பது ஐசுவரியத்தினும் மேற்பட்டதா யிருக்கிறது.

8. அறிவு உங்களைப் பாதுகாக்கிறது ; ஆனல், நீங் களோ, ஐசுவரியத்தைப் பாதுகாக்கின்றீர்கள்.

9. செலவு செய்யச் செய்யச் செல்வம் குறைந்து விடு கிறது ; அறிவென்பதோ, செலவு செய்யச் செய்ய நிறைந்து வருகிறது.

10. அறிவென்பது ஆதாயத்தை எதிர்பார்த்துக் கடன் கொடுக்கப்படலாம்; இவ்வாறு செய்வதால், மனிதன் தன தாயுளின் பயனைச் சம்பாதிக்கிறான்; (என்னெனின்) அறிவின் அழகு அவனது மரணத்துடனே மங்கிப்போய் விடுகிறது.

11. அறிவென்பது ஆட்சிபுரிய வல்லது; ஐசுவரியம் அதனால் ஆளப்பட்டு வருகிறது.

12. ஆஸ்தியெல்லாம் எஞ்சிநிற்க, அவற்றினைத் திரட்டியவரெல்லாரும் சென்றே போய்விட்டனர். ஆயின், (கல்வி) அறிஞர்கள் நிரந்தரமாய் நிலைத்து வாழ்கிறார்கள்.

13. நிச்சயமாயே, இவ்வுடலம் களைத்து விடுவதேபோல இவ்வுள்ளமும் களைப்படைந்து போய்விடுகிறது. ஆதலால், இவற்றினுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்த ஞானத்தையே (களைப்பைத் தீர்க்கும் மாற்றாகச்) சேகரம் செய்து கொள்ளுங்கள்.

14. ஒரு பாத்திரத்துள்ளே ஒரு பொருளைப் போட்டால், அது சிறுகச் சிறுகக் குறுகிக் கொண்டே வரும்; ஆனால், அறிவைப் பெறும் பாத்திரம் — (உள்ளக் கொள் கலம்) அவ்வாறு சுருங்குவதில்லை; அதனுள்ளே அறிவை நிரப்ப நிரப்ப, அது விரிந்துகொண்டே போகும்.

15. எவனையேனும் ஆண்டவன் அவமானப் படுத்த நாடுங்கால், அறிவென்பது அவனை விட்டுத் தடுக்கப் பட்டு விடுகிறது.—(அவன் அறிவிலியாய் விடுகிறான்.)

16. உமக்குத் தெரியாத ஏதொன்றையுங் குறித்து நீர் ஒன்றுஞ் சொல்வது கூடாது; இன்னம், உமக்குத் தெரிந்த ஒன்றைக் குறித்து எல்லாவற்றையுமே கூறிவிடுவதுங் கூடாது.

17. கல்வி கற்றவர்கள் (ஏனையவருக்குக்) கற்பிக்க வேண்டுமென்று ஆண்டவன் அவர்கட்குக் கடமையை ஏற்படுத்தாதமட்டும் அறிவில்லாதவர்கள் அறிவைத் தேட வேண்டுமென்று அவன் அவர்கட்குக் கடமையை ஏற்படுத்தியது கிடையாது.

18. அறிவு இருவகைப்படும்: ஒன்று இயற்கை யறிவு; மற்றொன்று கேள்வியாற் கிடைக்கும் அறிவு; முதலிற் கூறிய அறிவில்லாது பின்னர்க் கூறிய அறிவு பயன்தர மாட்டாது.

19. குர்ஆனில் உங்களுக்கு முன்னே சென்றுள்ள விஷயங் குறித்துள்ள செய்தி இருக்கிறது; உங்களுக்குப் பின்னே வரவேண்டிய விஷயங் குறித்துள்ள செய்தி இருக்கிறது; இது பொழுது நீங்கள் இருந்துவரும் நிலைமைக்கு வேண்டிய நேர்வழிகாட்டியும் இருக்கிறது.

20. அறிவைப் போன்ற மிக்க மேன்மை வாய்ந்துள்ளது (வேறொன்றுமே) இல்லை.

21. அறிவை விட்டுப் பிரிந்து நிற்பது, "உதவாக் கரைப் பேர்வழி" கூறும் சாக்குப் போக்காகும்.

22. இருவித மனிதர்கள் என்றுந் தணியாப் பசிப் பிணிக் குரியவர்களாவர்: ஒருவகையினர் அறிவைத் தேடித் திரிபவர்; மற்றொரு வகையினர் பொருளைத் தேடி யலைபவர்.

23. மேகம் ஊர்ந்து செல்வதே போலக் காலம் கடந்து செல்கிறது; ஆதலால், நல்ல நிமிஷங்களைப் பற்றிப்பிடிக் கக் கடவீர்கள்.

24. எவனுடைய செய்கைகள் அவனுடைய குலமுறை யாரின் கவுரவத்துக்கு ஹானி விளைக்கின்றனவோ, அப்ப டிப் பட்டவன் கவுரவமுள்ள மேலோனென்று கருதப்பட மாட்டான்.

25. அறிவில் மிகவும் இழிவாயது உதட்டின் மீது காணப்படுவதே; அறிவில் மிகவும் மேலாயது (அவரவர்) அவயவ மெல்லாம் நிரம்பிக் காணப்படுவதே.

நல்ல செயல்களும் கெட்ட செயல்களும்

26. பக்தி பூர்வமாய்ச் செய்யப்படும் காரியம் என்றும் குறைவுறுவ தில்லை; ஆண்டவனால் அங்கீகரிக்கப்படுங் காரியம் எவ்வாறு குறைவுபடக் கூடும்?

27. நன்மையான செயல்களைப் போன்ற வர்த்தகப் பண்டம் (வேறெதுவுமே) இல்லை.

28. சந்தேகம் ஏற்படும் சந்தர்ப்பத்திலே ஒருவர் தயங்கி நிற்பதே போன்ற பக்தி (வேறொன்றும்) இல்லை.

29. கடமைகளை நிறைவேற்றுவதே போன்ற வணக்கம் (எதுவுமே) இல்லை.

30 காலத்தை வீணுக்குவது ஒருவகைக் கொலையே யாம். (என்னெனின், காலமே ஆயுளா யிருக்கிறது.)

31. பாபத்துக்குப் பிராயச்சித்தம் (கழிவிரக்கம்) கோருவதைக் காட்டினும் அந்தப் பாபத்தை (அடியுடன்) விட்டுவிடுவது மிகமிக எளிதேயாம்.

32. (எதையுமே) மிகைபடச் செய்தல் பின்னுல் கழி விரக்கத்தால் வருந்துதற்கே இட மளிக்கிறது ; முன் யோசனையுடன் நடப்பதே பத்திரத்துக் குரிய வழியைத் துலக்குகிறது.

33. ஆண்டவனுக்கு மாறுசெய்வதி னின்று அந்தரங் கத்திலே விலகிநிற்கக் கடவீர் ; ஏனென்றுல், சாக்ஷியா யிருப்பவனே நீதிபதியாயிருக்கிறுன்.

34. நற்செய்கை யற்ற வணக்கக்காரன் நாணியற்ற வில்லையுடைய (வேடு)வனேபோ லிருக்கிறுன்.

35. நிச்சயமற்ற இத் தாழுலகம் நிரந்தரமான அம் மேலுலகுக்குச் செல்லும் தங்குமிடமா யிருக்கிறது ; இத் தாழுலகிலே இருவித மனிதர்கள் உளர் : ஒருவகையார், இதில் தமது ஆத்மாவை விற்று விட்டு, அதனுல் அதனை மரிக்கச்செய்தவ ராவார் ; இனியொரு வகையார், தங்கள் ஆத்மாவை விலைக்குவாங்கி விடுதலையளித்தவ ராவார்.

36. நிச்சயமாயே, ஹிருதயங்கள் (கொள்கலப்) பாத் திரங்களாயே இருக்கின்றன ; ஆதலால், மிக மேலான ஹிருதயமே மிகவுநல்ல பாத்திரமா யிருக்கிறது.

37. தங்களுடனே எத்தகைய நற்காரியங்களையும் கொண்டு செல்லாமலும், நெடிய நம்பிக்கையுடனே

பிராயச்சித்தம் கோருவதைத் தாமதப் படுத்தியும் இருந்து கொண்டு, மறுமை வாழ்க்கையில் நற்சுகத்தை நாடுகிறவர் களில் சேர்ந்த ஒருவராக நீர் இராதீர்.

38. மனிதர்கள் இங்கே தங்கள் வாழ்க்கையில் செய் யுங் கார்ரியங்களே அவர்களுடைய மறுமை வாழ்க்கைக் குரிய கட்டமுதா யிருக்கின்றன.

39. (நீர் செய்யும் நன்மைக்கு) ஒருவன் உமக்கு நன்றி செலுத்த வில்லையென்னுங் காரணத்தால் நீர் நன்மை புரி வதினின்று விலகிவிட வேண்டாம்; ஏனெனின், அத்தகைய நற்செயல்களைக் கொண்டு தனக்கு நேரான பயனென்றை யும் பெற்றுக் கொள்ளாத ஒருவன் உமக்கு வந்தனை செய் யக் கூடும்.

40. (நுமது) நம்பிக்கையை இழுத்து விட்டு நீளமாக் கும் ஒருவன் தன்னுடைய நற்செய்கைகளை வீணுக்கி விடுகிறுன். ["ஒல்லுங் கருமம் உடற்றுவார் கேண்மை சொல்லாடார் சோர விடல்" என்பது குறள்.]

41. நம்முடைய முரணுன செயல்களுக்காக நம்மைத் தண்டிப்பதாய் அல்லாஹுத் தஆலா (அவனுக்கே எல்லாத் தூய்மையும்) அச்சுறுத்தா திருப்பினுங் கூட, அவனது அருட்கொடைக்காக நாம் செலுத்தவேண்டிய நன்றிகூறல் அவனுக்கு நாம் மாறு செய்யக் கூடாதென்னுங் கடமையை நம்மீது சுமத்திவிடுகிறது.

42. அவனுடைய அருட்கொடை தனது இறுதி முடி வுக்கு வந்து விடுங்கால், (அவனுக்கு) இலேசான நன்றி செலுத்துவதைக் கொண்டு அவ்விறுதி முடிவை நீங்கள் உங்களை விட்டுத் தறித்துவிடுவது (அடியுடன்) கூடாது.

43. ஒருவன் ஒரு பொருளை நாடினுல், அவன் அதனை முழுமையாய்ப் பெறுகிறுன்; அல்லது அதினின்று ஒரு பகுதியையே அடைகிறுன்.

44. சற்காரியங்களையே புரியக் கடவீர்கள்; அவற்றி னின்று அணுத்துணையைக் கூட அலக்ஷியமா யெண்ணு தீர்கள்.

45. மேன்மகற் குரிய மேலாய செயல்களுள் ஒன்று, (ஏனையவர்பால் இருப்பதாகத்) தனக்குத் தெரிந்துள்ள (குற்றத்)தை மன்னித்து மறந்துவிடுவதா யிருக்கிறது.

46. இஷ்டப்பட்டால் செய்யக்கூடிய ஒரு காரியம் (நபில்), கடமையான காரியத்தை (பர்லை)க் கெடுக்கக்கூடிய முறையிலே நெருங்கி வந்துவிடக் கூடுங்கால், அவசியமே போல் (அந்த நபில்) கருதப்படுவது கூடாது.

47. தீமை யிழைக்கும் ஒருவனை நன்மை செய்யும் ஒருவனுக்குரிய சம்மானத்தைக் கொண்டு கண்டித்துத் திருத்தக் கடவீர். [“ இன்னா செய்தாரை யொறுத்தல் அவர்நாண நன்னயம் செய்து விடல் ” என்பது குறள்.]

48. ஒரு கூட்ட மக்கள் இழைக்கும் (தீய) காரியங்களைக் கண்டு திருப்திகொள்கிறவன், அவர்களுடனே கலந்துள்ள ஒருமனிதனைப் போலவே யிருக்கிறான்; ஆகையால், ஒரு பொய்யான காரியத்தைச் செய்கிறவன்மீது இருவிதப் பாபங்கள் வந்திழிகின்றன: ஒன்று, அப் பொய்யை நம்பி ஒருகாரியத்தைச் செய்யும் பாபமாகும்; இரண்டு, அப் பொய்யைக் கொண்டு பிரீதியடையும் பாபமாகும்.

பேராசையும் அபிலாஷையும்

49. பேராசை யென்னும் போர்வையைப் போர்த்துள்ள ஒருவன் ஏளனமாய வெறுப்புக்கே இலக்காகிறான்.

50. பேராசை யென்பது முடிவற்ற அடிமைத்தனமா யிருக்கிறது.

51. ஒருவன் முட்டிக்கொண்டு கீழே வீழும் இடங்களுள் அனந்தம் பேராசையிலேதான் மறைந்துறைகின்றன; பேராசையை, சினையாயிருப்பதாய்க் கருதப்படும்— ஆயின், உண்மையிலே சினைப்பட்டில்லா— ஓர் ஒட்டகத்துக்கே ஒப்பிட்டுக் காட்டலாம்.

52. பேராசை பிடித்தவன் அவமான மென்னும் விலங்கினுள்ளே அகப்பட் டுழல்கிறான்.

53. நிச்சயமாயே பேராசை யென்பது ஒரு முடிவற்ற (நெடிய) பாட்டையாயும் உதவியற்ற உறுதிப் பாடாயும் இருக்கிறது.

54. அபிலாஷையெல்லாம் அவமானமே யாம்.

55. பேராசையை மேற்கொண் டொழுகுகிறவன் அவமானத்தையே அலங்கரித்துக் கொள்கிறான்.

56. விவேகத்தில் அனந்தம் தங்கள் பலிபீடங்களை அபிலாஷை யென்னும் வாளாயுதத்தின் பளபளப்பின் கீழேயே அமைத்துக் கொண் டிருக்கின்றன.

57. அபிலாஷை மிக்கவர் அவமதிப்பின் சிறையிலும், அவமானத்தின் சிறையிலுமே இருந்துவருகின்றனர்.

58. சங்கடத்துக்கு மேலே பரமசங்கடம் வந் துறுவது நீ அபிலாஷையை விட்டு உன்னை விடுவித்துக் கொள்ளப் போதிய ஜாக்கிரதையை எடுத்துக்கொள்ள வில்லை யென்னும் விஷயத்துக் குரிய அடையாளமாயே யிருக்கிறது.

59. மானிட வர்க்கத்துக்கு உரிய உணவு விதிக்கப்பட் டிருக்குங்கால், அபிலாஷையை எத்துணைக் கெத்துணை இவர்கள் விட்டொழிக்கிறார்களோ, அத்துணைக் கத்துணை நல்லதே யாம்.

தன்னாட்சி

60. தன்பா லுள்ள குறைகளை வெளிக்காட்டுகிறவன் அவமதிப்பையே யாசிக்கிறான்.

61. தன்னடக்க மில்லாது நாவை மிகைக்க விடுகிற வன் தன்னையே இழிவுசெய்து கொள்கிறான்.

பலஹீனம்

62. பலஹீன மென்பது ஒரு துரதிருஷ்டமா யிருக் கிறது.

63. சகோதரர்களைச் சம்பாதிக்கச் சக்தி யற்றவனே மனிதருள் ளெல்லாம் மகா பலஹீன முள்ளவனா யிருக் கிறான் ; ஏற்கெனவே சம்பாதித்துள்ள சகோதரர்களையும்

இழந்து விடுகிறவன் அவனைவிட இன்னம் பலஹீனம் மிக்கவனு யிருக்கிறுன்.

துக்கம்

64. காலத்தை வீணே கடத்தத் துக்கம் பேருதவி புரிகிறது.

தளர்ச்சி

65. தன்னுடைய முயற்சிகளைத் தளர்த்தி விடுகிறவன் தனக்குரிய உரிமைகளையே இழந்து விடுகிறுன்.

பயங்கொள்ளித் தனம்

66. பயங்கொள்ளித் தனம் சிறுகச் சிறுக மனிதனது தைரியத்தை வற்றுலரச் செய்து விடுகிறது.

மடமைத் தனம்

67. சர்வ க்ஷீணத்துக்கும் முக்கிய காரணம் மடமைத் தனமே யாகும்.

68. ஒரு மடயனது மனப்பான்மை அவனது வாயால் வெளிப்படுகின்றது.

69. ஒரு முட்டாளின் உள்ளக்கிடக்கை அவனது அடிநாவிலே உறைகின்றது.

70. ஒரு சர்வ முட்டாளுடனே நீ தோழமை பூணுதே. ஏனென்ருல், அவன் தன் மூடச் செய்கைகளை உன் முன்னே அழகுபடுத்திக் காண்பிக்கிருன்; ஆகவே, அவன் உன்னையும் தன்னைப்போலவே செய்துவிட விழைகிருன்.

71. மடமைத்தனத்தின் ஒரு லக்ஷணம், ஒரு காரியம் நிகழ்வுறுதற் குரிய சூழ்நிலை ஏற்படுதற்கு முன்னரே அவசரப் படுவதா யிருக்கிறது.

72. ஒரு முழுமகனிடத்து மிருதுத் தன்மையைக் காட்டுவது, அவன்மீது பகைமை கொள்ளும் பலரை அபிவிருத்தி யடையச் செய்துவிடுகிறது.

மனிதனுக் குரிய மதிப்பு

73. ஒவ்வொரு மனிதனுடைய விலைமதிப்பும் அவனவனையும் அலங்கரிக்கும் வஸ்துக்களையே சார்ந்து நிற்கிறது.

74. எவ னொருவனுடைய விலைமதிப்பு நன்கு கணிக்கப்படுவ தில்லையோ, அவன் நசித்துப்போய் விடுகிறான்.

வீண் பெருமை

75. மிக மிகப் பொட்டலான நிலம் வீண்பெருமை யாயே யிருக்கிறது.

76. வீணிடம்பத்தினும் வெறிதாய அத்துவானம் வேறெதுவுமே இல்லை.

77. வீண் பெருமை யென்பது விவேகத்தை விருத்தி யடைய வொட்டாது தடுத்துவிடுகிறது.

78. ஒருவன் தன்னைக் குறித்து வீண்பெருமை கொள்வது, அவனது விவேகத்தை அழிந்து மழுங்கச் செய்துவிடும் காரணங்களுள் ஒன்று யிருந்துவருகிறது.

79. நீ உனது பிறப்பின் மேன்மை குறித்துப் பெருமை யடிப்பதை விட்டுவிடு : இன்னம், உனது பெருமையையும் வீண் பெருமையையும் விட்டொழிக்கக் கடவாய். உனது புதை குழியை நீ நினைத்துப் பார் ; அதுதான் நீ (அப்பால்) நுழைந்து செல்லவேண்டிய (இடுங்கிய) வழியா யிருக்கிறது; நீ கொடுப்பது எதுவோ, அதையே பெற்றுக் கொள்வா யென்பதையும், நீ விதைக்கிற மாதிரியே அறுத்துக் கொள்வா யென்பதையும் நீ சதா சர்வகாலமும் தியானித்துக் கொண் டிருக்கக்கடவாய்.

80. ஒருவன் நாச மடைந்துபோக அவனது வீண் பெருமையே போதும் ; சுயநயப் பரித்தியாகமே, ஒருவனுடைய மேன்மையையும், பரநயத்தையும் காண்பிக்கப் போதுமானதா யிருக்கிறது.

81. வீண்பெருமை ஒரு முழுமகனுக் குரிய அடையாளமா யிருக்கிறது ; ஆயின், பணிவென்பதோ, விவேகிக் குரிய இலக்ஷணமா யிருக்கிறது.

புறம் பேசுதல்

82. உன்பால் ஏனையவர் விஷயங்களை எடுத்துச் சொல்கிறவன், நிச்சயமாயே உன்னுடைய விஷயங்களையும்

ஏனையவர்பால் எடுத்துக் கூறிக் கோள்மூட்டுகிறவனாகவே யிருப்பான்; இன்னம், உன்னை ஒருவன் (இன்னவாறு) ஏசினானென்று உன்பால் வந்து (கோள்) கூறுகிறவன், உன்னை அவனே ஏசியவனாகிறான்.

83. இறந்து போய்விட்டவரைக் குறித்து ஒன்றுங் குறைகூற வேண்டாம்; என்னெனின், அவ்வாறு செய்வது ஒரு பாபமே யாகும்.

84. நீ உனக்குத் தெரியாத ஒன்றைக் குறித்துக் குறை கூறாதே; என்னெனின், ஒருகால் நீ அதற் குரிய அநேக சரியான நுணுக்கங்களை அறியா திருக்கலாம்.

85. உனக்குத் தெரியாத ஒன்றை நீ இகழ்ந்து தள்ளாதே; என்னெனின், ஒருகால் நீ அதற் குரிய அநேக உள்வயண நன்மைகளை இதுவரை கேட்டிராம லிருக்கலாம்.

86. நாவென்பது ஒரு மிருகமே; அதனை அவிழ்த்து விட்டால், (ஏனையவர்களை) அது கடிக்கும்.

87. போகவிட்டுப் புறங்கூறுவது பலஹீனர் தொழிலாம்.

88. புறங் கூறுகிறவனுக்கு அடிமை யாகிறவன் ஒரு நண்பனை இழந்துவிடுகிறான்.

அதிக்கிரமம் புரிதல்

89. ஒருவன் (ஒரு) காரியத்தைத் தொடங்குங்கால், அதிக்கிரமத்துடனே ஆரம்பிக்கிறவன் தன் முன்கையையே வெட்டிக் கொள்கிறான்.

90. அதிக்கிரமம் புரிந்தவன்மீது அதிக்கிரமம் புரியப்பட்டவனுக்குத் தருணம்வாய்க்கும் நாளானது, அதிக்கிரமம் புரியப்பட்டவன்மீது அதிக்கிரமம் புரிந்தவன் கொடுமை யிழைத்த நாளைவிட மிகவுங் கொடிதாயே யிருக்கும்.

91. கொடுமை யென்னும் உடைவாளை உருவுகிறவன் அதனைக்கொண்டே கொல்லப்படுகிறான்.

அழுக்காறும் அசூயையும்

92. எந்தமக்களிடத்துமுள்ள நற்குணங்களைக்கண்டு பொருமை கொள்ளாதீர்; அதனை விட்டு, நீரும் ஒரு சற்குண சீலராக ஆய்விடக்கடவீர்; இதனால் நீர் சுவர்க்கத்துள் நுழையலாம்.

93. உங்கள் உடன்பிறந்தார்களை அழுக்காற்றைக் கொண்டு அல்லற் படுத்தாதீர்கள்; அதனை விட்டு, மன்னிப்புடன் கலந்தே பகைமைக் குணத்தைப் பதப்படுத்தக் கடவீர்கள்; ஆகவே, நீங்கள் (பாபத்தை விட்டு) விடுதலையடைவீர்கள்.

94. ஒரு நண்பன்மாட்டு அசூயை கொள்வது (அந்த) நட்பினுக்கே ஒரு நோயாய் வந்து விடுகிறது.

95. பொருமைக் காரர்களின் அஜாக்கிரதையைக் கண்டு, அவர்களுடைய சரீர பந்தோபஸ்தை யுன்னி, நான் அதிசயப்படுகிறேன்.

உண்மைக்குப் பகைமை

96. உண்மைக்குப் பகைமையைக் காட்டும் ஒருவன்—(பொய் பேசுகிறவன்) விநாசத்தையே எதிர்நோக்கி நிற்கிறான்.

அபிப்பிராயத்தில் சர்வாதிகாரம்

97. தன தபிப்பிராயத்தைச் சர்வாதிகார தோரணையில் முற்படுத்தி வைக்கிறவன் அழிவடைந்தே போகிறான்.

திருட்டுத்தனமா யபகரித்தல்

98. ஒரு வீட்டில் திருட்டுத்தனமா யபகரிக்குங் கல்லை வைத்துக் கட்டுவது அதன் அழிவுக்குரிய உத்தரவாதமாயிருக்கிறது.

ஜிஹாத் — மதப்போர்

99. ஒரு நாரிமணி செய்யக்கூடியமதப்போர்—ஜிஹாத் தன் கணவன்மாட்டு நல்லவிதமாய் நடந்துகொள்வதாயேயிருந்துவருகிறது.

உண்ணாட்டுச் சண்டை

100. உண்ணாட்டுப் போரில் ஒரு மூன்றே வயதுள்ள ஒட்டகமேபோ லிருந்துகொள்ளக் கடவீர்கள் ; அதன்பால் ஏறிச் சவாரி செய்யத்தக்க முதுகும் (திமிலும்) இராதே, (காம்பைப் பிடித்துப்) பால் கறக்க மடியும் இராதே, அப்படிப்பட்ட குட்டி யொட்டகம் போலே. (அஃதாவது, உண்ணாட்டுக் கலகத்திலே ஒரு புறமும் சாராது, நடுநிலேயாய் நின்றிடுதல் வேண்டும்.)

சந்தேகங் கோள்ளல்

101. வியபிசாரம், சூது, மதுபானம் போன்ற தீமை நடக்கும் இடங்களேத் துருவிச் செல்லும் மனிதன் சந்தேகிக்கப் படுகிறான்.

102. சந்தேகாஸ்பதமான ஸ்தலங்களில் காணப்படும் மனிதன், தன்னேப்பற்றிச் சந்தேகிப்பவர்கள்மீது குறை கூறுவது கூடாது.

வீண் பேச்சுவாயன்

103. அதிகப் பிரசங்கித் தனமாய்ப் பேசுகிறவன் எண்ணிறந்த பிழைகளே யிழைக்கிறான்.

தன்னடக்கம்

104. எவனெருவனுடைய பிழைகள் மலிந்து விடுகின்றனவோ, அவனுடைய தன்னடக்க மென்பது குறைந்து கொண்டே வருகிறது,

105. எவனெருவனேத் தன்னடக்கமென்பது ஆடையே போல் அடைய வளேந்து கொள்கிறதோ, அவனுடைய குற்றங் குறைகளேப் பொதுமக்கள் காண்பது சாலாது.

முகமலர்ச்சி

106. முகமலர்ச்சி யென்பது நட்பினுக் குரிய (கறிவடகம் போன்ற) தாளிதப் பொருளா யிருக்கிறது.

நல்ல கூட்டரவு

107. நல்ல மனிதர்களுடனே கலந் துறவாடக் கடவீர்கள் ; அவர்களிடையே யிருந்து மரித்து விடுவீர்களேல், அன்னவர்கள் உங்களுக்காக அழுது சலிப்பர் ; நீங்கள் (அவர்கள் நடுவே) உயிருட னிருப்பீர்களேல், அவர்கள் உங்களுக்காகப் பரிந் திரங்குவார்கள்.

பொறுமை

108. பொறுமை யென்பது குற்றங்குறைகளைப் புதைக்கும் கல்லறையா யிருக்கிறது.

109. துக்கத்தையும் துன்பத்தையும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் ; அப்பால் நீங்கள் எப்பொழுதுமே ஆத்ம திருப்தியுடனேயே இருப்பீர்கள்.

110. பொறுமையே தீரமா யிருக்கிறது.

111. தன்னடக்கத்தைப் போலும் பொறுமையைப் போலும் வேறெந்த மதநம்பிக்கையும் இருப்பது கிடையாது.

112. பொறுமை யாளருக்கு வெற்றி யென்பது வந்தே தீரும் ; அதற்கு வேண்டிய காலம் அவர்கள்பால் நெடிதா யிருப்பினும் சரியே.

113. பொறுமை என்பது இருவகைப்படும் : உமக்கு விருப்பமில்லாத ஒன்றைப் பொறுமையுடனே சகித்துக் கொண்டிருப்பது ஒன்று ; உமக்கு விருப்பமுள்ள ஒன்றை இழந்துவிட நேருங்கால், பொறுமையுடனே அதனைச் சகித்திருத்தல் மற்றொன்று.

114. பொறுமையைக் கொண்டே இரவும் பகலும் மாறி மாறி வருகின்றன.

சகிப்புத்தன்மை

115. சகித்திருத்தலும், வேண்டுமென்றே (துணிந்து) செயலாற்றலும், உயரிய நோக்கத்தின் உச்சத்தை எட்டிப் பிடிக்கும் இரட்டைப் பிறவிகளா யிருக்கின்றன.

116. அறிவிலிகள் மாட்டும், மூர்க்கர்கள் மாட்டும் சகிப்புத் தன்மையைக் காட்டுவது, ஒருவருக்குரிய நண்பர்களையும் அனுதாபிகளையும் அதிகப்படுத்தி வைக்கும் சாதனமா யிருக்கிறது.

117. சகிப்புத்தன்மை யென்பது விவேகத்தின் விளைவாகவும், அறிவின் அறுவடை யாகவுமே இருந்துவருதலினால், அந்த அருவருப்புள்ள சகிப்பென்னும் பானத்தைப் பொறுமையுடனே பருகக் கடவீர்கள்.

118. தன்னுடைய இழிய தன்மையாலும் குற்றத்தாலும் உம்மீது ஆத்திரங் கொள்ளும் ஒருவன்மீது உம்முடைய அறிவையும் சகிப்புத் தனத்தையுங் கொண்டே வெற்றிகொள்ளல் வேண்டும்.

119. (உம்முடைய) சாந்தமும் சகிப்புத் தன்மையும் முழுமுட்டாளின் உதடுகளைத் தைத்துவிடுகின்றன.

ஷபாஅத் — பரிந்து மன்றடல்

120. (ஒருவனுக்காகப்) பரிந்து மன்ருடுகிறவன் (என்பவன்) அவனுடைய பாரிச (கர)மாகவே யிருந்துவருகிருன்.

கண்ணியம்

121. ஏனையவர்க்கு ஆகாராதிப் பண்டங்களைச் சுமந்து செல்கிறவ னுடனே கண்ணியமும் பின் தொடர்ந்து வருகிறது.

கோழைத்தனம்

122. கோழைத்தன முள்ளவன் தன்னுடைய திட்டங்களில் ஒருகாலும் வெற்றிபெற மாட்டான்:

அல்லா(ஹ்)வின் உதவி

123. (ஒருவன்) ஏனையவர்க்கு எத்துணை மட்டும் உதவி புரிய முன்வருகிருனே, அத்துணைச் சுமைக்குத் தக்கவாறே (ஆண்டவன்பா லிருந்து) உதவி வந்திறங்குகின்றது.

பாப நிவாரணம்

124. பெரும்பாபங்களி னின்று நிவாரணம் பெறும் மார்க்கங்களில், துன்புறுத்தப் பெற்றவர்கட்கும் துயரக் கடலுள் தாழ்த்தப் பெற்றவர்கட்கும் உதவிபுரிவது (ஒன் ருக) இருக்கிறது.

நம்பிக்கை

125. அதி சீக்கிரத்திலே துயருழந்து போகக் கூடிய ஒருவனை நீ நம்பாதே.

எச்சரிக்கை

126. உனக்கு எச்சரிக்கை விடுப்பவனை உனக்கொரு நற்செய்தி கொண்டுவரும் நண்பனைப்போலவென்று கருதிக் கொள்ளக் கடவாய்.

விருப்பும் வெறுப்பும்

127. ஜனங்களுக்கு முன்பின் தெரியாத ஒரு விஷ யத்தைக் குறித்து ஒருவன் அவர்கள்பால் செய்தி சொல்ல விரைந்தோடுவா னுயின், அவர்கள் தங்களுக்கது விருப்பமா யில்லையென்று கூறிவிடுவார்கள்.

அறிதலும் அறியாமையும்

128. "எனக்குத் தெரியாது," என்னும் வாக்கி யத்தை விட்டொழிப்பவன், தனதுடலிலே அபாயகரமான படுகாயம் பட்டுள்ள இடத்தை இன்னம் அதிகமான அபாயத்துக்கு இலக்காக்கி வைத்தவ னுகிருன்.

129. மனிதர்கள், தங்களுக்குத் தெரியாத ஒன்றன் பகைவர்களாகவே யிருக்கிருர்கள்.

குற்றங் குறைகள்

130. சற்குண சீலர்களின் குற்றங்குறைகளை மறைத்து வைப்பீர்களாக ; ஏனென்ருல், அவர்களுள் எவரும் தடு மாறிக் கீழே உருண்டுவீழ்வது கிடையாது ; ஆனுல், ஆண்

டவனது கரம் அன்னவரைத் தூக்கிப்பிடிக்க அனவரதமும் காத்துநிற்கிறது.

131. தன்னுடைய குற்றங்குறைகளைத் துருவிப்பார்க்கும் ஒருவன் ஏனையவர்பால் காணப்படும் குற்றங்குறைகளைத் துழவிக் கண்டுபிடிக்குங் காரியத்திலே ஈடுபடமாட்டான். [“ஏதிலார் குற்றம்போல் தங்குற்றம் காண்கிற்பின் தீதுண்டோ மன்னு முயிர்க்கு?” என்பது குறள்.]

132. பொதுஜனங்க ளிடத்துக் காணப்படும் குற்றங்குறைகளைக் கண்டு அதிருப்தியடைகிறவன், அப்பால் அவற்றினையே தன்பால் ஏற்படுத்திக் கொள்வானாயின், அன்னவனே ஒரு முழுமூடனா யிருக்கிறான்.

133. தன்பா லுள்ள சொந்தக் குற்றங்குறைகளைக் கண்டு ஜாக்கிரதை யடைகிறவன் ஏனையவர்பால் காணப்படும் குற்றங்குறைகளைத் துருவியாராய்வதில் கவனஞ் செலுத்த மாட்டான்.

மானிடர் நிலை

134. (1) மனிதனுக் குரிய நிலைமை அவனுடைய நோக்கத்தின் அளவுக்குத் தக்கவாறே இருக்கிறது.

(2) இன்னம், அன்னவனது சத்தியம் அவனது மனோதிடத்துக்குத் தக்கவாறே இருக்கிறது.

(3) இன்னம், அன்னவனுடைய தைரியம், இழிவந்த செயல்களில் அவனுக்குள்ள அருவருப்புக்குத் தக்கவாறே இருக்கிறது.

(4) இன்னம், அன்னவனது சக்தி, (பரிசுத்தமானதும் முறிக்கமுடியாததுமாய காரியங்களில் அவனுக்குள்ள அக்கரையான) ஆத்திரத்துக்குத் தக்கவாறே இருக்கிறது.

இவ்வுலகப் பற்று

135. இவ்வுலக நிலையை நீர் கண்டுகொண்ட பின்னரும் இதன்பால் சார்ந்து பற்றுக்கொள்ளல் முட்டாட்டனமே யாம்.

136. மனிதனுக்கு இவ்வுலகு அழகிய வசதியளிக்குங் கால், இஃது இனியொரு மனிதனுக்குரிய அழகனைத்தையும் இவனுக்களித் துதவுகின்றது; ஆயின், இஃது இவனைவிட்டு முகந்திரும்பி விடுங்கால், இத்தரணி இவனுக்கே சொந்தமா யுள்ள அழகுகளையும் கூட அபகரித்துக் கொண்டு விடுகிறது.

உபகாரம் புரிதல்

137. உபகாரம் புரிவதுகொண்டே உம்முடைய சகோதரனைக் கண்டிக்கக் கடவீர்; தீமைக்குப் பதிலாக நன்மையே செய்யக் கடவீர். ["இன்னாசெய் தாரை ஒறுத்தல் அவர்நாண நன்னயம் செய்து விடல்" என்பது குறள்.]

138. ஒரு சிறிதே (இனும்) கொடுக்க வேண்டியதா யிருக்கிற தென்று வெட்கப்படாதீர்; என்னெனின், அடியுடனே இல்லை யென்பது அதனைப் பார்க்கினும் குறைவாகத்தானே யிருக்கும்?

சூழ்நிலை மாறுபடல்

139. சூழ்நிலைகள் மாறுபடுவதிலேதான் மனிதனது சாரத்தின்—(மதிப்பின்) அறிவு(க்குரிய ஆழம்) காணப் படாநின்றது.

தலைமைத்தனம்

140. தலைமைத் தனத்துக் குரிய கருவி நெஞ்சத்தின் விசாலமாயே யிருந்துவருகிறது.

சரீரசுகமும் செல்வமும்

141. தேகசுகம், தனசகாயம் என்னும் இரண்டன் மீதும் சார்ந்துநிற்ப தென்பது ஒரு மனிதனுக் குரிய உறுதியா யில்லை; என்னெனின், சில சமயங்களில் நீர் அவனைச் சரீரசுகத்துடனே காண்கின்றீர்; உடனே திடீரென்று அவன் நோய்வாய்ப்பட்டு விடுகிறான்; இன்னஞ் சில சமயங்களில் அவனை நீர் செல்வச்சீமானாய்க் காண்கின்றீர்; அப்

பால் திடீரென்று அவன் வறுமைப்பிணியுள் சிக்கித் தவிப் பதைப் பார்க்கின்றீர்.

142. ஓரோர் ஐசுவரிய வானுக்கும் இரு பங்காளி கள் உண்டு: ஒன்று, வாரிஸ்தார்; இரண்டு, காலத்தின் மாறுபாடு.

143. மிகவும் விலையுயர்ந்த ஐசுவரியம் ஆசைகளை விட்டொழிப்பதே யாகும்.

நீதியும் அடக்கமும்

144. நீதியான நடக்கையைக் கொண்டு தீயநடக்கை கள் அடக்கியொடுக்கப் படுகின்றன; அடக்கமான நடக்கை யைக் கொண்டு உதாரகுணம் பூர்த்தியடைந்து விடுகிறது.

பொறுத்துக் கொள்ளல்

145. நீங்கள் (போதுமென்று) பொறுத்துக் கொள் ளுதல், துயரத்தை வருத்தக்கூடிய ஏராளத்தைப் பார்க் கினும் மிகமிக விலையத்தக்கதா யிருக்கிறது.

நயவஞ்சகம்

146. தனது கண்ணியத்தில் கவனஞ் செலுத்துகிற ஒருவன் நயவஞ்சக (முனபிக்) தனத்தை விட்டொழித்தல் வேண்டும்.

147. ஏழையைப் போலே காட்டிக்கொள்ளும் ஒரு (செல்)வன் எப்பொழுதுமே ஏழையாகவே யிருக்கிறான்.

148. ஆண்டவனுக்கு அதிருப்தியை யுண்டுபண்ணு வதைக் கொண்டு அடியவருடைய திருப்தியை யடையநாடு கிறவன் ஒரு மாபெரும் பாபியா யிருக்கிறான்.

149. ஒருவன் வெளித்தோற்றத்தில் மட்டும் பக்திமா னாகவும் ஈமானுள்ளவனாகவும் நடிப்பது மிகவும் ஆக்ஷேபிக் கத்தக்க தொன்றாம்.

150. ஒருவன் மற்றவர்களைத் தீச்செயல்களி னிமித் தம் ஏசுவதும், அவர்களை அக்கொடுஞ் செயல்களை விட்டுத் தடுத்து வைப்பதும், ஆனால், அமயம் வாய்க்குந் தோறும்

அந்தரங்கத்திலே அச் செயல்களைத் தானே புரிவதும் மிகவும் வெறுக்கத்தக்க வேலையாகும்.

போதுமேன்ற மனம்

151. (எப்பொழுதும்) மத்திப மார்க்கத்தைக் கடைப்பிடிப்பவன் ஒருபொழுதுமே ஏழையாய்விட மாட்டான்.

152. தன்னுடைய ரக்ஷகன் அளித்த அருட்கொடையைக் கொண்டு திருப்தியடைகிற ஒருவன் ஒருபொழுதும் தனக்கேற்படும் நஷ்டத்தைக் கண்டு வருந்துவ தில்லை.

153. உயிர்வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய ஒரு சிறு உண்டியுடனே திருப்தியடைவதைக் காட்டினும் வேறெந்தச் செல்வமும் அதிகமாகப் பசிப்பிணியைப் போக்கடிப்ப தில்லை.

154. போதுமென்னும் உளத்திருப்தி ஒருபொழுதும் வற்ருத செல்வச் சுரங்கமா யிருக்கிறது. [“போதுமென்னும் மனமே பொன்செய்யும் மருந்து” என்பது நங் தமிழ் நாட்டுப் பழமொழி.]

155. போது மென்னும் மனவமைதி, ஒருகாலத்தும் மழுங்கிப் போகாத வாளாயுதமா யிருக்கிறது.

156. (ஒருவன் கூறும்) ஒரு சாக்குப் போக்கைக் கேட்டுத் திருப்தி யுறுவது, அதனைச் சோதித்து உண்மையறிய முயல்வதைப் பார்க்கினும் அதிக கவுரவம் வாய்ந்ததா யிருக்கிறது.

நட்பும் பகைமையும்

157. ஏ என் மைந்த! முழுமூடன் நேசத்தை விட்டு அதிஜாக்கிரதையா யிருந்துகொள்; அவன் உனக்கு நன்மை செய்யவே நாடுகிருன்; ஆனல், (உண்மையில்) தீமையையே உனக்கு விளைக்கிருன்.

158. ஏ என் மைந்த! உலோபியின் நேசத்தைவிட்டு அதிஜாக்கிரதையா யிருந்துகொள்; ஏனெனின், அவன் உனக்கு அவசியமாய்த் தேவைப்படும் வஸ்துவை உன்னை விட்டுப் பறித்துக்கொள்வான்.

159. ஏ என் மைந்த! அயோக்கிய சிகாமணியின் சினேகத்தை விட்டு, சர்வஜாக்கிரதையா யிருந்துகொள்; என்னெனின், அன்னவன் உன்னை நிச்சயமாயே ஓர் அற்பப் பண்டத்துக்காக விற்றுவிடுவான்.

160. ஏ என் நண்பா! நீ பொய்யனை விட்டு, சர்வ ஜாக்கிரதையா யிருந்துகொள்! என்னெனின், நெடுந் தொலைவி லிருப்பதை உனதருகினில் கொண்டுவந்தும், உன தருகி லிருப்பதை நெடுந்தொலைவில் கொண்டுசென்றும் காண்பிக்கும் கானல்நீரை நிகர்த்து நிற்கிறான்.

161. உங்கள் நண்பர்கள் மூவகைப் படுவார்கள்; உங்கள் பகைவர்களும் மூவகைப் படுவார்கள் :—

உங்கள் நண்பர்கள் : உங்கள் நண்பர், உங்கள் நண் பரின் நண்பர், உங்கள் பகைவரின் பகைவர்.

உங்கள் பகைவர்கள் : உங்கள் பகைவர், உங்கள் நண் பரின் பகைவர், உங்கள் பகைவரின் நண்பர்.

162. தந்தையரின் நட்பு மைந்தருக்கு உறவு முறை யாய்விடுகிறது.

163. நட்பினால் ஏற்படும் உறவு, உறவினால் ஏற்படும் நட்பைவிட அதிகம் விரும்பத்தக்கதா யிருக்கிறது.

164. உங்கள் நண்பரை மிதமாகவே நேசிக்கக் கட வீர்கள், ஏனென்றால், இனியொருநாள் அவர் உம்முடைய பகைவராய் மாறிவிடுதல் கூடும்; மேலும், உங்கள் பகை வரை மிதமாகவே வெறுக்கக் கடவீர்கள்; ஏனென்றால், இனியொரு நாள் அவர் உம்முடைய நண்பராய் மாறி விடுதல் கூடும்.

165. நட்பென்பது (பிறவியா லல்லாமல் பூவுலகிலே) சம்பாதிக்கப்படும் உறவுமுறையா யிருக்கிறது.

166. நண்பர்களை இழப்பது ஓர் அன்னியனேபோ லாய்விடும் தன்மையா யிருக்கிறது.

167. நெருங்கிய உறவினரால் கைவிடப்படும் ஒருவன் தூரபந்துக்களையே அப்பால் துருவ நாடுகிறான்.

168. மனிதர்களின் ஹிருதயங்கள் வன விலங்கு களேபோ லிருக்கின்றன ; ஒருவன் அவற்றினை வசப்படுத்த முயல்வானாயின், அவை அவன்பால் அண்மிவரும்.

பக்தி

169. பக்தியினும் சிறந்தது வேறெதுவு மில்லை.
170. பக்தியென்பது ஒரு போர்க்கவசமே யாம்.

மன்னிப்பு

171. மனிதர்களுள்ளே மகா மன்னிப்புக் குரியவன், அவர்க ளுள்ளே மிகப்பெரிய தண்டனைக் குரியவனே யாவான்.

172. உம்முடைய பகைவன்மீது உமக்கு மிகைக்கும் சக்தி வந்துவிடுங்கால், அவன்மீது உமக்குத் திராணி வந்த தற்காக ஆண்டவனுக்கு வந்தனை செலுத்து முகத்தான் அவனுக்கு— அப்பகைவனுக்கு— மன்னிப்பை யளித்திடக் கடவீர்.

சற்குணமும் நற்பழக்கமும்

173. சற்குணத்திற்கு நிகரான அழகிய தோழன் எவனுமே யில்லை.

174. வெவ்வேறுவித அழகிய வர்ணப் பட்டிகளைக் கொண்டு நெய்யப் பெற்றுள்ள போர்வைகளேபோ லிருக் கின்றன சற்குண சத்தொழுக்கங்கள்.

175. சற்குணங்களை நிகர்த்த பிதிரார்ஜிதம் என்பது (வேறெதுவுமே) இல்லை.

176. ஏ ஜனங்களே! உங்களைப் பழக்கிக் கொள்ளும் வேலையை நீங்களே மேற்கொள்ளக் கடவீர்கள். மக்கள் தங்கள் (தீய) பழக்கவழக்கங்களிலே மூழ்கிப் போய் விடாத வாறு பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

177. மேலான குணநலங்களைப் பொறுக்கி யெடுப் பதே சற்குணத்தின் பேரழகா யிருக்கிறது.

178. நல்ல குணங்களைப் போன்ற பிதிரார்ஜித சொத்து எதுவுமே யில்லை.

மனிதருக்கு அவரில்லாத பொழுது செய்யும் நன்மை

179. மனிதர்கட்கு அவரில்லாத காலத்திலே நன்மை செய்யுங்கள் ; ஆகவே, அவர்களும் நீங்களில்லாத பொழுது உங்களுக்கு நன்மை செய்வார்கள்.

மிருதுத் தன்மை

180. ஒருவர் மிருதுத்தன்மையுடன் ஒழுகிவருவதன் முதற்பரிசு, நடைமுறையில் மூடர்களுக்கு விரோதமாய்ப் பொதுமக்கள் அவருக்கு உதவி புரிகிறவர்களாய் விடுகிறார்கள் என்பதாயே இருக்கிறது.

181. பந்துத்துவத்தி லெல்லாம் மிகவு நெருங்கிய உறவுமுறை மிருதுத்தன்மையா யிருக்கிறது.

182. மிருதுத்தன்மை ஒரு சற்குணமாயிருக்கிறது ; முன்னெச்சரிக்கையா யிருப்பது ஒரு நல்லதிருஷ்டமா யிருக்கிறது. எந்த ஒரு காரியத்திலும் நீ எச்சரிக்கையா யிருக்கக் கடவாய் ; அவ்வாறாயின், நீ உன் திட்டத்தில் வெற்றி பெற்றுக்கொள்வாய்.

183. மாந்தருக்கு வேண்டுவது சாந்தகுணத்தின் மிருதுத் தன்மையே யாகும் ; ஆனாலும், பலஹீன மென்று கருதப்படக் கூடிய முறையிலே அத்துணை யதிகமான மிருதுத் தன்மையைக் காண்பிப்பது கூடாது. மனிதனுக்கு வன்கண்மையும் ஒருசிறிது வேண்டப்படுகிறது ; ஆயின், அவனொரு முரடனென்று கருதப்படத்தக்க முறையிலே அத்துணை யதிகமான வன்கண்மையை வெளிக்காட்டுவது கூடாது.

184. மெய்யான நெறியிலே மிருதுத்தன்மையை மேற்கொள்ளாதவன் ஒருகாலும் உண்மையிலே மிருதுத்

தன்மை வாய்ந்தவனுவது முடியாது ; இவ்வாறே பாடுபட்டு மெய்யறிவைத் தேடிக் கொள்ளாதவன் ஒருகாலும் உண்மைக்கல்வி கற்றவனுய் விடுதல் சாலாது.

பற்றற் றிருத்தல்

185. பற்றற்றிருத்தலே எல்லாச் சற்குணங்களுக்கும் சிகரமா யிருக்கிறது.

186. இவ்வுலகினை விட்டு ஒதுங்கியிருக்கக் கடவாய் ; ஏனென்ருல், இஃது உயிர்வாழ்க்கைக் குரியதா யில்லாது, சாக்காட்டிற்கே சொந்தமா யிருக்கிறது ; இதன் பரிசுத்தம் அபரிசுத்தத்துடனே கலந்து கெட்டுப்போய்க் கிடக்கிறது ; இன்னம், இங்குள்ள சுகபோகம் விநாசத்துக்கே வழி கோலுவதா யிருக்கிறது.

187. உனக்கு அத்தியாவசியமாய்த் தேவைப்படுவதைத் தவிர ஏனைப்பொருள்களை விட்டுத் தவிர்ந்துகொள்ளக் கடவாய் என்பதொன்றே உனக்கு எச்சரிக்கையா யிருக்கப் போதும்.

188. பற்றற் றிருப்பதே (போதிய) செல்வமா யிருக்கிறது.

தருமம்

189. உனக்கொரு பொருள் தேவைப்படுங்கால், தர்மத்தைக் கொண்டு நீ ஆண்டவனுடனே வர்த்தகம் செய்யக் கடவாய்.

190. ஆண்டவனருளும் கொடைகளுக்குத் தர்மத்தைக்கொண்டே நீ தாராள நன்றிசெலுத்தக் கடவாய்.

191. தர்மம் ஒரு நிச்சயமாய பயன்தரும் அருமருந்தா யிருக்கிறது.

192. தர்மம் வறுமையிற் செம்மையை அழகுறச் செய்கிறது ; மேலும், நன்றி செலுத்துவது செல்வத்திற்குச் சிறப்புச்செய்வதா யிருக்கிறது.

அதிக்கிரமித்தல்

193. மறுவுலகவாழ்க்கைக்குச் சித்தஞ் செய்யப்படும் தோட்கோப்பி* லெல்லாம் மிகமிகத் தாழ்ந்தது பொது ஜனங்கள்மீது அதிக்கிரமித்து நடப்பதா யிருக்கிறது.

சபைகூடிப் பரியாலோசனை புரிதல்

194. பல மனிதர்களையும் கலந்தாலோசிக்கும் ஒருவன் அம் மனிதர்களின் ஞானங்களினின்று பங்கு பெற்றவனாய் விடுகிறான்.

195. உங்களுக்கு நல்ல புத்தியைப் புகட்டும் பணம் ஒருபொழுதும் இழக்கப்பட்டுப் போவதில்லை.

196. கலந் தாலோசிப்பதைப் போன்ற உதவியாளன் (ஒருவனுமே) இல்லை.

ஞானமும் அஞ்ஞானமும்

197. ஞானத்தை நிகர்த்த திரவியம் (வேறெதுவுமே) இல்லை.

198. ஞானத்தைப் பார்க்கினும் அதிக வருவாயைத் தரவல்ல ஐசுவரியம் (வேறொன்றும்) இல்லை.

199. தன் கடமையில் வழுவியோ, அல்லது உரிய எல்லைகளைத் தாண்டியோ செல்லுவதைப் பார்க்கினும் அறிவீனம் (அப்பா லொன்றுமே) இல்லை.

200. அறிவீனத்தைப் போன்ற அஷ்ட தரித்திரம் (எதுவுமே) இல்லை.

மர்மங்கள்

201. தன் மர்மங்களை மறைத்துவைத்துக் கொள்ளும் ஒருவனுக்கு அவனது யோகக்ஷேமம் அவனுடைய கையிலே இருக்கிறது.

202. ஒரு ஞானியின் உள்ளம் அவனுடைய மர்மங்களின் கொள்கலமா யிருக்கிறது.

---

*தோட்கோப்பு - தோஷா - கட்டமுது.

உதார குணம்

203. உதாரகுணம் இரக்கத்தினும் மேற்பட்ட பக்ஷமுடையதா யிருக்கிறது; இன்னம், வெகுமானங்களை வழங்குவதால் அந்தஸ்தில் உயர்வுண்டாகிறது.

மௌனமும் பேச்சும்

204. மனிதன் அவனது நாவின்கீழே மறைந்துறைகிருன்.

205. மூளையின் பலம் பூர்த்தியடைந்து விடுங்கால், வார்த்தையாடல் குறைந்து போய்விடுகிறது.

206. அளவிறந்த மௌனம் (அன்னியர்க்கு) அச்சத்தை யுண்டுபண்ணிவிடுகிறது.

207. ஜனங்க ளிடத்தே பேசிப்பார்; அவர்களை நீ நன்கறிந்து கொள்வாய்; நிச்சயமாயே மானிடன் அவனுடைய நாவின்கீழே மறைந்துறைகிருன்.

208. ஞானியின் நாவானது அவனது ஹிருதயத்துக்குப் பின்னே இருக்கிறது.

209. பேச்சென்பது, அதனை நீ வெளியிட்டுப் பேசாதவரை, (உன்) விலங்கிலே சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறது; அதனை நீ ஒரு முறை வெளியிட்டுப் பேசி விடுவையாயின், நீ அதன் விலங்கிலே சிக்கிவிடுகின்ருய். ஆதலால், நீ உன்னுடைய பொன்னையும் வெள்ளியையும் சேமித்து வைப்பதேபோல் உன் நாவையும் சேமித்து வைக்கக் கடவாய்; என்னெனின், எத்தனையோ வசனங்கள் அருட்கொடையைப் பிடுங்கி, (அதற்கு மாருகச்) சிக்ஷையைக் கொண்டுவந்து கொடுத்திருக்கின்றன.

210. ஒருவனுடைய நாவிலிருந்தும் அவனுடைய வதனத்தின் பாரிசத்திலிருந்தும் நழுவி விழும் வசனங்களால் வெளியாய்வீடும் விஷயத்தை அன்னவனுல் மறைத்துக்கொள்வ தென்பது அசாத்தியமேயாம்.

ஆண்டவனுக்கு வழிபடல்

211. உமக்குக் கடமையாக்கப்பட் டுள்ளவற்றிலெல்லாம் மிகவும் இழிவா யுள்ளது, நீர் ஆண்டவனுக்கு மாறு செய்து கொண்டே, அவனுடைய அருட்கொடைகளை வேண்டிப் பிரார்த்தனை புரிவதா யிருக்கிறது.

212. எந்த ஒரு படைப்பினத்தின் முன்னும் சிரங் குனிந்து வழிபடல் அந்தப் படைக்குங் கர்த்தாவுக்கே மாறு செய்வதா யிருக்கிறது.

சன்மார்க்கத்துக்கு நேர்வழி

213. அனுபவத்தால் வந்தடையும் பந்தோபஸ்து (ஞானம்) ஒருவனை ஆண்டவன் நேரான சன்மார்க்கத்திலே திருப்பிவிட்டதனால் ஏற்பட்டுள்ள விளைவா யிருக்கிறது.

214. ஆண்டவன் (அடியானை) நேரிய பாதையிலே சீராய் நடத்துவதைப் போன்ற தலைவன் (வேறெவனுமே) இல்லை.

பெருநபியும் திருக்குர்ஆனும்

215. உங்கள் நபி உங்கள் (மானிட இனத்தின்) ஞானத்தின் பிரதிபிம்பமா யிருக்கின்றார்; மேலும், உங்கள் வேதமோ, உங்களைக் குறித்துப் பேசக்கூடிய ஓர் உயர்தர வாக்குவன்மையுள்ள திருமறையா யிருக்கிறது.

மெய்யும் பொய்யுமாய எண்ணங்கள்

216. ஒருவன் உன்னைக் குறித்து நல்லெண்ணம் கொள்வா னுயின், அவன் நினைத்தது சரிதான்.

217. நம்பிக்கைக் குரிய ஒருவனைக் குறித்துச் சந்தேக எண்ணங் கொள்வது முழுவதும் அநீதியே யாகும்.

நியதி

218. சரியான நியதி யென்பது பரஸ்பர விசுவாசத்தையே அபிவிருத்தி யடையச் செய்கிறது.

யாசகம்

219. தனக்கொரு பொருள் தேவை (யென்று கேட்கும் யாசக புத்தி)யை வெளிக்காட்டுகிறவன் தனக்குக் கிடைக்கும் அவமானத்தைப் பெற்றே திருப்தியடைதல் வேண்டும்.

220. ஒரு தொழில் செய்து பிழைப்பது இழுக்கென்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள்; ஆனால், நான் அவர்களுக்குச் சொல்லுகிறேன், யாசகம் புரிவதிலேதான் இழுக்கு (இலஜ்ஜை) இருக்கிறதென்று.

221. எண்ணிறந்த விண்ணப்பங்களைச் செய்துகொள்கிறவன் தனக்குரிய கண்ணியத்தை இழந்துவிடுகிறான்.

222. (யாசக எண்ணத்தால்) விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்வதை விலக்கிக் கொள்கிறவன் தனது கண்ணியத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளுகிறான்.

கோபத்தையடக்கு

223. ஒரு கிண்ணம் (ஒரு மிடறு) ஷர்பத்தைப் பருகுவதேபோல் (உனது) கோபத்தை விழுங்கிவிடு; இதனால் விளையும் முடிபு யாதெனின்: இதைவிட அதிகம் இளைப்பாற்றும் வேறொரு பானத்தை நான் எப்பொழுதுமே கண்டது கிடையாது.

224. உன்னைக் குறித்துக் குறைகூறும், அல்லது உன்னை ஏசும் மக்கள்மீது நீ கோபங் கொள்ளாதே; ஏனென்றால், அவர்கள் சொல்வது மெய்யேயாயின், அஃதுனது குற்றமே யாம்; அதனிமித்தம் நீ இத்தரணியில் தண்டிக்கப்படுகிறாய் (என்று கருதி, அதற்காக நீ ஆண்டவனுக்கு நன்றி கூறக்கடவாய்.)

நன்மையும் தின்மையும்

225. தின்மையென்பது கெட்ட நடக்கைக் குரிய எல்லாக் குற்றங் குறைகளையும் ஒன்று திரட்டிக் கொள்ளுகிறது.

226. பாபப் படுகுழியுள்ளே தன்னை வீழ்த்திக்கொள்ளும் ஒருவன் வெற்றிபெற்றவனுகான்; பாபச் சேற்றிலே பாதாளம் சேர்கிறவன் முழுத் தோல்வியும் பெற்றவனுகிருன்.

227. உன்னுடைய உள்ளத்தினுள்ளே யுள்ள பாபத்தை முதலில் வேர் கல்லியெறிந்த பிறகே இனியொருவனுடைய உள்ளத்தினுள்ளே யுள்ள தீமையைப் பிடுங்கியெறிய நீ முயலக் கடவாய்.

ஆராயாது துரிதப்படல்

228. ஆராயாது அவசரப்படுதல் ஒருவகைப் பைத்தியமாயிருக்கிறது; ஏனெனின், இத்தகைய மனிதன் நிச்சயமாயே பச்சாத்தாபப் படுவான்; அவன் அவ்வாறு பச்சாத்தாபப் படாவிடின், அவனது பைத்திய நிலைமை உறுதிப்பட்டுவிடுகிறது.

வீணெண்ணம்

229. வீணை (மனோராஜ்ய) எண்ணங்கள் நிதானித்துப் பார்க்கும் நேத்திரங்களைக் குருடாக்கி விடுகின்றன.

அவா — ஆசை

230. அவா வென்பது துக்கத்தை விளைக்கும் திறவுகோலாகவும், உழைப்பைப் போக்கும் வாகனமாகவும் இருந்துவருகிறது.

231. நிச்சயமாயே, ஹிருதயங்கள்மீது ஆசையென்பது ஊசலாடிக் கொண்டிருக்கிறது; தமக்கு வேண்டிய அவாவின் பக்கலே சாய்ந்து நிற்கிறது. ஆகையால், அவற்றினை அவற்றிற்குரிய அவாவின் பாரிசத்தின் பக்கலே அண்மக் கடவீர்கள்; என்னெனின், ஹிருதய மென்பது,

தனக்கு விழைவில்லாத ஒன்றைக்காண நேருங்கால், கண் குருடாய்விடுகிறது.

அதிருஷ்டமும் துரதிருஷ்டமும்

232. ஒருவன் தனக்கு நேர்ந்துவிட்ட துரதிருஷ்டங் குறித்துக் குறைகூறத் துணிவானாயின், அவனது செயல் தன்னுடைய சிருஷ்டி கர்த்தாவின் மீதே குறை கூறுவதாயிருக்கிறது.

233. அதிருஷ்டமென்பது, தன்னைத் தேடித்திரியாத ஒருவனிடத்தே (வலிய) வந்து சேர்கிறது.

234. துரதிருஷ்டம் என்பதைச் சகித்துக் கொண்டிருக்கும் ஒருவன் (சிறப்புற்று) விருத்தியடைகிறான்.

பொதுவான விஷயங்கள்

235. மேன்மகன் பசித்திருக்குங்கால் எவ்வாறு சீறுகிறானென்பதைக் கண்டு ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்; மேலும், கீழ்மகன் விலாப் புடைக்கத் தின்றுவிடுங்கால் எவ்வாறு சீறுகிறானென்பதைக் கண்டு ஜாக்கிரதையாயிருங்கள்.

236. அநேக வசனங்கள் ஈட்டியால் துளைப்பதைக் காட்டினும் மிகக் கடுமையாய்த் துளைப்பதுண்டு.

237. நீர்ச்சுழலில் குதிக்கிறவன் மூழ்கியே மாள்கிறான்.

238. மக்கள் நன்மை செய்ய நாடுவானை வேண்டித் தங்கள் மதத்தினின்று ஏதொன்றையும் விட்டுவிடுவதில்லை; ஆனால், ஆண்டவன் அதைவிட அதிக ஆபத்தை விளைக்கத் தக்கதைத் திறந்துவிட்டு விடுகிறான்.

[மனிதர்கள் நன்மை செய்யும் நாட்டத்தினால் மதக் கடமையைக் கைவிடமாட்டார்கள்; ஆனால், ஆண்டவன் நாடினால், அம்மனிதர்களைத் தங்கள் மதக் கடமைகளைக்

கைவிடுவதைக் காட்டினும் அதிக ஆபத்தைத் தரத்தக்க தொன்றைக் கொண்டு சோதிக்கலாம்.]

239. கேட்பதற்கு லாயிக்கில்லாத ஒருவனிடத்தே ஒரு தேவையை வேண்டிநிற்பதைவிட அத்தேவையை வேண்டாமென்று விட்டுவிடுவதே சாலச் சிறந்ததா யிருக்கிறது.

240. பூலோகத்து ஜனங்கள் நக்ஷத்திரங்களைப் போலே யிருக்கிறார்கள்; இவர்கள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கும் பொழுதே தூக்கிக்கொண்டு போகப்பட்டுவிடுகிறார்கள்.

நீர் உமக்குள்ளே அமுக்கியமுத்தி வைத்திருக்க முடியாத உமது சொந்த அந்தரங்கச் செய்தியை இனியொருவனிடம் அவிழ்த்துக் கொட்டி விளக்கிக் காட்டிவிட்டு, "இதை நீ வேறெவரிடத்தும் வெளியிட்டுச் சொல்லிவிடாதே; வெகுரகசியம்!" என்றுகூறி வேண்டிக்கொள்கின்றீரே; இது புத்திசாலித்தனந்தானா? — ஒரு பெரியார்.

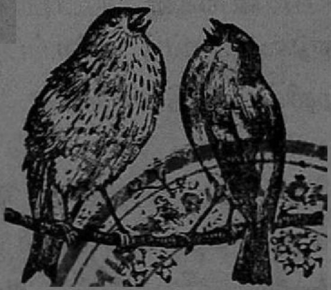

ஷாஜஹான் புக் டெப்போ

நபிகள் நாயக மான்மியம்

(முதற் பாகம்)

29 அதிகாரங்கள் ; ஹி. 6ஆவது ஆண்டு அஹ்ஜாப் யுத்தம் முடிய

இப்பாருலகின் கீர்த்தி மிக்க ஜயதிலகமாய் விளங்கும் எம்பிரான் முஹம்மத் நபி (சல் அம்) அவர்களின் மெய்யான, ஆதார பூர்வமான அபூர்வ சரித்திரம். நாம் முன்னம் வெளியிட்ட முதல் பதிப்பைவிட இதில் 9 அதிகாரங்கள் கூடுதலாகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. கிரவுன் 1×4 அளவில் ("தாருல் இஸ்லாம்" பத்திரிகை அளவில்) 600 பக்கங்கள் கொண்டது. மிக அழகிய பைண்டு செய்யப்பட்டு மூவர்ண ஆர்ட்ஜாக்கெட் போர்த்தப் பட்டது.

இவ் வபூர்வ இலக்கிய சரித்திர ஆராய்ச்சி நூல் ஒவ்வொரு நூல் நிலயத்திலும், மத்ரஸாவிலும், கல்லூரியிலும், பொதுமக்கள் நற்பயனடைவதற்கு அத்தியாவசியமாய் இருக்க வேண்டிய அரும்பெரும் பொக்கிஷமாகும். விலை ரூ. 12. தபாற் பாக்கிங் செலவு ரூ. 1—6—0.

"ஜவாஹிருல் புர்க்கான்" அம்மயத் ஜுஜு

குர்ஆன் ஷரீப் 30-ஆம் பாகத்தின் தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும் அதன் விரிவான வியாக்யானமும் ஒருங்கே கூடியன. 201 பக்கங் கொண்டதாய்த் தலைப்பில் குர்ஆன் அரப் ஆயத் மிகப் பெரிதாய்ப் போடப்பட்டு, அதன்கீழ் அதன்சரியான செந்தமிழ் மொழிபெயர்ப்பும், பிறகு விரிவான அருந்தமிழ் வியாக்யானமும் (தப்ஸீர்) அச்சிடப்பட்டு, கெட்டியான காலிகோ பைண்டும் செய்யப்பட்டது. விலை ரூ. 2—8—0. தபால் செலவு அணு 12.

ஈமான் (இஸ்லாத்தின் மூலக் கொள்கைகள்)

இவ்வழகிய நூல் இஸ்லாம் மார்க்கத்தின் ஈமான் சம்பந்தமான மூலக் கொள்கைகளாகிய எழு அம்சங்களைப்பற்றி விரிவாகவும், விளக்கமாகவும், புத்திக்கும் யுக்திக்கும் பொருந்தும் வண்ணமாகவும் இனிய தமிழில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இஸ்லாத்தில் ஈமான் கொள்ளவேண்டிய விஷய விளக்கமும் அதன் துஆவும் அனுபந்தமும் உடன் காணப்படும். 5-ஆம் பதிப்பு, திக் வெள்ளைக் காகிதம் - விலை அணு 12. தபாற்செலவு அணு 3.

460, திருவல்லிக்கேணி ஹைரோட், சென்னை-5

அல்ஹம்துதப்ஸீர் - பாத்திஹாசூரா விரிவுரை

அல்ஹம்து சூராவுக்குத் தப்ஸிர். "அல்ஹம்து சூரா" குர்ஆன் ஷரீபின் தோற்றுவாயே யாயினும், இதுவே அவ்வேதத்தின் முழுக் கருத்தின் சுருக்கமாக (உம்முல் குர்ஆனுக) இருக்கிறது. எனவே, இந்த அல்ஹம்தின் முழுக் கருத்தையும் அறிந்தால், குர்ஆன் ஷரீபின் பூரா தாத்பரியத்தையும் உணர்ந்ததுபோலாகும். ஆகையால், குர்ஆனின் கருத்தை யுணருமுன்னே அல்ஹம்தின் ஆழிய கருத்தினை அறிந்துணருதல் அவசியமேயாம். இன்னம், இச்சிறு நூலில் பல்வேறு மதங்களுக்கும் தக்க மறுப்புக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. தெளிவான உரை. விலை ரூ. 1.

இஸ்லாமிய ஞானபோதம்

(அஞ்ஞானத்தைப் போக்கவல்லது சுஞ்ஞானத்தைத் தரவல்லது)

[மதங்களின் மாபெரும் மகாநாட்டில்
முதற்பரிசு பெற்ற புத்தகம்]

மேனுடுகளில் இஸ்லாத்தின் போதனைகள் தீவிரமாய்ப் பாவுவதற்கு இப்புத்தகத்தின் ஆங்கில நூலிலுள்ள விஷய ஞானங்களே உதவியளித்திருக்கின்றன வென்பதில் சிறிதும் ஐயமில்லை. இந்நூலின்கண்ணே இஸ்லாத்தின் பல்வேறு உண்மைத் தத்துவச் சிறப்புக்கள் தூய்மையாக விளக்கப்பட் டிருப்பதுடன், சிருஷ்டி கர்த்தர் ஒருவன் இருக்கிருனென்று இதில் மெய்யாக ருஜூப்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் மேற்கோள்கள் குர்ஆனிலிருந்தே எடுத்தாளப்பட் டிருக்கின்றன. ஆஸ்திகரா யிருப்பவருக்கும், கடவுளே இல்லை யென்று கூறிக்கொண்டு நாஸ்திகராய்த் திரிபவருக்கும், ஒவ்வொரு முஸ்லிம் ஹிந்து கிறிஸ்தவருக்கும் இந்நூல் பகுத்தறிவுக்கொத்த நன்னூலாகும். விலை ரூ. 4. தபாற்செலவு அணு 10.

மஹான் முஹம்மத் நபி (சல்) இரண்டாம் பதிப்பு

(நபிகள் நாயகத்தின் சரித்திரச் சுருக்கம்)

நபிகள் நாயகம் முஹம்மத் நபி (சல்அம்) அவர்களின் (சரித்திர) சம்பந்தமான பூர்விகமானதும் சரியானதும் உண்மையானதுமான சரித்திரம் சுருக்கமாகவும் விளக்கமாகவும்விரிவாகவும் வரையப்பட்டுள்ள அழகிய நூல். இவ்விரண்டாம் பதிப்பில் பல தலைவர்களின் அபிப்பிராயங்கள் சேர்க்கப்பட்டு விரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நேர்த்தியான அச்சு. கிளேஸ் காகிதம், விலை ரூ. 1—12—0.

நாயகத்தின் நற்குணங்கள்

நபிகள் திலகத்தின் குணாதிசயங்களும் நன் னடக்கைகளும் இப்படி இருந்தனவென்று அறிந்துகொள்ள இஃதொரு முதன்மையான நூல். இதனை எல்லா முஸ்லிம்களும் வாசித்தறிதல் வேண்டும். அப் பெருமானாரைப் பின்பற்றி யொழுக விரும்பும் சன்மார்க்கர்களுக் கெல்லாம் அத்தியாவசியமானது. இந்நூல் எம் பெருமானாரை உள்ளபடியே உணர்ந்துகொள்ள விழையும் ஒவ்வோர் ஏனை மதத்தினருக்கும் மிகவும் அத்தியாவசிய மானது. இதன் விலை ரூ. 1—8—0.

அம்மயத்ஜுஜு 30-ஆம் பாகம் (அர்த்தம் மட்டும்)

குர்ஆன் ஷரீபு முழுமைக்கும் உங்களுக்குத் தமிழ் அர்த்தம் தெரியா விட்டாலும், தினம் தினம் நாம் ஒவ்வொரு வேளைத் தொழுகையின் போதும் தவறாமல் ஓதிவருகிற சூராக்களுக்கேனும் அர்த்தம் தெரிய வேண்டாமா? முஸ்லிமாய்ப் பிறந்த ஒவ்வொரு மூமினும் அவசியம் அதை நன்கறிந்தே ஆகவேண்டும். எனவே, பெரும் பிரயாசையின்மீது இத்திருவேதத்தின் இறுதி முப்பதாவது பாகமாகிய **அம்மயத் ஜுஜ்வுக்குத்** தமிழ் அர்த்தம் அச்சிடப்பட் டிருக்கிறது. இந்த 30-ஆவது பாகத்தின் ஒவ்வோர் அத்தியாயமும் தனித்தனியே அச்சிடப்பட் டிருப்பதுடன், ஒவ்வொரு திருவாக்கியத்துக்கும் பெரிய அரபு எழுத்து 'பிளாக்' போட்டு அதன் கீழே சரியான அர்த்தமும் தமிழில் பிரசுரிக்கப்பட் டிருக்கிறது.

மேலும் அரபு ஓதத் தெரியாதவர்கள், இறுதி 15 அத்தியாயங்களையும் எப்படி அரபில் ஓதுவதென்பதை—தமிழில் உச்சரிப்பு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது. கிளேஸ் பேப்பர் விலை ரூ. 1—8—0. தபாற்செலவு அணா 8.

இஸ்லாம் (சித்திரப் படங்களுடன்)

தக்க ஆதார கிரந்தங்களைக்கொண் டெழுதப்பட்டது; படங்கள் பல நிறைந்தது; முழுதும் திருத்திப் புதுப்பித்து விரித்தெழுதியுள்ள 10-ஆம் பதிப்பு

ஹனபீ, ஷாபீஈ இருதிறத்தாருக்கும் அத்தியாவசியமானது.

இது முஸ்லிம்கள் எல்லாருக்குமே அத்தியாவசியமான ஒரு மிகச் சிறந்த தமிழ் நூல். இதில் இஸ்லாத்தின் ஐந்து பர்ல்களும் (கடமைகளும்) மிகத் தெளிவாகவும் விளக்கமாகவும் புத்திக்கும்

யுக்திக்கும் மிகமிகப் பொருத்தமாகவும் விவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு கடமையின் சார்பாய தத்துவமெல்லாம் (மஸ்அலாக்களுடன்) விஸ்தரிக்கப்பட்டு இருப்பதுடன், அனுஷ்டானத்திற்கு வேண்டிய விவரங்களனைத்தும் சாங்கோபாங்கமாய்க் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வுயரிய புஸ்தகத்தின் புத்தப் புதிய பத்தாம் பதிப்பு இப்பொழுது வெளிவந்திருக்கிறது. கண்ணைக்கவரும் மூவர்ண ஆர்ட் ஜாக்கெட் போர்த்தப்பட்டது. முன் வெளியான மற்றெல்லாப் பதிப்புக்களையும் விட நேர்த்தியானது. இஸ்லாத்தின் ஐந்து பர்லான கடமைகளையும் இனிது போதிக்கும் தமிழ் நூல் இதைவிட வேறெதுவு மில்லை யென்பது தமிழ் நாடறிந்த உண்மையாகும். பல புதிய ஆப்டோன் படங்கள் இந்த 10-ஆம் பதிப்பில் சேர்க்கப்பட்டுப் பல பக்கங்கள் அதிகப்படுத்தப்பட்டு, கண்கவரும் பான்மையாய்ச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஒவ்வொருவர் வீட்டிலும் தவறாமல் இருக்கவேண்டிய தனிப் பெரும் பொக்கிஷமாகும். விலை ரூ. 3—0—0. தபாற்செலவு அணா 10.

அபூபக்ர் சித்தீக் (ரலி) இரண்டாம் பதிப்பு

குலபாயெ ராஷிதீன் என்றழைக்கப்படும் முதல் நான்கு கலீபாக்களுள் முதல்வராய் விளங்கி வரும் ஹஜ்ரத் அபூபக்ர் சித்தீக் அவர்களுடைய ஜீவிய சரித்திரம் தக்க ஆதாரங்களுடன் மிக்கவிளக்கமாகவும் விரிவாகவும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. நபிகள் நாயகத்தின் சரித்திரத்துக்குப் பின் இதுதான் தொடர்ச்சியான இஸ்லாமிய சரித்திரமாகும். திக் கிளேஸ் காகிதம். விலை ரூ. 2—0—0.

நாயக வாக்கியம் 451 (புதிய பதிப்பு)

இப்புத்தகத்தைப் படிப்பதனால் சகல முஸ்லிம்களும் நாயகமவர்களின் திருவாக்கியங்களின் உண்மைக் கருத்துக்களை அறிந்து அவற்றின்படி நபிகள் நாயகத்தைப் பின்பற்றி நடத்தற் கேது உண்டாகும். ஆனால், இந்நூலில் காணப்படும் 451 ஹதீதுகளும் பிழிந்தெடுக்கப்பட்ட அமுதம்போன்ற சாராம்சமாகும். ரசூலுல்லாவின் திருவாயினின்று உதிர்ந்த முத்துக்களின் கோவையாகிய இச் சிறு நூல் அவசியம் ஒவ்வொரு முஸ்லிம் ஆண் பெண் கரத்திலும் எப்போதும் இருக்கவேண்டும். இதன் கடைசியில் சேர்த்திருக்கும் "விஷய சூசிகை"யால் வேண்டிய வாக்கியங்களைக் கஷ்டமின்றி எடுத்துப் பார்க்கலாம். இப்புத்தகம் சட்டைப் பைக்குள் அடங்கும் விதமாக அச்சிடப்பட் டிருக்கிறது. விலை ரூ. 1—8—0.